

Příloha

Rozhovor s Romanou	1
Rozhovor s Báthory	17
Rozhovor s Emmou	34
Rozhovor s Andělou	48
Rozhovor se Zoe	67
Rozhovor s Yvonne	82
Rozhovor s Bárrou	104
Rozhovor s Evou	123
Rozhovor s Valerií	146
Seznam hodnot (dotazník)	165

Přepis rozhovoru: Romana – 03/09/2014

E: respondentka

M: tazatelka

M: Evo, řekneš mi na úvod o sobě pár vět?

E: Tak, jmenuju se Eva. Je mi pětatřicet let. Pracuji na vysoké škole, mám říct, kde přesně?

M: Je to na tobě.

E: Na fakultě Univerzity Karlovy, na částečný úvazek. Na další částečný úvazek pracuji na Dukle jako trenérka mládeže, a to je tak asi všechno (smích).

M: Pocházíš z Prahy?

E: Jo, narodila jsem se v Praze, kde pořád žiju.

M: A žiješ sama momentálně?

E: Ano, sama. Bydlím v bytě, který je v mém vlastnictví, a je to byt v panelovém domě.

M: A ty ses od rodičů stěhovala hned do svého bydlení, nebo to bylo jinak?

E: No, to úplně tak, ehm, vlastně jo, stěhovala jsem se sem hned od rodičů, každopádně, hmm, ten byt jsem koupila v nějakým předstihu, koupila jsem ho trošičku dřív, než jsem se sem nastěhovala, tak, abych mohla splácet, splácet půjčku, tak jsem ho nějakou dobu pronajímala a když jsem měla dostatek peněz, tak jsem se zde přestěhovala.

M: Máš moc pěkný byt, to jsi si všechno zařizovala sama?

E: No s tím, s tím mi pomohli známí, částečně sama, částečně jsem využila své známé.

M: Mohla by si mi povědět něco o tvém dětství? Jaké bylo tvoje dětství?

E: Tak, já pocházím z rodiny, to je blbost, to radši vymaž, ano pocházím z rodiny (smích). Mám bratra o dva a půl roku staršího a vyrůstali jsme vlastně dohromady s mámou a tátou, hmm, ve dvoupokojovém domě, ehh (smích), bytě ve Střešovicích.

M: A vzpomeneš si, jestli u vás doma byly spíše takové ty tradiční vzory, tradiční role, kdy maminka se starala spíše o domácnost?

E: (přítakává) no, myslím, že z tohodle pohledu to tradiční rodina asi byla, protože vlastně maminka s námi zůstala doma docela dlouho na mateřský nebo na rodičovský, a vlastně byla s náma až do doby, kdy já jsem šla do druhý třídy. Ona nastoupila na částečný úvazek, takže ta, ehm, ty role asi tradiční byly v tom smyslu, že se mamča starala o domácnost a o nás a táta, táta vlastně chodil do práce a byl tím živitelem rodiny. Takže z tohodle pohledu ty, ty tradiční role tam byly.

M: A maminka se z té mateřské vracela do svého původního zaměstnání?

E: Tak to nevím, protože vlastně ve chvíli, kdy já jsem se narodila, tak už byla na mateřský (smích). Takže, ehm, to úplně nevím, ale myslím, že ne, že možná nastoupila někde jinde, než kde, než kde byla před tím, než nastoupila na mateřskou, ale stoprocentně nevím.

M: A zapojovala vás maminka nějakým způsobem do domácích prací?

E: Tak jako (smích) asi jo, přišlo by mi nelogický, kdyby ne, ale já si to až tak moc nevybavuju, jako samozřejmě, hmm, nějakým způsobem jsme se na tom nějak podíleli, ale nějak si nevybavuju, že bychom měli nějak striktně rozdělený úkoly, které bychom museli plnit, nebo že by tam byl nějaký řád, tak jako, tak jako rigidní, že by prostě bylo něco mojí, vysloveně mojí povinností, takže jsme se asi nějak zapojovali, ale ne nějak výrazně, a rozhodně to nebylo, že bychom byli třeba trestaní za to, že jsme něco neudělali, že by tam byla nějaká povinnost, která by potom byla vyžadovaná.

M: A když si tak vybavíš to dětství, vzpomínáš si, kdo byl nějakým způsobem tvůj vzor v rodině? Měla jsi takový nějaký vzor, ke kterému jsi vzhlížela?

E: Tak vono myslím, že tohle se mění s věkem, ehm, takže určitě když jsem byla hodně malá, tak táta, protože ten byl taky vzácnější, takže chodil do práce a nebyl doma pořád, já si myslím, že jeden z důvodů, proč v tomhle případě, a taky asi že jsem holka, tak k tátům většinou holčičky vzhlíží a tak nějak si nevybavuju, že by, že by se to změnilo na mámu (smích), že bych měla vzor mámu, ehm. Jako určitou dobu to byl táta, byl takovým mým idolem táta, ale, ehm, nemyslím si, že by to nějak přetrvávalo dlouho (smích). Teď už na to pohlížím tak nějak jinak no.

M: Vzpomínáš si, když jsi byla dítě, že by tě rodiče nějakým způsobem zvýhodňovali, když jsi byla druhorozená nebo naopak, že na tebe kladli větší požadavky, co se týká domácích prací, protože si byla holka?

E: Ehm, ne ne, to si vůbec nějak, vůbec nějak, já si to dětství opravdu moc nevybavuju do detailů, nebo, nebo už jsem tomu nepřikládala nějakou velkou váhu, takže si to nějak nevybavím, ale, ehm, rozhodně si nemyslím, že by to bylo, že bych byla znevýhodňovaná, ani výrazně zvýhodňovaná, spíš si myslím, že hodně těch, hodně těch věcí zastával můj bratr, kterež byl spíš zaměřenej na to, že by pomáhal, prostě ho ty věci bavily, takže, takže tak jako je přirozeně dělal. Rozhodně tam nebylo, že by to od něj bylo vyžadovaný víc nebo míň, spíš k tomu víc inklinoval, takže se do toho asi zapojoval víc než já, a nějaký zvýhodňování, ehm, který by se odvozovalo od věku si myslím, že ne. Ale spíš myslím, že jsme byli docela dost rozdílní, kdy bratr byl spíš introvert a, ehm, a spíš vasedával doma, nebyl moc akční, tak ve chvíli, kdy já jsem vyrůstala do nějakýho věku, tak jsem spíš byla, spíš jsem se odlišovala, že jsem byla, víc jsem vyrazela mimo domov. Takže my jsme byli jiní, takže tam nebylo tak

nějak, ehm, nedokážu posoudit, jak by se chovali k nám, kdybychom, kdybychom si byli trošku víc podobní, ale rozhodně nevnímám, nevybavuju si, že by tam bylo zvýhodňování nebo nezvýhodňování. Myslím si, že k nám přistupovali docela, docela rovnoměrně, nebo ta jejich nebo ty jejich požadavky na nás byly, byly adekvátní a nějak nevnímám ty rozdíly.

M: I přesto jak říkáš, že jste byli s bratrem odlišní, trávili jste spolu hodně času?

E: Když jsme byli hodně malí, tak se o mě brácha docela staral, tak že o mě docela pečoval, ale, ale potom už jsme si neměli zas tak moc říct, protože prostě tím, holka, kluk, že jo, ehm, on byl takovej technicky zaměřenej, to já jsem zase, mě to zas nějak nelákalo, takže já jsem si pak spíš hledala kamarády, co bydleli okolo, nebo co byli ve škole. Že bychom s bratrem podnikali nějaký velký akce, to určitě ne.

M: A když si vybavíš tu tvoji původní rodinu, na jaké hodnoty se u vás kladl důraz?

Vybavíš si to?

E: No, (chvilka ticha), tak jako tam, co je hodnota, jo, to je docela složitý, jakoby, ehm, musím říct, že se, že, a za co i mamču obdivuju, že dokázala vyžít s relativně nízkým rozpočtem, takže rozhodně jsme nebyli rodina, která by nějak, nějak velkolepě utrácela peníze. Ale na druhou stranu si nevybavuju, že by nám něco zásadního chybělo, jo? Jakože bychom byli taková ta rodina, která si něco nemůže dovolit, která prostě tak nějak tím trpí, to rozhodně ne, takhle jsem to nikdy nevnímala, ale, ale vím že to, že tam jako by jsme museli nějak šetřit, protože jsme žili docela dlouho z jednoho platu, který nebyl nějak závatnej. Takže si myslím, že tam taková nějaká určitá, nechci říct šetřivost, aby to nevyznělo špatně, ale určitá skromnost a takový, ehm, ehm, jakože, jakože ty, ehm, asi možná hodnota věcí, jakože, že prostě se, ehm, ve chvíli, když chceš něco, ehm, třeba něco koupit, tak na to musíš mít, jo. Takový to prostě umět zacházet s penězma a takový ty tradiční hodnoty. Prostě to, že by člověk neměl lhát nebo něco, tak to si myslím, že to asi v každý rodině, snad todlencto je. Jako myslím, že jsem, to je teda další věc, že jsem si nějak nikdy nevybavila, že by rodiče dělali nějaký velký podrazy, jakože by, když to bylo za komunismu, že by tam byly nějaký ty šmeliny, nebo by se někde, něco, někomu, ehm, jako nějaký uplácení nebo prostě nějaký kamaráčovství, protože za to něco bude, tak to si taky moc nevybavuju, že by tam, že by, ehm, že by todlencto jsme mohli u rodičů vidět. Spíš naopak, že si pamatuju, že mě ani nechtěli dát do pionýra a já jsem tehda (smích), bylo mi to líto, takže to jsem jim měla za zlý, že jsem nemohla stát s rudým šátkem někde u pomníčku. To mi nedovolili, takže to bylo taky docela fajn vidět, že, že ty věci se daj dělat, aniž by člověk musel nějak, někde si přilepšovat, nebo, ehm, nějak prostě dělat věci křivě. Takže asi tak jako, jako mě tohle zase přijde, že to je

běžný v těch rodinách, nebo nějak nedokážu si vybavit, že by nějak kolem mě byli lidi, který by byli, měli ty hodnoty nějak jinak (smích), takže asi tohle, no.

M: A vzpomeneš si, jestli vaše rodina se stýkala, dbala nějak na tu širší příbuzenskou síť?

E: Hmm, no, to je docela složitý, protože, ehm, vlastně maminka maminky zemřela ještě když bylo mamče docela málo, to ji bylo asi osmnáct, takže, takže jakoby styky s máminou rodinou nebo s tátou a s jeho novou manželkou, moji teda babičkou druhou, tak, tak tam ten vztah, vlastně děda zemřel taky docela záhy, to jsem byla ještě malé dítě, takže potom už bychom se stýkali vlastně jenom s tou babičkou, která nebyla vlastně moje babička, ani mamčiná maminka. Takže s nima jsme se vídali, ale nebylo to nějak, že by, že by, vídali jsme se na narozeniny, všechno možný, jako navštěvovali jsme se, ale nebylo to jako nějak srdeční, že bysme se potkávali nějak extra často, jo? Anebo si to nevybavuju, jo, to je u mě taky možný (smích). Takže tam ten kontakt určitě byl, ale tak nějak si vybavuju, že to nebylo tak nejvřelejší, protože, že jo, ta jakože babička, měla svoji rodinu, svoje vnoučata. Jako myslím si, že se snažila to nějak moc nedávat najevo, ale, ale prostě byli jsme jako by jiná rodina. Se strejdama jsme se vídali docela často, protože jeden z nich bydlel hned vedle v baráku a jezdili jsme k nim na chatu, takž jsme, s nima jsem se vídala, s nima a s bratránkama. A vlastně rodina táty, tak ti bydleli na Moravě a tam jsem trávila u babičky s dědou každý léto, ale zase s něma jsme se viděli jenom přes to léto, protože jsme tam jeli na prázdniny. No a vlastně vim, že když po tom babička zemřela s dědou, tak, ehm, ony tam ty vztahy zase, jako táty a jeho sourozenců, taky nebyly nějak úplně vřelý, si myslím, nebo tam asi zrovna něco řešili, nějaký problém, který já jako dítě jsem až do toho tak moc nepronikala. Takže vlastně s těmahle těma tetama se zas až tak často nevidím, už jenom z toho důvodu, že bydleli, nebo aspoň jedna z nich bydlela na Moravě, a že prostě tam asi nebyly úplně tak nejlepší vztahy. Ale nejsme rodina, která by se scházela prostě na Vánoce, jako že by nás bylo 30 a že bychom to nějak, strašně na to dbali, že by to bylo takový to gró, že se prostě sejde rodina a všichni budeme happy dohromady, tak, tak to jsem jako nikdy necejtila takový nějaký úzký vazby, že bychom se museli vídat jako nějak pravidelně.

M: A volný čas v dětství si trávila jak? Pamatuješ si, jestli ti rodiče spíš organizovali volný čas a trávili jste ho všichni dohromady, nebo jinak?

E: Noo, tak to vůbec ne! S rodičema jsem, jako jediná dovolená s rodičema bylo, že se jelo k babičce. To byla jako jediná rodinná dovolená. S tím že s maminkou jsme jezdili k jejím bráchům, takže k mým strejdům z její strany, tak, tak to byla jako další dovolená (smích), ale tam zase moc často nejezdil táta, takže to bylo, že buď jsme byli u babičky anebo u strejdy,

ale tam, tam jsem byla s mámou. Na dovolenou jakože bychom jeli k Jadranu nebo někam (smích), tak to jsme nejeli nikdy. Možná i právě z toho důvodu, že na to nebyly peníze. Ale nikdy jsem to tak nevnímala, možná jako v dnešní době už by to dítě, který nikam nejede asi bylo hodně segregovaný, ale třeba mě to tehdy vůbec nějak nevadilo, nebo se to nějak tak drasticky nebralo. A co se týče volného času, tak já jsem asi měla to štěstí, že u nás v ulici bylo dost lidí, s kterými se dalo bejt. Takže jsem, i když jsem teda někdy ve třech letech se rozhodla, že budu chodit na balet, nedala jsem jinak, než že se mnou na ten balet museli začít chodit. Tak jakoby pár kroužků, když jsem byla menší, tak jsem měla, s tím, že ale zase rodiče mi nechtěli, ne že by to stálo peníze, ale že řekli, že budu mít jen jeden proto, abych měla jako čas na školu a na prostě, abych toho neměla moc. Takže potom jsem ještě začala do toho zpívat, tak jsem si po určitý době musela vybrat, jestli chci teda tancovat anebo zpívat, že prostě jeden kroužek jako stačí (smích). Takže jsem prostě teda chodila tancovat a zbytek času jsem trávila se známějma, kamarádama, pak jsem začala chodit, myslím, asi do skauta, pak už vlastně, čím jsem byla starší, tak už se mě ty kroužky nějak nabalovaly a už jsem nějak jako, už to nebylo tak, že by mi rodiče něco zakazovali. Oni to korigovali, nebo nějak se o to zajímali, ale už bylo na mě, kolik toho volím, kolik volného času trávím na kroužcích, nebo s mým volným časem, takže. Jo, a to si ještě vybavuju, že jsem hodně četla, bavilo mě číst, takže volnej čas pro mě byl to, že jsem běhala venku a k tomu jsem si hodně četla, to mě asi bavilo nejvíc

M: Takže jsi byla dobrá studentka a bavilo tě to ve škole?

E: Tak studentka nevím (smích), nebo takhle, jako základka mi nedělala problémy, jako jestli jsem měla samý jedničky, to asi ne. Vím, že už v druhý třídě jsem měla dvojku ze psaní (smích). Jako nějaký dvojky jsem měla, ale rozhodně mi to nedělalo, jakože škola mi dělala problémy, tak to rozhodně nebylo, to nebylo. Jako nebylo to tak, že bych byla šprtka, která je ambiciózní v tom, že nemůže dostat jakoby hůř než jedničku, to ne, tam nějaká rezerva byla, ale samozřejmě asi by mi vadilo, být vostuda třídy, takže jsem, naštěstí jsem se na to nemusela moc učit, abych procházela s dobrýma známkama.

M: A když přišla potom ta volba střední školy, bylo to čistě tvoje rozhodnutí, kam jít dál?

E: No, to teda bohužel nebylo (smích). Já jsem původně chtěla jít, protože mě bavil přírodopis, nebo jak se to řekne na základce, nevím, jak se to tam nazývá, přírodověda možná? Tak to mě bavilo hodně. A nějak jsem inklinovala k tomu, že jsem chtěla na přírodovědněj gympl, a každopádně tam zasáhla racionalita mé maminky. Ta se asi trošku bála, že když si nevystuduju vysokou školu, což možná tehdy neviděla jako snadný, tak prostě

se bála, že budu bez nějakýho odbornýho vzdělání, takže potom mě tak nějak nasměrovala, že bych měla jít na ekonomickou školu. Vlastně tu stejnou, kterou vystudovala ona. Takže jsem se nechala přesvědčit, že teda tohle je dobrá volba a šla jsem na ekonomku. Takže ta volba nebyla úplně svobodná, na druhou stranu nebylo to nějaký drama, že bych prostě odcházela z domova a vynucovala si ten přírodovědný gympl, to ne. Ale, ale nebylo to moje rozhodnutí.

M: A našla si v tom zalíbení postupem času?

E: Tak mě to v tu chvíli asi moc, já jsem to moc neřešila, takže šla jsem na tudle školu, tak jsem tam byla a jako všude se dá najít něco dobrýho, takže jsem to jako nějak moc neřešila jestli teda jako, co se učí na tom gymplu a v čem je to odlišný od toho, co se učím tady. Byla jsem prostě na ekonomce a učila se předměty, který tam byly. Jako byla to střední škola, takže člověk si prožíval ty příběhy na střední škole, a jestli to byl gympl nebo ekonomka, to zas tak jsem vlastně tehda neřešila.

M: A o čem byl ten tvůj příběh na střední škole?

E: (smích)

M: O čem si třeba snila, když si přemýšlela o budoucím životě, o budoucnosti? Jak sis ji představovala v té době?

E: Tak to vůbec nevím. Jediný, co si vybavuju, když jsem byla asi v sedmý třídě, tak jsem myslela, že se v roce 2000 bude lítat jako, že už ani nebudou normální auta, takže rok 2000 byl pro mě jako takovej mezník, kdy tady budou už ufoňi (smích).

M: Takže kluci tě třeba moc nezajímali v té době?

E: Jó, tak ti mě zajímali! (smích) Ale nebyly to nějaký velký lásky, jakože bych prožívala nějaký velký pobláznění, to ne. Já jsem v tondlenctom jako umírněnější, takže jsem jako prožívala příběhy, ale rozhodně ne, že bych někde, že bych někde, ehm.

M: Takže ses neviděla za pár let někde v bílých svatebních šatech?

E: Ne, to vůbec ne! To jsem neměla, todlencto asi u mě nějak zamrzlo (smích). Jako rozhodně na střední tam jsem neviděla, že bych se po střední vdávala, to určitě ne.

M: A v nějakém delším časovém horizontu?

E: Tak určitě, jako v tu chvíli mě asi nenapadla jiná varianta, jako když prostě člověk vidí, že lidi se v určitým věku vdají nebo ožení a mají děti, takže asi, jako že bych na střední přemýšlela o tom, že v padesáti budu sama, bezdětná, tak tohle mě asi v hlavě fakt asi nějak nenapadlo (smích). Takže já jsem to v tu dobu asi vůbec neřešila, mě to nějak nezajímalo, jako co bude za deset, patnáct let, jestli budu mít 4 děti a budu žít, jako neměla jsem nějaký, nějaký, ehm, velmi konkrétní představy o své budoucnosti. Jo, neměla jsem vysněný, kde budu bydlet, s kým budu bydlet, kolik budu mít dětí a jakou barvu bude mít moje auto. Takhle

jsem do budoucna jako nikdy nepřemýšlela, a jako ani teď to tak nemám. Nemám prostě takový plány, ke kterým bych směřovala veškerý svoje snažení, co se týče, co se týče vlastně ničeho, ať je to práce nebo rodina, že to nemám, nemám to takhle nějak vymezený. Takže jako netuším, čím jsem tehdá, o čem jsem tehdá snila, to jako bych si na to třeba v delším časovém horizontu vzpomněla, ale asi ne. Já jsem žila prostě tím, co bylo, prostě svýma koníčkama, svýma kamarádama, neměla jsem nějakou velkou partu, jako že bychom byli parta, která prožívá nějaký kdoví jaký studentský příběhy, to ne, ale prostě jsem žila tím, co bylo, co mě tehdá bavilo, co mě tehdá nějak naplňovalo.

M: A když přišla maturita a poté rozhodování, co bude dál?

E: No to bylo, no maturita, to bylo dobrý, protože maminka mi slibovala, že když vystuduju tu ekonomku, tak že pak můžu jít na vejšku, ale to jsem rychle vystřízlivěla, protože z ekonomky jsem se na vejšku samozřejmě tak snadno nedostala. Takže vlastně tam bylo, ehm, ale vlastně věděla jsem, že chci studovat, že rozhodně to střední školou nekončí a že jako nějak jsem nebyla připravená na to, jít do továrny a tam 40 let zůstat. Takže jsem se nedostala na vysokou ekonomickou, a tak jsem šla na vyšší odbornou ekonomickou, nebo tak nějak se to jmenovalo, s tím, že se za rok na tu školu dostanu, že teda OK, připravím se trochu líp, i když tenkrát jsem tomu dala docela dost, ale ten rozdíl mezi gymplem a obchodní akademií byl asi, zejména v tý matice, byl asi větší, než se mi zdálo. Takže jsem měla v plánu být jeden rok na vyšší odborný, s tím, že se potom přihlásím na vysokou, a vlastně v rámci té vyšší odborné jsem šla na praxi do banky a vlastně jsem tam nějakým způsobem už zůstala, protože jsem dostala nabídku tam zůstat i po tý praxi. Takže jsem na částečný úvazek začla pracovat a vlastně došlo mi, že tu ekonomku zas až tak studovat nechci, protože nechci pracovat na pozici, na kterou by ta vejška byla, nebo k čemu by mi vlastně pomohla, a vlastně se nechci věnovat pět let něčemu, co mě zase tak moc jako nebaví. Takže jsem dostudovala teda vyšší odbornou s tím, že jsem zůstala v práci na částečný úvazek, a tím, že se jednalo o americkou banku, můj hlavní jazyk byla němčina, tak jsem ještě rok si udělala rok jazykový školy, přičemž jsem teda pořád pracovala na částečný úvazek. A pak jsem vlastně ještě se snažila, snažila no (smích), mě ještě napadlo si vystudovat jazyk na vysoké škole.

Každopádně tam jsem se nedostala, takže jsem pak rok byla na plný úvazek, a začala jsem uvažovat, co dál, protože jsem měla pocit, že si vysokou školu, že chci ještě dál studovat, takže jsem si našla vejšku, kterou jsem pak studovala dálkově při plným pracovním vytížení

M: A můžu ještě zpátky k tomu pracovnímu úvazku, který si získala, ten sis nějak cíleně vybírala?

E: No, vlastně tu brigádu nebo tu praxi, tu mi sjednala maminka přes jejího bývalýho tuším spolužáka, protože já jsem vůbec nevěděla, já jsem v tu dobu vůbec neměla ponětí, co chci dělat. Vůbec jsem vlastně neměla představu, jako kam zajít, takže to spíš bylo tak, že jsem využila možnosti, že někde mě chtěli na tu praxi, a k tomu byl vlastně i docela humornej přijímací pohovor, protože já jsem vlastně vůbec nevěděla, jako co jim mám říct. Já tady vlastně ani nechci pracovat, já tady musím pracovat, protože prostě někde ten měsíc musím být, takže to bylo strašně humorný, ten přijímací pohovor, kdy jsem vlastně se nechala přijmout někam, kde jsem vlastně nevěděla, jo, jakože tam vlastně ani nebyla nějaká touha se tam dostat. Vlastně jenom to, že jsem musela sehnat někde nějakou práci. Oni to tam asi tak i brali, takže to nebrali nějak tragicky. A vlastně ta práce mě docela bavila, docela dobře kolektiv, docela mě to tam těšilo a úplně si konkrétně vybavuju, jak mi maminka moje, zase racionální (úsměv), říkala, že kdyby mě tam chtěli, tak ať tam zůstanu, že by to bylo jako dobrý (smích)! Já si úplně přesně vybavuju, jak si říkám: „no to přece, přece nebudu pracovat.“ To mě trochu děsilo, ta představa, jít po střední škole jako hned tak pracovat. Takže jsem vlastně byla potom ráda, že jsem, že se to dalo skloubit, že jsem mohla tam, tuším že to tehdy byly tři dny v týdnu, co jsem tam chodila, pak už vlastně každý den na půl dne, a že jsem tam vlastně mohla zůstat. A musím říct, že mi to, že když jsem potom šla na tu jazykovou školu a byla jsem tam, nevím, o rok, o dva s mladšíma lidma, kteří to vlastně měli jako jedinou náplň dne, tak musím říct, že tam byl velký rozdíl, že prostě mě to nějakým způsobem formovalo. To, že jsem už tehdy začala chodit do práce, ehm, protože to byla zahraniční banka, tak prostě způsob práce, kterým se tam pracovalo, byla to velká škola. A musím říct, že mě to asi určitým způsobem formovalo i do toho budoucího života, takže potom v konfrontaci s mýma takřka vrstevníky, jsem vnímala ten rozdíl.

M: Jak dlouho jsi tam zůstala na té pozici?

E: No, na té pozici vlastně do chvíle, než jsem šla na plný úvazek, tak jsem byla tady, a to myslím bylo vlastně, no rok a půl při té nástavbě a pak ještě, no dva a půl roku celkem a pak jsem přešla na jiné oddělení a tam jsem byla na plný úvazek.

M: I při plném úvazku jsi stále zvažovala studium vysoké školy?

E: (přítakává), no to jsem si potřebovala utřídit, co chci vlastně studovat a utvrdila jsem se, že studovat vlastně opravdu chci. Šlo o to, najít to, co by mě opravdu naplňovalo.

M: A jak si našla ten svůj vysněný obor?

E: No, to bylo docela, docela (smích), to pak vymaž jo. Ehm, to jsem úplně náhodou potkala, tohleto fakt vymaž, jsem potkala klučinu v metru, já jsem tehdy šermovala a vezla jsem si tu svoji šavli a von taky šermoval a pořád po mě koukal, protože to byl nějaký archivní kousek,

jo, a tak jsme se začli bavit. Vystoupili jsme na úplně stejný zastávce, že jo, začli jsme se spolu bavit a on byl takovej úplně kouzelněj, a vím, že pak mi něco půjčoval a pak jsme si párkrát zašli na kafe, a tak jsme se jednou tak bavili, že bych jako chtěla studovat vysokou školu a co bych jako chtěla studovat, no a von mi říká: „vždyť pořád sportuješ, nechceš na vysokou na tělocvik?“ A mě v tu chvíli došlo, že je to vlastně dobrej nápad. Takže takhle.

M: Takže to byla taková shoda náhod, jak jsi si uvědomila, co by tě opravdu bavilo, a začala si studovat při práci?

E: No, začala jsem studovat při práci. Tam byly jako rok přípravy na to, protože na ty přijímačky bylo potřeba, jako to byly talentovky a bylo tam dost sportů, který jsem třeba nějak jako před tím netrénovala, takže jako jsem se rok připravovala na to, abych splnila ty limity. A vlastně potom jsem tam začala studovat.

M: Jaké to bylo stíhat práci a zároveň u toho studovat?

E: No, tak jako velká výhoda a velká pomoc bylo to, že jsem tu školu měla přes ulici od práce, takže se dalo docela dobře přebíhat na zkoušku, když to bylo potřeba. Jako takhle, ta škola byla hodně o víkendech, to bylo pátek, sobota, neděle. Takže bylo vlastně důležitý, abych měla možnost vzít si volno ty pátky, plus když byly nějaký ty soustředění, tak to byla hlavní starost, si nějakým způsobem udělat čas na to, když to bylo potřeba, nebo vzít si dovolenou. No a studium, já už tím, že jsem se na tu školu docela připravovala, jako že jsem nenechala nic náhodě, tak jsem byla zvyklá už se učit předtím, že jsem dost nastudovala na ty přijímací zkoušky, který tehda byly docela složitý, nebo byly tam testový otázky, který neměly klíč, takže, a nebyly napsaný úplně dobře, takže nebylo úplně snadný zjistit, co a jak. Takže byla jsem docela zodpovědněj student, takže jsem si vlastně studovala už ten rok před tím, takže jsem byla v rozjetým vlaku a musím říct, že jsem byla, že jsem tehda měla ještě dost síly na to. Teď si to už vůbec nedokážu představit, jak jsem to všechno zvládala. Takže jsem vlastně, tam nebylo skloubení práce a školy, tam bylo skloubení práce, sportu a školy. Takže to bylo ještě o něco složitější tím, že jsem vždycky po práci šla na trénink nebo na dva tréninky a vlastně jsem se musela učit buď v noci anebo jako nějak při cestách. Takže to naštěstí tenkrát nějak fungovalo. Jako bylo to náročný, byla jsem unavená, byla jsem přetrénovaná, ale nějak si nevybavuju s odstupem času, asi už jsem na to zapoměla, na nějaký dramata, ale nevnímám to teďka s odstupem času jako nepřekonatelný, ale asi mě to tenkrát vyčerpávalo. Samozřejmě neměla jsem moc volnýho času. A nějak že bych, vlastně dovolená byla vyčerpána na školu, takže vlastně ve chvíli, kdy jsem přišla na vysokou školu, tak jsem třeba nikdy už nejela od té doby, nebyla jsem schopna jet třeba na hory na 14 dní, abych se zabalila a odjela na dovolenou, tak to vlastně ne. Takže jako bylo to náročný, ale teď

to jako už s odstupem času nějak jsem to vymazala, takže tak. Nebylo to nějaký drama, který bych si doteďka pamatovala.

M: A když si pracovala a u toho studovala, v té době si už bydlela tady?

E: Ne ne ne, to jsem byla pořád u rodičů. Nebo respektive on se táta, táta šel do důchodu a odstěhoval se na Moravu, takže jsem vlastně bydlela s mámou, s bráchou. A samozřejmě by bylo příjemnější se odstěhovat, ale zase na druhou stranu tam ta racionalita moje, kdy jsem vnímala, že potřebuju ty peníze zaplatit, ty který jsem si na ten byt půjčila, takže jsem ten byt pronajímala a vlastně nějakým způsobem jsem využívala toho, že jsem v bance měla docela vysokej plat, takže jsem ty peníze šetřila na to, abych mohla ten byt rekonstruovat, protože ten byt, když jsem ho koupila, byl v dezolátním stavu. Udělala se částečná rekonstrukce proto, aby se to tady dalo pronajmout, ale stejně bylo potřeba, než se sem nastěhuju, tak to zrekonstruovat kompletně. Takže jsem chtěla mít tu rekonstrukci hotovou, dříve než se nastěhuju, a na to bylo potřeba si našetřit peníze. Takže tak vlastně relativně dlouhou jsem zůstala bydlet s rodinou, v čem byl teda ještě jeden rok, kdy jsem studovala v zahraničí, a to jsem samozřejmě tam bydlela na koleji.

M: Pojdme se přesunout do současnosti. Řekneš mi, jak vypadá tvůj běžný pracovní den?

E: (smích) No, můj tradiční pracovní den vypadá tak, že pracuju a tím, že mám těch prací víc, tak je to takový vysloveně nikdy nekončící proces. Takže ráno ve většině případů jdu na fakultu, tam buď, když je to v semestru, tak učím, nebo zkouším, nebo si tam prostě připravuju nějaký věci, který jsou potřeba udělat. Tam jsem přibližně do dvou hodin. Pak přejíždím na Duklu, kde trénuju děti někdy do pěti, někdy do půl šestý. Takže to je takový tradiční den. Pak jedu, pak záleží samozřejmě, co je za den, co mám v plánu, pak samozřejmě mám prostor na to, nějakým způsobem se věnovat sobě a jít s někým na kafe nebo tak, nebo sportovat. Pak jedu domů. Když tam něco není, tak většinou jedu domů a dodělávám resty, který jsem přes den nestihla. A vlastně kromě těchletěch dvou prací mám ještě, ještě dvě takové práce, které nejsou pravidelné. To jsou, to je, že pomáhám u lékařů bez hranic s organizací besed, takže to je práce, kterou můžu dělat po večerech. Není nikde specifikovaný, kdy tam musím jít a že tam musím být, takže to dělám po večerech nebo o víkendu. A o víkendech občas pokud je příležitost, tak se účastním školení první pomoci, kdy teda jako lektor školím první pomoc. Takže ten pracovní den může vypadat různě, ale nejčastěji je to kombinace učení na vysoký škole a trénování dětí, volnej čas, a pak to, co se nestihlo přes den.

M: Vypadá to, že jsi opravdu časově vytižená žena. Zbývá ti vůbec nějaký čas na jiné záliby, nějaké osobní volno?

E: Já si totiž myslím, že tohle je jenom věc osobního rozhodnutí nebo schopnosti si to zorganizovat. Takže jako nevnímám to tak, že bych byla tak časově vytižená, že by mi nezbýval volný čas. Asi je to to, že toho dne strávím prací hodně, tak je to asi spíš tím, že ta práce mě na jednu stranu baví a na druhou stranu tam není nějaká nutnost si to časově ohraničit. Jako když budu chtít mít volnej večer, tak mám volnej večer. Když samozřejmě, když jsou určitý deadlines, kdy člověk musí něco dodělat, ať už je to psaní článků nebo přípravy nějakých projektů, tak samozřejmě tomu musí ten volnej čas ustoupit, ale rozhodně si nemyslím, že by to byl nějaký trend, ze kterého by se nedalo vystoupit, že bych, ehm, se ocitla, teda kromě dopisování disertace, tak není nějaký stres, že bych po večerech musela pracovat. Je to možná spíš moje určitá nedbalost v tom, že prostě ty věci nedělám intenzivně, takže tím, že vím, že ten prostor tady je, že třeba něco v práci nestihnu dodělat, tak že, tak to radši dodělám večer, jo? Jako že něco musí být za 4 hodiny a já to musím stihnout, takže přistupuju k tomu volnějc s tím, že ten prostor na to je, to udělat někdy jindy. V tý práci je nás někdy víc a já se potřebuju na některý věci soustředit, potřebuju klid, což ve větším kolektivu nejde, protože tam chodí studenti, chodí tam kolegové, pořád se něco děje, tak prostě vím, že některý věci tam prostě neudělám. Na druhou stranu, kdybych věděla, že doma mám dvě malé děti a že ten prostor nebude ani doma, tak samozřejmě bych se to snažila nějakým způsobem zorganizovat tak, abych tu práci zvládla jako v tu dobu, kdy ji mám dělat.

M: Takže dá se říct, že tvoje práce je pro tebe velkým koníčkem?

E: Velkým? Nevím (smích), jako není to vášeň, bez který bych nedokázala žít. Jako dokážu si představit dva měsíce, aniž bych na tu práci pomyslela. To rozhodně ne, není to moje posedlost, že bych měla pocit, že jsem ten jedinej, kterej to spasí. Ani si nemyslím, že bych byla nějaká špička ve svém oboru, která je nebetyčným přínosem pro společnost. Ta práce mě baví, asi jsem člověk, kterej prostě potřebuje něco dělat, jo? Prostě mě nevadí strávit víkend tím, že si budu číst nějaký zajímavý články, že se prostě budu něco učit, teda memorovat ne, to nezvládám (smích), ale že se prostě budu vzdělávat, a myslím si, že tohle pro mě asi nikdy neskončí, jo? Že budu čím dál tím unavenější a opotřebovanější, ale to, že člověk se musí posouvat dál, ehm, ať už je to jeho obor nebo něco, co ho zajímá. Tak to tam asi bude pořád, takže prostě není to vášeň tak, že bych bez práce nemohla žít a že bych měla pocit, že když tam tejdén nebudu, že se to beze mě zboří, to vůbec ne. Ale nevadí mi nějakým způsobem tu práci dělat, anebo dělat úplně jinou práci, kde prostě vidím nějaký smysl, tak mi prostě nevadí pracovat celej víkend. Jako to, že nejsem doma s nohama nahoře a nesleduju filmy na

počítači, tak to mi prostě nevadí. Nevím tak nějak, jestli to není patologie, ale prostě (smích), já prostě ve chvíli, kdy dělám něco smysluplného, tak to prostě neberu jako povinnost a neberu to jako práci, takže mě nevadí tomu věnovat volný čas.

M: Tak to jsme probrali jeden tvůj koníček a co tvé ostatní koníčky? Jak jinak ráda trávíš volný čas, když ti nějaký zbude? Co ráda děláš?

E: Jako dlouhou dobu, a možná moc dlouhou dobu, pro mě byl sport priorita číslo jedna, kdy veškerý volný čas zabral sport a tréninky a pak závody. A to se potom změnilo po úraze, díky němuž jsem se ke sportu už moc nevrátila. Teď o tom zase uvažuji, protože mi začíná chátrat tělo (smích) a vím, že to bez toho asi nepůjde. Takže jakoby volnej čas, ehm, ehm, teď už netrávím sportem (pauza). Jaká byla ta otázka?

M: Tvůj volný čas.

E: (smích) No vlastně, ono je to takový specifický, já jsem teď na takovém pomezí, jo? Protože volný čas byl teda sport, pak to bylo po úraze tak, že jsem byla ráda, že jsem ráda, takže to jsem hledala všude možně, a jako jsem hledala, co místo toho a každopádně vlastně v tu dobu, asi jo, to bylo v tu dobu, jsem se začala zajímat o buddhismus. Takže vlastně ten sport nahradil, nahradilo to, že jsem měla možnost, tím, že jsem se nemohla moc hejbat, měla jsem možnost se zastavit a nějakým způsobem se rozvíjet, ehm, v tomhleto směru. Takže jsem se vlastně dostala k buddhismu. Nebylo to tak, že bych propadla nějak fanaticky nějakému náboženství jenom proto, že se nemůžu hejbat, ale jakoby to ve mě nějak dozrálo a měla jsem možnost trošku více se dozvědět o buddhismu a trávit čas s těmahle lidma, plus samozřejmě se svejma známejma. A teďka vlastně bylo docela delší období, kdy jsem potřebovala dodělat školu, postgraduál, takže jsem, takže jsem nějaký poslední půl rok, třičtvrtě rok jsem věnovala docela intenzivně tady tomu, respektive, když nebyla práce, tak jsem se snažila dělat tohle. Tím, že se mi do toho moc nechtělo, to zabralo docela dost času. Jo a vlastně teďka, to ještě nemám hotové úplně, ale toho času volného mám výrazně víc, takže si tak trošku, teď si vlastně hledám nějaký jakoby, nějakou novou náplň toho volného času. A tím, že jsem si teď potřebovala docela dost odpočinout po vypětí studijním, takže teď byly prázdniny, kdy jsem se snažila si vlastně nic moc neplánovat, nějak se na nic nevázat, nenacpat si zace jako čas jednou akcí za druhou. A teď jsem na pomezí, kdy asi nějakým způsobem se musím zamyslet nad tím, jak si to nějak strukturovat, a to abych mohla stíhat věci, který chci, a to je určitě sport, ehm (pauza), nooo, sport, á, á, ehm, no (smích). A udělat si nějaký čas pro sebe jako.

M: A co muži? Mají ve tvém životě nějaké místo?

E: Ehm, muži jsou určitě inspirativní a jsem strašně ráda, že jich kolem sebe mám docela dost, takže se inspiroju vlastně takřka celý den (smích).

M: Takže momentálně žádný dlouhodobější vztah nebo přítel na obzoru není?

E: Tak jestli je na obzoru, to nevím (smích), ehm, tédka v současné době nějak nevnímám, že by byl v mém okolí někdo, kdo se o mě snaží, a ani to nevnímám tak, že by, že by v mém okolí byl někdo, kdo mě neskutečně přitahuje a snažila bych se já, takže, ehm, asi tak. Jako neuvědomuju si, že by mě někdo tak inspiroval, že bych ho chtěla mít doma (smích).

M: A je pro tebe nějakým způsobem důležité manželství?

E: Manželství? To je, to je věc, nad kterou jsem taky občas trochu přemýšlela, jestli (pauza), jako pro mě je v současné chvíli, ehm, že bych měla nějakou touhu nebo sen být manželka nebo mít manžela nebo svatbu, tak, tak to není. Není tam nějaká touha po tom svazku, po tom jakoby oficiálně uznávaném svazku. Ale nechci tím říct, že by manželství bylo, byla instituce, kterou považuju za přežitou nebo nedůležitou, hmm, nebo nějakým způsobem jakože znevažuju tu její hodnotu, ale možná to, možná to nevnímám tak, že by to byla moje vysněná meta, jo? Jako že bych se chtěla, že bych chtěla, že by to bylo něco neoddělitelně spjatého s mým životem nebo s mou představou o budoucím životě.

M: A jak na tvůj postoj k manželství reaguje okolí, rodina, přátelé?

E: Tak já se na to zas tak jako většinou (smích). Můj životní příběh o rodině s někým moc nesdílím, nebo není to věc, kterou bych nějak s mnoha lidmi řešila, že by se mě hodně lidí ptalo, jestli se chci vdávat a proč ne. Samozřejmě občas na to řeč přijde. Co se týče rodiny, ta to řeší trošku jinak, ehm, tam jsem v určitou dobu vnímala určitý tlak v tom, že by chtěli, abych s někým byla, někoho si vzala, měla ty pro ně vnoučata, ehm, abych byla, abych prostě nějakým způsobem naplnila asi ty očekávání, který v současné době jsou. Na druhou stranu si nemyslím, že by to bylo, že by to bylo nějak rigidní v tom, že by to chtěli za každou cenu. Spíš si myslím a vnímám, že mají pocit, nebo chtějí, abych byla šťastná. V jejich očích a v očích spousty lidí je to tak, oženíš se, vdáš se, budeš mít děti, budete šťastní, bla, bla, bla. A, takže myslím si, že když jsme si trošku vyjasnili to, že se asi v pětadvaceti vdávat nebudu a nebudu mít ty tři děti jako hned, tak myslím si, že když ta rodina nějakým způsobem vnímá, že to, ehm, že nějak tím netrpím. Prostě nejsem z toho nějak zoufalá, nešťastná, že nemám ty děti, a kdy už to bude, a proč mě nikdo nechce, a tak, tak si myslím, že se taky trošku zrelaxovali a už tam nějaký tlak není. Tím, že nemám prarodiče, tak to možná mám o něco snazší (smích) a nikdo nečeká na ty pravnoučata, nebo ehm, to se moc neřeší a vlastně i, i ehm, docela bratránci taky dlouho neměli děti, takže to nebylo, že bysme nebyli s bráchou, ten teda taky nikoho nemá (smích), takže bychom byli nějaký černý ovce, nebo že bychom

nějak vybíhali z řady. Co se týče známých a kamarádů, tak prostě mám mezi svými známými a vrstevníky někoho, kdo už je patnáct let vdanej, má tři děti, ale tím se nenechám znervózňovat. Ale mám ve svém okolí i lidi, kteří jsou na tom stejně nebo podobně jako já, takže nevnímám to tak, že bych byla jediná. Musím říct, že teda ze střední jsem asi, a možná i z vejšky, jsem asi jediná bezdětná, nevdaná (smích). Tam, tam si říkám, že to je takový, takový trochu na pováženou, ale jako nějak to se známými neřeším, a ne, ne, ne, asi to není nějaký hlavní téma. Jako někdy se s lidma bavím o manželství, jak to vnímám, ale ne, ne nějak, nějaký velký téma.

M: Takže necítíš, že by to prostředí kolem ti něco vnucovalo za každou cenu?

E: Jako jediný okamžik, který si teď vybavuju, jak jedna kolegyně z práce, která, které bylo tak 50, 55 možná, tak ta se tak jako nechala slyšet, že vlastně v mém věku, když nemám manžela a děti, tak je něco špatně, že jsem vlastně divná. Takže jakoby občas lidi tenhle názor mají a občas ho řeknou, ale na druhou stranu, to je asi věc, se kterou moc neudělám. Takže, takže to je jejich problém a ehm, jakoby i u sebe, u sebe tohle jsem docela řešila, jakože jsem, ehm, jsem dospěla do stavu, kdy jsem si potřebovala uvědomit, jestli ehm, to, že nemám rodinu a děti je, ehm, jako vlastně je pro mě v pořádku, jakože tak je to prostě, takhle to prostě má bejt, anebo to, že prostě nemám rodinu a děti, anebo takhle, že to vnímám, že je to v pořádku, protože to tak není, jo? Jestli vlastně jak je ta kauzalita, jestli vlastně to, že se cítím dobře, je proto, protože to nemám, tak si myslím, že jsem se s tím smířila, anebo to není proto, protože se takhle cítím dobře. Takže tohle bylo třeba okamžik, kdy tohle bylo pro mě důležité si uvědomit, co tam vlastně je, co je příčina a co je následek a ehm, takže to si myslím, že je vlastně důležité, si to v hlavě srovnat, ehm.

M: A kdy to tak přišlo, tento moment, kdy jsi o tom začala takhle přemýšlet?

E: (smích) Před půl rokem. My ten život žijeme, ty věci jsou a aspoň já to tak mám, že na spoustu věcí nějak jako, že ačkoli jsem přemýšlivější člověk, někdy až moc, tak, tak nad spoustou věcí prostě nepřemýšlím, nepřemýšlím nad tím, jak se cejtím, jestli teda jako takhle to vlastně chci nebo nechci. Takhle to teda je a moc, moc to neřeším. Takže tohle bylo pro mě důležité si uvědomit a ehm. Tohle jako tohle je pro mě klíčový, jestli já jsem v tom v pohodě a vnímám to, že to takhle je v pořádku. To, jak to vnímá okolí, jestli to v pořádku je nebo ne, to už je asi věc, kterou, kterou, ehm, samozřejmě můžu brát jako názor a můžu, může mě to zase vrátit v tom mém myšlení a znova to můžu třeba zanalyzovat, ale rozhodně to, ehm, jako není, není věc, která by mě měla někam tlačit, takže, takže asi tak no.

M: A jak by podle tvých představ měla vypadat tvá budoucnost? Když se třeba podíváš na horizont několika let, jak by sis představovala, že se tvůj život bude vyvíjet, nebo budeš ráda, když zůstane stejný? Máš nějaké konkrétní plány?

E: (smích) No, tak já jsem vyloženě člověk, který má plány, nebo měla jsem plány, že prostě jsem si říkala, to prostě až mi bude pětadvacet, tak, tak to prostě bude takhle, až mi bude třicet, tak to už bude takhle, ty děti budu mít, dyť už budu strašně stará, takže myslím, že tudle fázi jsem už překonala, jakože jsem si představovala, že vlastně to už budu tak stará, že už vlastně to spousta věcí bude, to bude muset bejt jako (smích). Takže, ehm, určitě todleňto teďka nemám! Jo? Nemám. Samozřejmě mě napadne jako ehm, nemůže člověk žít úplně vytrženej z reality a ačkoliv, ačkoliv spousta věcí se děje a, ehm, a je dobrý nechat volný průběh, a zase je důležitý si uvědomit nějaký, jako určitou pomíjivost. A to nechci, aby to slovo znělo nějak jako kdovíjak vzněšeně nebo fatálně, ale ehm, je prostě důležitý si uvědomit, že některý věci ehm, vlastně že všechny věci mají svůj čas a pokud, pokud třeba jako nějak nezavrhuju, nebo není pro mě jako nepředstavitelný, že budu mít rodinu a že a že, jako partner se dá řešit i ve vyšším věku ale, ehm, a pokud jako nějakým způsobem jsem nedospěla k tomu, že bych nechtěla rodinu, že by tadleta varianta pro mě nějak jako neměla význam, tak, tak o tom člověk samozřejmě nějakým způsobem uvažuje, že jako nechci mít děti ve 40, asi rozhodně ne první dítě ve 40, nebo pětáctyřiceti, i když možná by to fyzicky bylo možný, tak ehm, tak tohle tam třeba je, že si uvědomuju kolik mi je a uvědomuju, si že pro určitý věci existují určitý období, který jsou na to vhodný a který jsou na to nevhodný. Takže, ehm, tohle určitě určitým způsobem v tý hlavě je a nějak to tam vnímám. Na druhou stranu, ta nějaká představa nebo touha nebo jak to nazvat, není tak zásadně silná a tak, tak klíčová, abych nějak měla plány, že do roka budu mít dítě, bude to tak nebo tak, jo? A ani si nemyslím, že bych to takhle chtěla. Samozřejmě dá se to takhle udělat, jako vím ve svém okolí o pár příbežích, které měly takovoudle zápletku, ale ehm, nemyslím si, že by, že by ehm, že bych svoje štěstí, zase nechci, aby to znělo nějak vznešeně, ale prostě, smysluplnost svýho života a to, abych se cítila šťastná, nemyslím si, že by apriori muselo být svázaný s rodinou a s dětma. Takže moje, jakoby můj plán na tento rok je, ehm, ehm, nějakým způsobem pracovat na tom, co mám, co vlastně, jak ten svět vnímám, jako fakt umět žít přítomným okamžikem. A samozřejmě to neznamená, že ze dne na den a nevědět, že bude pozítří, což samozřejmě může a nemusí být, ale nemyslím bezmyšlenkovitě jako užívat života a nevnímat to, že prostě některý zdroje jsou limitovaný, ale ehm, ale prostě nesvazovat se, nemít takovou připoutanost k tomu, že budu šťastná, až dostuduju, budu šťastná, až budu mít tohle dítě, anebo tohodle partnera, až budu mít minimálně ty tři děti a až budu bydlet

v takovýmdle baráku nebo budu mít takovýdle auto. Jo? Takže ne, ehm, jakoby myslím si, že to je, aspoň já to tak vnímám, to je začátek konce. Ve chvíli, kdy člověk si může, může si tohle naplánovat, a jsou lidi, kteří opravdu takhle svoji budoucnost viděj a ve většině případů toho třeba i dosáhnou. Ale neříkám, že to je špatně, ale rozhodně já to tak, tu svoji cestu asi nevnímám. A asi co se chci naučit nebo to, co ehm, jak ten svět vnímat, jako nesvazovat si ten pocit štěstí a té vnitřní vyrovnanosti, že to bude za určitých podmínek, protože ty podmínky prostě jsou vytvářeny jinýma podmínkama, a to jsou věci, který já nedokážu ovlivnit, takže prostě i ten sebelepší chlap, prostě ho může za rok začít zajímat nějaká jiná slečna a, a to prostě ve chvíli, kdy je to moje štěstí s tímhle tím svázaný, tak nemusí mít jako trvalýho trvání, což neříkám, že jako bude (smích), ale ne, ehm, nějakým způsobem se nechci připoutávat k představám o ideální budoucnosti, protože ta pomíjivost ta tady, ta tady ta vrtkavost těch všech věcí je, je prostě veliká a prostě, anebo, to zase nechci, aby to znělo jako nějaký náboženský bláboly, nebo tak, ale prostě tak to mám, takže neplánuju si, co bude za půl roku, že budu mít takovýdle úspěchy a tak. Na druhou stranu samozřejmě k něčemu směřuju, ale nemá to konkrétní podoby.

M: Evi, já ti moc děkuju za rozhovor.

Přepis rozhovoru: Báthory - 09/10/2014

B: respondentka

M: tazatelka

M: Báthory, řekla by si mi něco zajímavého o sobě?

B: Tak asi by bylo možná jednodušší pro mě v bodech říct svůj život (smích). Narozená v roce 1980 ve znamení lva, jo, to docela hodně vypovídá o mě, a vyrůstala jsem v, ehm, 4 roky od svého narození na ambasádě ve Washingtonu, od 7 do 8 jsem vyrůstala na ambasádě v Kanadě, od 10 do 12, skoro 13ti let, jsem vyrůstala na ambasádě v Egyptě, a pak nastal zlom. Ale do té doby jsem měla ten nejkrásnější život, co se týká dětství. To mělo úplně všechno, co to mělo mít, skvělý rodiče, ehm, bez jakékoli technologie, takže normální dětství, hraní a takový ty věci. A pak nastal zlom, kdy táta zemřel a máma na mě zůstala sama. Moje sestra a bratr měli už svoji rodinu a máma se o mě musela začít starat sama, ale v tom smyslu, že máma musela nastoupit do práce a ta byla tak strašně náročná, že já jsem se v podstatě vychovávala sama. Myslím si, že tohle je pro mě takový ten odraz mého života, jak žiju teď, proč já se tak chovám, že já jsem od 12 let se v podstatě vychovávala sama a, hmm, ve 14 letech máma usoudila, že by bylo dobrý, abych šla na střední školu, na gympl, a poslechla jsem. Vystudovala jsem a pak rozhodla, že půjdu na vyšší odbornou se zaměřením na bankovníctví. Já už v té době měla zájem spíš o právo, vždycky jsem chtěla jít na práva, zkoušela jsem to, neúspěšně. Bohužel jsem nebyla vedená k tomu, že se dá udělat takový to odvolání, takže všechno vlastně v podstatě já jsem si musela řídit sama, polovinu věcí jsem neznala. Nikdo mě k tomu jako nevedl, takže možná tam trošku lituju, že jsem proto trochu víc neudělala. Byla jsem taková naivní, hloupá, no. No, dokončila jsem studium, v jednadvaceti jsem dostala echo, že se ve společnosti uvolnilo místo, já jsem zvedla telefon, na to, jak jsem byla naivní a ještě neotrkaná, a přijali mě. A vlastně od roku 2000, když mi bylo 21 let, tak pracuju v jedné společnosti, neměnila jsem místo, ale v rámci té společnosti jsem byla dvakrát na služební cestě. V roce 2006 jsem byla na půl roku v Indii, v Bombaji, a to jsem se byla školit, co se týče systémů, a navazovat styky. Jeden kolega tady, takovej vyšší postavenej, vlastně mi to tak nějak dělalo dobře, mi řekl, že jsem taková velvyslankyně naší společnosti, což mě stouplo do hlavy trošku. A v roce 2010, rok poté, co jsem obdržela telefonát, že můj přítel se žení, tak jsem svým způsobem utekla na další služební cestu do Jihoafrický republiky na půl roku. A když jsem se vrátila, tak na místě, kde jsem pracovala před tím, kde jsem vlastně pracovala 9 let, od svého nástupu, tak jsem nevěděla, co mám dělat, protože oni pro mě neměli místo. Bylo mi nabídnutý jiný oddělení, to jsem samozřejmě

vzala, žila jsem sama, peníze jsem potřebovala a nezbylo mi nic jiného. Neriskuju tolik, abych si dovolila jen tak odejít a hledat si práci. Tam jsem vydržela tři roky z důvodu takové ty křivdy, ale spíš, co jsem se dozvíдалa od jednoho člověka, tak jsem odešla, protože tam se stále hovořilo o tom, jaká jsem, jak jsem špatná, ať asi z důvodu, já nevím, že jsem cestovala, nebo kvůli své minulosti, tak mi to bylo nepříjemný, takový ty telefonáty jsem dostávala i v 11 večer, takže to už potom bylo pro mě konečná. A když se uvolnilo místo v současném oddělení, tak jsem, ehm, se zeptala na to místo a osoba z HR mi řekla, že bych se na to nejvíce hodila. Tak teď jsem na třetí pozici, sice ne o stupeň vyšší, spíš níž, ale nevadí mi to. A teď jsem tady rok, rok něco, rok a čtvrt asi. No, takže to jsou asi takový body. No a kdybych měla říct o sobě, co dělám ve volném čase, tak když ten volnej čas je, tak ráda čtu, čtu historii, o egyptologii, o druhý světový válce. A co se týče jakoby spíše té kultury, tak já sama dělám olejomalbu, měla jsem dvě výstavy, v roce 2004 první, ta byla zaměřená na Egypt, v roce 2007 to jsem měla takovej miš maš, tam byla jak egyptologie, tak taková jakoby abstrakce, to bylo asi 2007. Jo, a ehm, jsem zaměřená na jazyky, takže když byl čas, tak jsem studovala ruštinu, arabštinu, udělala jsem si certifikát z angličtiny a teď se chystám na další, protože se vlastně po škole nudím. I když mám málo času, tak pořád potřebuju do té hlavy něco tlačit, ale to je to, co mě baví (pauza).

M: Já bych se ještě vrátila k tvému dětství, můžeš nějak popsat, jaký rodinný model u vás doma fungoval? Byla tam nějaká hierarchie, kdo byl hlavou rodiny, nebo tam spíš byla rovná dělba práce, nebo jak si to vnímala?

B: Vnímala jsem to tak, že táta je hlavou rodiny, máma je krk, který hlavou kroutí, táta byl ideál, nejhodnější, táto všechno odpustil a táta a pro tátu bylo všechno v pořádku. Máma byla přísná, v době, kdy jsem byla dítě a dospívající ji moc ráda neměla. Byla ten typ člověka, který, uvedu to na příkladu, když si utekla a vrátila se, tak moje máma tě za to seřeže láskou, že, že jsem zpátky, jiná máma by tě objímala a byla by ráda a v podstatě tě rozmazlovala v tom smyslu. Takže máma byla ta, co vedla finance, starala se o nás a táta zabezpečoval, a řekla bych, že u nás to fungovalo jako výborně.

M: Takže v dětství, když jste takhle hodně cestovali, maminka neměla zaměstnání?

B: Buď nepracovala nebo byla tátovou sekretářkou nebo si později našlo místo třeba v call centru nebo tak nějak na té ambasádě.

M: Takže spíše podřizovala ten svůj život kariéře tatínka?

B: No, spíš rodiny, čoveče, můžu ti říct, že rodina spíš byla na prvním místě, ale ehm, jakmile jsem vyrostla, tak už jsem chodila do školy, tak co by máma dělala doma, že jo? A na tý ambasádě je to uzavřený a tam v podstatě nemáš v podstatě kam utýct, nemá se ti co stát. Jsou

tam jiný děti, jsou tam jiný rodiny a tam se vlastně všichni vždycky vzájemně o sebe starali. Tam se jiným rodinám, jiným rodičům říkalo strejdo a teto. Takže v podstatě dneska, když potkám po dvaceti letech rodiče má kamarádky, a vlastně jsme v době dospělých, v té době vlastně bylo jim tolik, co nám teď, tak se jim stále říká teto a strejdo, takže byla to rodina.

M: Takže celá ta komunita tam nějakým způsobem suplovala ty širší příbuzenské rodinné vztahy?

B: Ano.

M: A ty jsi zmiňovala, že máš ještě dva sourozence, ty jsi z nich nejmladší, pokud jsem správně pochopila. Můžeš nějak popsat, jaké byly ty vztahy mezi sourozenci? Měla jsi pocit, že třeba ty domácí povinnosti mezi vámi byly distribuovány rovnoměrně?

B: Nebyly, nebyly, protože máme tam velkej věkovej rozdíl. Ehm, naši spolu s mým bratrem a sestrou vyrůstali v jiným městě. Oni jsou sestra o jedenáct let starší, bratr o 8 a já jsem v podstatě takovej, ehm, jak bych to řekla slušně, já jsem se do té rodiny takovým záhadným způsobem vetřela, když to tak řeknu. Takže já jsem se vlastně narodila mámě, když jí bylo 34, mě je 34, tak je to takový, jako zrovna teď bych měla mít už třetí dítě, ale ta doba je jiná, že. A, a, a ti sourozenci dodneška spolu drží víc a oni spolu vyrůstali, hráli si, vlastně mezi sebou bojovali, tak jako normálně ty děti, hlídali se, vyzvedávali se ze školy, ze školky, sestra je starší než bratr. A v podstatě, když bych to tak hierarchicky řekla, tak máma je generál, sestra je kapitán, bratr mezičlánek jedinej mužskej v rodině, jako jenom v té naší rodině, nemyslím teď manžela a ženy. A já jsem takovej ten, ten, poslední, tak bych to řekla, ten, co ještě musí něco dokončit, to znamená vytvořit si rodinu. Takhle. To je to, co já vlastně jsem jediná z nich nedokončila.

M: A byla jsi někdy ten rozmazlovaný benjamínek ve vaší rodině?

B: Né, já jsem nebyla rozmazlovaná, spíš šlo o to, že moje máma, když byla mladší, tak byla přísnější, víc vzteklá, nově se všechno učila, takže ty moji sourozenci to více schytali, když to tak řeknu. Kdežto když já jsem se narodila, mámě bylo 34 a už byla tak otrkaná tím životem, takže už tolik věci jí nevadilo, už si říkala, že na tom třeba nezáleží, už to bylo takový, pokud nejde o život, nejde o nic. Takže já si myslím, že já jsem měla už takovou klidnější výchovu, ale zároveň já jsem byla spíše takovej samotář, jo? Protože jsem přišla o tátu a máma se zabejvala tím, aby uživila rodinu.

M: A když si vzpomeneš, byly ve vaší rodině nějaké hodnoty, které se u vás vyzdvihovaly, ke kterým vás rodiče vedli?

B: Nemyslím, že by vedli slovně, ale bylo tam strašně vidět, že jednou se vzali, tak tím životem musí proplout spolu, a to znamená, že i když se pohádají, i když bude nepřekonatelná

nějaká situace, tak oni musí najít tu cestu, a to vlastně funguje dál v sestřině rodině a v bráchově rodině.

M: Takže nějaká rodinná soudržnost, na to se u vás vždycky dbalo.

B: Ano. To neznámá, že jsme se pohádali, tak se musíme hned rozvíst. Tam prostě se uměly překonat všechny překážky a když vlastně máma s tátou spolu byli asi 24 let, a jako i tenkrát prostě bylo vidět, že oni bez sebe jako nemůžou být. Ale zároveň to bylo daný tím, jak jsme vyrůstali, nebo já jsem vyrůstala, ale oni žili v těch ambasádách, protože jakmile seš někde uzavřená na ambasádě, tak oni k sobě dostanou šílenou závislost. Oni vlastně bez sebe nemůžou bejt. A tohle jsem si ověřila i u ostatních rodin, protože skoro bych řekla, že 80% těch rodin se nerozvedlo a dodneška spolu dožívaj, jo? Ty rodiče prostě nevědí, si nemyslí, proč by se měli rozvádět. Jednou se rozhodli pro nějaký společný život, tak voni to musej překonat. A tohle je asi následek těch, toho život na té ambasádě, protože tam se vlastně strašně spojili. Neměli tam tu svoji svobodu, kterou by jako mohli využít, a museli se upnout vzájemně a hledali tu podporu a v rozhodování, nevim, asi si nezavolali kamarádovi: „Co bys řekla kdybych?“ Jo? Zavolali manželovi nebo manželce.

M: A když si se vrátila zpátky do Česka, to ti bylo kolem těch dvanácti let?

B: Jako naposledy? Ano, to si myslím, že já jsem slavila 13. narozeniny, už jsme byli, ano, v Čechách.

M: A jak si vnímala ten návrat? Jaká byla tvoje asimilace třeba mezi děti ve škole? Jaké to pro tebe bylo?

B: Naprosto jasně, nenáviděla jsem to tady. Já mám teda bohužel problém v tom, že jak jsem střídala ty základní školy, tak já jsem měla psychický problémy, který se projevil, ehm, já vím, že máma říkala vždycky, že mám kašel šílenej, a musela věčně chodit z práce domů, vyzvedávat mě, protože já jsem se nemohla prostě uvolnit v té škole. To byly prostě pro mě cizí děti a pokaždé byly jiný. A já nedokázala mluvit před tabulí, já jsem prostě jenom mlčela a nemohla pořádně se, jako s lidma jsem se bavila, s děckama svýho ročníku, ale s dospělejma vůbec. Takže já jsem se, si nemohla tady zvyknout. A v podstatě dobřejch 15 let poté jsem hledala cestu, jak odsad' odejít znova.

M: Řekla bys, že to tak celkově charakterizovalo období tvého dospívání?

B: To dospívání, to dospívání. (pauza)

M: Jaké bylo tvoje dospívání?

B: Ehm, dospívání pro mě znamená samotu, hádky s mámou a nepochopení. Takhle prostě jsem se cítila ukřivděná, nepochopená. Byla jsem hrozně protivná a zlá, a máma byla protivná a zlá, protože na všechno byla sama.

M: A jak jsi před tím utíkala? Co byl tvůj ventil?

B: Jídlo. Jídlo. Jídlo bylo, a to si pamatuju, byl můj problém. Já jsem přišla domů ze školy, máma tam nebyla, máma přišla večer v 8. To už jsme se podívali spolu na televizi, usli jsme každá u televize, ehm, ráno jsem se vypravovala sama, ve 12ti letech jsem si dělala snídaneč, balila jsem si školu, aktovku, všechno, všechno sama. My jsme se někdy s mámou střídaly, máma chodila, nebo chodí do teďka, ona je pořád v tý práci. Ona tři dny má denní, tři dny má noční a pak má šest dní volno. A tři dny, když má noční, tak to bylo, jakože máma šla na noční, ráno jsme se ani neviděli, já byla ve škole, máma přišla z práce. A takhle jsme fungovali.

M: A žádná jiná osoba, která by mohla částečně nahradit tu maminku, tam v té době pro tebe nebyla?

B: Já jsem hledala, jo, to si vzpomínám, já jsem strejdu vyhledávala. To je táta, teda, to je brácha mého táty. A já si pamatuju, že když táta odešel, tak já jsem věčně jezdila za strejdou. Oni jsou mimo, jako mimo Prahu bydlej, za jeho rodinou. Jenom prostě tam bejt ten víkend. Oni mě tam živili, bavili se se mnou, byla tam ta rodina. Já jsem si hledala v podstatě tu jejich rodinu. A vím, že jsem na to úplně zapomněla a že mi to nedávno, asi před dvěma lety, připomněla Lída, ehm, moje sestra, která říkala, že tenkrát máma z toho byla úplně nešťastná, že já vlastně utíkám z domova a že vlastně jezdím za strejdou. Já jsem hledala tátuno.

M: A vzpomeneš si na nějaké svoje první lásky?

B: (smích), no jasně. První byla v první třídě, ten mě nechtěl (smích). A vo to paradoxnější je, že to byl tak krásnej kluk a dneska z něj je stotřicetkilovej řezník (smích). A ještě si říká přezdívkou medvěd, takže jako, a do teďka jako vím o něm, sice nejsme jako v osobním kontaktu, ale vím, že prostě existuje, že má svoji rodinu, a, a pak vlastně taková druhá velká láska to bylo v Egyptě. To byl Jirka a toho jsem milovala hodně dlouho. To byl pro mě kus chlapa, i když byl tak šerednej, ale prostě on měl v sobě něco, co (pauza).

M: A byl to Čech?

B: Jo, jo. Všichni tam byli Češi a Slováci. A pak první pusa, taková ta dospělácká, přišla v sedmnácti od velice lakomýho kluka, to si pamatuju. „Půjdeme na pout?“ Tak jsme šli na pout, vstupný tenkrát 10 korun. „To ti zaplatím, ale zbytek si musíš zaplatit sama.“ No, na to se nedá zapomenout prostě. A mě to přišlo normální, jo, tenkrát, já jsem jako se neurazila, já bych se urazila dneska, ale tenkrát mi to přišlo takový „né v pohodě“. Jo? Víš co, chlapa, vid', hlavně získat (smích). No, a (pauza)

M: A jak sis tenkrát představovala, že tvůj život bude vypadat třeba v dalších deseti letech? Snila jsi o tom, že budeš vdaná, že budeš mít děti, měla si nějaké představy, jak to bude vypadat?

B: Měla. Měla jsem představy, že první dítě bude v pětadvaceti. Měla jsem představu o tom, že bude naprosto normální si sehnat mužskýho, vdát se a mít rodinu. Jo? Pak nastalo období, kdy jsem si sama neuměla představit mít dítě a teď kon se to trošku mění. Dlouho to tak bylo. Pak byly ty období, kdy udržet si chlapa bylo takový to, kéž bych s ním otěhotněla, aby mi zůstal, protože jsem si furt myslela, že chlapi utíkají od zodpovědnosti, a jak ho udržet, ale nikdy jsem to nedokázala, ale, jo, jako ty myšlenky tam byly, ale nechtěla jsem, nakonec jsem to nedokázala, abych ho nějak podvedla v tom, v todlencem, to ne.

M: V čem myslíš, že to bylo, že ty vztahy v minulosti skončily. Proč si myslíš, že nevydržely?

B: Stoprocentně byl problém v tom, že já tím, že jsem se vychovávala sama, musela jsem se všechno naučit, a začala jsem být dospělá, a to říkali o mě i dospělí lidi, to si pamatuju, že já jsem začla být dospělá strašně brzy. A začala být, jsem být soběstačná, třeba jako ne finančně, ale já jsem si uměla všechno zařídit, i když jsem to nerada dělala, já jsem to nesnášela, ale věděla jsem, že musím. Takže myslím si, že můj problém v tom, že nemám chlapa je, že jsem soběstačná, to jak myšlenkově, psychicky, možná i mluvou jsem svým způsobem soběstačná, že, ehm, oni chtějí někdy slyšet takovou tu naivitu a já se snažím, snažím se před nima mluvit rozumně, to si myslím, že je taky chyba docela.

M: Takže myslíš, že se prostě zaleknou.

B: Jo.

M: Že prostě jsi pro ně možná konkurent?

B: Anebo mám nějakou mužskou vlastnost. A to je tím, že jsem se obrnila. Ne že bych si nepřipustila chlapa k tělu, ale spíš, že ehm, takhle, tak bych to řekla, že začátku jsem spíš hrála na tu strunu, co chtěli ti chlapi, to znamená, kdyby chlap řekl: „Mi přijde sňatek jako hloupost, je to otázka papíru,“ tenkrát bych řekla: „Ano je“. Teďka ti řeknu, že pro mě je sňatek velice důležitý, protože když vidím mámu, která ovdověla a získala sirotčí, a díky tomu já jsem vystudovala, tak si myslím, že sňatek je dneska hodně důležitá záležitost. Pokud mají nějaký velký majetek tak dobrý, proč ne, ale myslím si, že to ten sňatek je stvrzení toho, že opravdu seš ten, koho já chci. A přináší to sociální jistoty. Ne vždycky samozřejmě, když ten chlap dělá dluhy, ale to může i ta ženská.

M: Takže manželství pro tebe není v žádném případě nějakým přežitkem.

B: Ne, naopak, pro mě manželství je strašně důležitý. Pro mě to je to zázemí pro ty děti.

M: A kdy pro tebe nastal ten moment, kdy si opustila původní domov?

B: V jednadvaceti letech.

M: A co bylo tím impulsem?

B: Ehm, asi taková ta nevraživost s mámou. My jsme, my jsme měly opravdu mezi sebou problém. Já jsem se nechtěla úplně osamostatnit, ale já jsem byla jí hlídaná a máma možná, možná tím, že musela se o mě starat sama a že byla taky nějak ukřivděná, proč se to stalo zrovna jí, že jo, že zůstala sama, tak já jsem řekla mámě, že prostě je čas se rozdělit. A my jsme se rozdělily. A v tu chvíli tu mámu jsem potřebovala. Máma mě učila se starat jakoby o tu domácnost, i když jako uměla jsem to, ale tam byly takový ty nápady, ty figle, hele kup si tohle a támhleto bude dobrý a vařit jsem uměla, protože vařit jsem se učila po telefonu od dvanácti let. To bohužel máma mě učila vařit rajskou, špenát, všechno po telefonu, to ještě byly pevný linky. Takže, takže v jednadvaceti jsem se rozdělila. Šla jsem bydlet do nájmu, máma bydlí v jiné části Prahy a trvalo to tak rok, dva, možná spíš rok jenom, než jsme se staly nejlepšími kamarádkami. Máma je do dneška na mě hrozně závislá, kdybych měla problém, zavolám mámě. Mámu jsem převychovala, naučila jsem ji obejmout, dát pusu a v podstatě mluvit jakoby jemněji, třeba říct „papa, ahoj, volám jenom proto, abych tě slyšela“. Máma je někdo úplně jinej dneska. Já nevím, jestli taková byla před tím, než se vdala třeba, nebo než měla první dítě, nebo když měla malý děti. To nevím. To jsem, to nemůžu, to mi nikdo nikdy neřek. Ale je jiná, než byla, když jsem dospívala já. A já jsem ji dala taky docela dost zabrat.

M: A jaký je v dnešní době tvůj vztah k sourozencům? Stýkáte se často?

B: S bratrem se nestýkám, ehm, někdy si zavoláme, a to tak jednou, dvakrát za rok. Tím, že Petr rozjel svůj byznys teďkom nějaký novejš, tak, ehm, potřebuje nějaký informace, protože já jsem studovala právní obor, tak on pořád se ptá na tohle. Z ničeho nic v podstatě má pocit, že už jsem dospěla, protože hrozně dlouho asi do mých třiceti, dvaatřiceti let mě bral jako tu holku jedenáctiletou, která dělá kotrmelce, a nebral mě jako dospělou. A vůbec nechtěl slyšet, že bych jako já mohla mít třeba sex s mužem. Vůbec to nechtěl slyšet.

M: Takže to byl takový bratr ochranář?

B: Nebyl to ochranář, ale, ehm, on v podstatě tu lásku ke mně drží v sobě, takže myslím, že ta by se projevila v tu chvíli, a myslím, že by si strašně vyčítal, asi by si strašně vyčítal, kdybych třeba já umřela, tak v tu chvíli by si uvědomil, že to udělal špatně. Ale já ho nevyhledávám už taky, takže beru to, že má svůj vlastní život. S ním se vidím dvakrát do roka na máminy narozeniny a na Vánoce.

M: A se sestrou?

B: Se sestrou, na ní jsem byla jako děcko hrozně závislá. Byla mým vzorem, ale pamatuju si, jak já jsem škemrala o mazlení jako dítě, a ona nechtěla, strašně nechtěla. A pak mi bylo jakoby strašně nepříjemný, když se narodil můj synovec, ségře bylo jednadvacet let, mě bylo deset, jedenáct, tak jsem strašně žárlila, protože najednou to dítě strašně mazlila. A já jsem myslela, že ona není taková. Tak proto. Tak to, to mi jako trošku nedochází proč, jo? Proč já ne a proč dítě jiný jako může, i když to jako bylo její, já vím, ale byla jsem sestra. Byla jsem sama. A vím, že mě sponzorovali jakoby sourozenci, když jsem byla dítě, že sem tam donesli třeba jako padesáti korunu, a tak. A dali mi vždycky, to jo, ale já jsem sestře odjakživa hlídala dítě, v podstatě obden.

M: Sestra má jedno dítě?

B: Jedno dítě. Dneska má asi zhruba dvaadvacet let nebo tak nějak. Nó, a já jsem vlastně ze střední školy, po škole jela k nim, hlídala jsem to dítě, protože finančně oni potřebovali vydělávat oba dva, tak jsem hlídala. V šest hodin jsem se zvedla, to přijel švagr, a jela jsem domů. Pak jsem se učila. Ráno jsem vstávala a furt to byla taková jakoby rutina pořád dokola. A moje sestra si to nepamatuje.

M: A když jsi hlídala sestře dítě, bylo to tak, že jsi chtěla, nebo to pro tebe byla jenom povinnost?

B: Mě to přišlo normální. Než bejt doma sama, tak mi přišlo, a hlavně, tak jako přišlo mi hezký, že ségra mi věří v tomhle. Jó? Já si pamatuju, že jsem jezdila do toho bytu a jednou jsem teda chytla synovce špatně a pořád brečel. Oni přijeli domů a on furt brečel a já nevěděla, co se stalo. A, a zjistilo se, že vlastně jak jsem ho špatně chytla jakoby za ruku, protože člověk ho, že jo, houpe a tak, tak se mu nějak skřípl sval. No to bylo! To si pamatuju, na to nemůžu zapomenou do dneška, protože to ve mně zanechalo, jakože já jsem něco udělala špatně.

M: A oni ti to dávali za vinu?

B: Né, né, to vůbec ne, né, bylo to nepříjemný. Jako na to, že jsem byla jako v podstatě dítě, tak jsem si tohle hodně uvědomovala, že jsem něco udělala špatně. A nechtěla jsem to říct nahlas a měla jsem to v hlavě. A dneska se sestrou máme profesionální vztah. Já tomu říkám profesionální vztah. Vídáme se tak, já nevím, dvakrát, třikrát za rok, mimo ty naše svátky jako jsou narozeniny mámy a Vánoce, a sestra si neuvědomuje čas, jak letí. Já si to uvědomuju velmi. A sestra úplně tak jako nevyhledává tu moji přítomnost, spíš si zavoláme sem tam, zjistí, že je všechno v pořádku. Když mám problém, tak to pomáhá řešit. A jen jednou v životě jsme se pohádaly, my se nehádáme, to bylo nedávno, to jsme se pohádaly, to sestra

udělala první krok, sem jí to nechala vyžrat. Protože jsem chtěla, aby věděla, že ne vždycky má pravdu ona tím, že je starší a rozumnější, tak to jsem ji teda nechala vyčkat.

M: A popsala bys mi, jak vypadá tvůj běžný den? Už si to trošku nakousla, ale mohla by si to ještě více rozebrat, jak moc trávíš času v práci, jestli je tam místo na další koníčky?

B: Já se to místo snažím hledat a teďkom, když to řeknu úplně současně, můj život je o tom, že vstávám v 7 ráno, do práce, do práce se bojím, ehm, tady přežívám a co nejdřív odcházím z práce. A nejsem v dobrém rozpoložení, když to řeknu, a to je opravdu hodně osobní, jsem jedna proti všem a v všichni proti mně. (pauza). Nejsem patolízal a nejsem proaktivní dostatečně.

M: Takže to není sama povaha práce, která tě trápí?

B: Povaha práce mě baví. Já bych se to chtěla naučit, ale tím, že ehm, ta pozornost je orientována jinam, nemám šanci. Já opravdu nemám šanci. Takže mezi námi, můj plán je, co nejdřív se vdát a otěhotnět (smích). Todle je takhle, já ti to řeknu, protože ono to je můj projekt nynější, jó? Dřív jako jsem o tom přemýšlela, chtěla jsem, přála jsem si mít přítele, bohužel poslední tři roky to byl spíš ženatý člověk a pro ně štěstí, že já nejsem ta, která odvádí, že bych tlačila, aby se rozved, to ne. Nikdy to nebyl takovej partner, kterého bych vyloženě chtěla. A oni to věděli a v podstatě jsme z toho jenom benefitovali, co nám bylo jakoby milý, a oba vždycky jako u každého vztahu, co tam byl, tak jsme z toho jakoby rozumně vyšli, jakoby ukončili nebo, jako rozumně jsme to brali, nikomu jsme neubližovali, to byl můj důvod, jakoby podmínka v podstatě. Ale začala jsem být v todlenctom sobecká, protože tím, že já neměla v životě štěstí, co se týče lásky, tak, tak jsem najela na rovinu, když nemám to štěstí, tak si ho prostě budu brát tak, jak je to jenom možný. To znamená, měla jsem ženatý muže. Teď nemám, ale mohla bych mít, ale je tam nějaká tichá pauza z obou stran. No a teď hledám takzvaného sperma dárce (smích) a zároveň člověka, který pracuje, je hodný a musí být trošku intelektuálně jakoby výš. Já neříkám, že bych byla nějak extra chytrá, ale já prostě hloupého člověka nemůže mít, já bych ho nerespektovala, a tak bych nerespektovala chlapa, který by byl menší než jsem já. Takže v podstatě pořád do dneška hledám tátu.

M: A jsi spíš sama proaktivní v hledání toho partnera?

B: Když mi o nic nejde, když mi nejde o vztah, tak jo. Jak, jak mi o nic nejde, tak se nestydím, jsem úplně v pohodě, a tím víc získám. A jakmile mi o něco jde, neumím mluvit, dělám hovadiny. A co jsem se za poslední dobu naučila výborně ovládat - mobil. To znamená, neobtěžovat, nevolat a všechno chápat, i když mě třeba strašně štve, co napsal, nebo že jsem znova byla odmítnuta, ne, ne prostě nemá čas, dobrý, on se ozve, až bude, a v tu chvíli jsou

tam ty výčitky z druhý strany a já si to užívám. Protože je vidět, že prostě to není, že by mě ignoroval, ale cítím tam vždycky z těch chlapů, a myslím si, že to je jejich vlastnost, takovej jakoby trest ženy. Oni svým způsobem, jakoby tou ignorací, jakoby trestají tu ženu. Zároveň vyvolávají chtíč, protože to je hra a tři dny nezavolat je pravidlo, existuje, ne že neexistuje. A nejlepší na tom je to, začínají to aplikovat i ženský, ale ty to natáhly asi na dobu desetidenní, si myslím (smích).

M: Vráťím se ještě k tvému „plánu“, myslíš si, že ta motivace vychází spíš ze tvé současné situace v práci, nebo je mateřství něco, po čem opravdu toužíš?

B: Já jsem po tom toužila, ale já jsem vždycky měla strach z dětí, protože jak já jsem procházela základkou, já jsem si neuměla představit dítě na základce, víš, jakože jsem nechtěla to dítě a procházet znova s tím dítětem tu základní školu. Já mám z toho fóbiu, já mám z toho strach a nechci. Do dneška s tím mám problém. Nechci být zároveň sobecká a pak jako nemít děti kvůli tomu. Za to to dítě nemůže. A pak mám strach z moderní doby, že to, co mají dneska ty děti, tak to my jsme neměli. My jsme to měli mnohem pozděj a mi všichni říkají, „jdi z dobou“, ale je mi to líto, ale ty děti si ničeho nevážej, protože to mají automaticky. My si vlastně vážili úplně všeho. Jo? Prvních tenisek od Niku, jo? No já nevím, zaplatit si večeři, nebo jet do ciziny. Dneska ty děti do ciziny jezděj. Já jsem byla naposledy u moře ve 12ti letech a do dneška jsem nebyla. Protože já už bych tam chtěla jet s tou svojí rodinou, že jo, a kdybych chtěla jet sama, tak bych musela zaplatit za neobsazený místo, a to už se docela prodraží a na to už nemám. Takže to, že bych chtěla rodinu, a, mi přišlo na mysl už tak dva roky zpátky, ale s tím, že to nebylo takový jako, tak jako by, možná tenkrát jsem ještě cejtila, že spíš je to vostuda, že nikoho nemám. A nechtěla jsem nikdy nikomu vysvětlovat, proč ti chlapy nevyšli. A nikdy jsem neměla takový ten zásadní rozchod, spíše to vždycky vyšumělo, prostě takový zvláštní to bylo. A teď kon mít rodinu je útek, ale je to smysluplný útek, má to smysl, jo? Ten, ten, jak bych to řekla. Volba, jak utýct odsad' je rozumná. Není to takový to, vždyť já bych se mohla sebrat a dát výpověď, že jo, ale já jsem si spíš našla cestu, mám na to věk. Chtěla bych nakupovat ty dětský věci a chtěla bych, aby mi někdo večer odemkl ty dveře od bytu a řekl: „Nazdar, jsem doma, co je k večeři?“

M: Takže by ti nedělalo problém se svým způsobem vzdát svobodného způsobu života, jaký máš třeba teď?

B: Ano. To by mi, nebo ano, ne, nevadilo by mi to. Ano, chtěla bych to strašně.

M. Nemyslím jenom tu práci, ale třeba tu svobodu být pánem svého času. Umíš si představit (nestačím dokončit dotaz)

B: Umím, protože já jsem si deset let užívala výborně. Já to, co jsem nedělala při dospívání, jakože jsem chodila ven a pili jsme s kamarády. Já jsem vždycky měla omezený počet kamarádů. A vždycky mám na etapy kamarády. Vždycky dva roky, tři, čtyři, vždycky se obmění kamarádi a (pauza)

M: Proč to tak je?

B: Na mě se upínají lidi, který jsou stejní, a já ty lidi vydržím do určitý doby. Dřív jsem to dělala tak, že mi ruply nervy a řekla jsem pravdu do vočí. A dneska se třeba už snažím omezit ten kontakt. Na mě se upínaj holky, který ehm, jsou silný osobnosti, zároveň mají nějaký komplexy. A nejdřív pro mě něco udělej, oni si mě zavážou a pak chtějí, abych se chovala, jak oni si přejou. Takže dostávala jsem odpovědi typu „teď mluvím já, až budu chtít slyšet tvůj názor“. Takže u tedlenctech lidí já jsem to potom utnula.

M: Bylo tam manipulativní jednání?

B: Manipulativní jednání, pak tam byla jedna holčina, se kterou jsem to utla teď. A bylo to teda skvělý období dvouletý, protože jsme chodily na jedno místo, potkala jsem tam spoustu lidí, i svýho milence ženatýho. Chybí mi to místo strašně, ale já už jsem tou holkou byla tak strašně ničená, protože to bylo buď: „Ty nemáš děti, ty tomu nerozumíš, ty nevíš, co je to mít mužskýho, ty nevíš, co to je mít manžela.“ Vono se rozděluje ještě mužskej a manžel pořád a „ty nechápeš, že já mám starosti a já mám“, v podstatě kdybych tam dodala to slovo, tak bych se jako nemýlila, „jediná na světě mám děti, jediná na světě mám toho nejvíc“, jakoby na práci, a je to člověk, kterej je pomalej, línej a děti v podstatě, má dvojčata přes umělý oplodnění, vymodlený, a jediný, jak je vychovává je, že na ně řve a bije je. Bije je jako do určitý, jako že plácne je přes zadek, jo? To není jako úplně bití. A má manžela, kterej je nemakačenka, je vo deset let starší. Řekl jí: „V pětáctyřiceti už jsem dopracoval a teď se starej ty. Tys chtěla ty děti.“ A mě bude říkat, že já nemám to, co má ona. Já bych to, co má ona, nechtěla.

M: Takže máš pocit, že i to okolí na tebe určitým způsobem vyvíjí tlak z důvodu toho, že ještě nemáš partnera a děti?

B: Ty poslední lidi, jakoby kamarádi, ženský, tak ty byly typu, nemám s kým chodit ven, ty seš dobrá oběť, ty máš dobrý kontakty a prostě ty mě vyslechneš. To byli vždycky lidi, kteří mluvili víc než já. A já jsem ukecaná docela.

M: A dá se říct, že to manipulativní jednání se objevovalo i ve tvých partnerských vztazích?

B: Ne, ne. Já jsem měla jednou jednoho člověka, kterej byl zlej. Tak to vím, že od něj jsem dlouho měla takovej ten cuk trošku. Mí to vyčítali lidi, že se bojím, když někdo zvedne ruku.

Nebil mě, ale byl přísněj a byl takovej i agresivní, ale to byl bejvalej voják, kterej měl tělo plný jizev a to bylo hrozný. A vždycky jsem se upínala na cizince. Já jsem v životě měla (pauza). První byl Čech. Jo, pak byl Čech, který emigroval do Německa, no a pak jeden, no tři Čechy jsem měla v životě. Zbytek byli Britové, Američani, v Jihoafrický republice taky, Indové, Indonésan. (smích)

M: Proč to tak bylo myslíš? Čím ti víc imponovali? Pokud ti více imponovali.

B: Jazyk je jinej, v cizím jazyce se hůř hádá. V cizím jazyce, já miluju angličtinu, takže kdo na mě promluvil v angličtině, tak ten mě měl. Stačilo, aby mi otevřel dveře, byl gentleman a měl mě, okamžitě. Ehm, Indonésan byl zajímavěj, strašně charismatickej, byl to kus chlapa, a zase to bylo hrozně krátký. Černoch v Jihoafrické republice to byl, to byl kus chlapa. On byl úžasnej, on měl jako evropský obličej, jo? On nebyl takovej ten, já byl řekla, že on musel bejt něčím mixnutej, já nevím. On říkal, že není. Indové, no, tak to byla ta moje jediná největší láska asi, která mi oznámila, že se žení, to trvalo tři roky s ním, na něj sem čekala. A to si myslím, že jsem promarnila svoje léta trošku, to bylo od těch sedmadvaceti do devětadvaceti nějak, nebo od šestadvaceti vlastně. No a pak tam byla ještě jedna velká láska, já jsem vlastně měla dvě velké lásky. Američan Ben, to byla velká láska. Tam mě všichni viděli, že se k sobě hodíme, že se spolu vezmeme. Ten se mě zeptal, jestli bych s ním odjela do Amerika. Já jsem řekla, co bych tam dělala, asi uklízečku, a to bylo rozhodnuto. A byla to moje asi osudová chyba. Kdybych nebyla blbá a neupnutá na tuto práci a neovlivněná mámou, že prostě musíš vydržet v práci, protože dneska je to těžký najít si práci. To byl takovej ten komunistickéj režim ještě, víš co, taková ta stará doba, ten vliv tam byl. A toho jsem ztratila tím, že odjel, ne proto, že jsme se neměli rádi. Brit, ten byl zlej, druhej byl zlej, třetí byl zlej, ale to všechno jsou krátkodobý vztahy, ne jakožebý to byly dlouhodobý vztahy, to prostě. Takže Brity jsem zavrhlá. Američani jsou dobrý. Indové jsou, mají jednu velkou kladnou vlastnost, a to je, že žijou pro rodinu a povinnost. Proto se ty lidi toho tam držej, ono to něco do sebe má. Takže tam je úcta k rodičům, to tady nikdo nemá.

M: Takže vyloženě averzi k českým mužům nemáš?

B: Né, to né, to né, ale nesmí, nesmí, ehm, teď řeknu asi něco, co bude znít asi strašně, ale při sexu český chlap nesmí mluvit (smích). Fakt nesmí.

M: A nějaká jiná vlastnost, která ti třeba u Čechů chybí?

B: Nó, že nejsou gentlemani, využívají, jsou hrozní alibisti, když to řeknu. Takže oni nechtěj za ženský platit a říkají, že ženský chtěj peníze a chtěj furt něco kupovat. A teď to změnili a říkaj, žena je emancipovaná, nemůžu jí nic zaplatit, nic koupit, protože by se urazila. A to si myslím, že je jakoby docela dobrý alibi jakoby vůči ženskéjm. Oni prostě v podstatě, jediný

co dělají je, že oni vrhají vinu na nás, že my jsme takový, proto oni nemůžou. Ale oni jsou jednoduše lakomí. Já prostě neumím si představit život s chlapem a mít rozdělené finance, dva účty a nerozhodovat o společných věcech, neumím si to představit. To prostě pro mě neexistuje. Dneska to takhle prostě jako opravdu hodně funguje. Co mám takhle známý, tak mají rozdělené finance a já si myslím, že to je to, co je odděluje. Už nejsou spolu. Jako pokud nemají důvěru jako by ve finance, nebo pokud jsou závistiví, to mi přijde hloupost. Takže jako Češi jsou dobří, ale jako prostě jsou lakomí, ale znám jako chlapy, kteří jsou gentlemani, a můžu ti říct, že tím, že se to jakoby málokdy vidí, tak do takového člověka, ať vypadá jak chce, se zamiluješ okamžitě, protože víš, že prostě existuje, a věříš, že prostě takového najdeš, a já věřím, že ho najdu.

M: Když se vrátím ještě zpátky k tlaku toho okolí, co na to rodina, co na to maminka?

Jak to bere, že nemá vnouče? Dává ti najevo, že ona v tvém věku už děti měla?

B: Ne, máma tím pádem má mě pro sebe, že jo.

M: Takže jí to spíše vyhovuje?

B: V podstatě ano. V podstatě ano. Tak ona má jedno vnouče a ona takhle, ona má pocit, že má nade mnou pořád moc. Jak moje sestra, tak můj bratr víme, že to si myslí jenom máma. A já jakoby všechno vyslechnu, snažím se být tolerantní a spíš jakoby, víš co? Mámě je skoro sedmdesát let a já nebudu dělat nic, co by jí ublížilo, takže já ji nechám mít ten pocit, ať ho má. Ať je spokojená. Takže ten tlak tam není. Moje sestra tlačí hodně, protože ví, že já tu potřebu mám. Jo? Takže tlačí, ale špatným jakoby, ona tlačí způsobem, že ze mě dělá tu zoufalku, a to mě trochu jakoby vadí, víš? Ona tím, že ona se v jednadvaceti vdala, neměla už nikdy nikoho jiného, tak si to neumí představit, ale ženská, která dneska hledá chlapa, tak ví, že prostě to je strašně těžký. Otázka je kde. Kde toho chlapa vidět. Kde ho potkat, na ulici? Hm, to nevím, a tady v práci? Jsem tu dvanáct, skoro třináct let. Ti lidi mě znají, já znám je, nene. A nabírají se jenom dvacetiletí, takže taky ne. Všechno to do sebe zapadá, všechno to prostě do sebe zapadá. A když jdeš někam si sednout, tak většinou jsou ženatí. Proto vznikají ty milenecké vztahy.

M: A řekla bys, že se jedná spíše o jejich iniciativu?

B: Ne, ne, to je tak strašně vzájemnej impuls, že, že tam není nikdo, víš co, tam jsou vždycky jenom kamarádi. To jsou kamarádi, se kterejma si jdeš sednout a bavíte se o všem a pak najednou se stane jeden večer, kdy zůstanete sami, protože někdo musel odejít dřív. A zjistíte, že se bavíte i jinak. No, pak tam teprve vznikne taková ta takzvaná vášeň (smích).

M: Ještě se zeptám, i když vím, že toužíš po rodině, kdyby sis představila, že od zítřka zůstaneš s dětma doma, co by ti nejvíce chybělo z toho single života?

B: Hmm, intimní svoboda, bydlení, jako víš v bytě, dneska bydlíš sama a víš, že tě nikdo nevidí, děláš si, co chceš, jsi oblečená jakkoliv, prostě opravdu intimní svoboda, to znamená tohle kolem mě, a zlovyky, který člověk má. Todle by mi chybělo. To je takový to, furt si na sebe dávat pozor, furt se kontrolovat, furt já nevím, se ovládat, víš? Třeba někdy je člověk vzteklej, teď se rozbereš nebo zařve. A todle by mi asi chybělo. Ale já se jinak strašně těším, až budu přes den jezdit v centru Prahy s kočárem, dám si támhle kafe, nebo vlastně teď vlastně, pak nebudu moc kafe, a už si to takhle představuju, jo? Já si to představuju, mě by se to strašně líbilo, jo? Prostě nebo zajet za mámou s tím kočárem a už to vidím, jak já prostě to dítě položím na tu její válečku a řeknu: „Pšt mami, ono tady spí.“ Já už vím že moje dítě se bude jmenovat Michal, dcera se bude jmenovat třeba Viktorie, mě se to prostě strašně líbí. Teď teda se rozjíždí projekt hledání mužskýho. A tak. Já jsem sama, ale radím zároveň těm svobodnejm, protože všichni říkají: „Nemám ho kde potkat“. Já říkám: „Já vím, ptáš se kamarádek?“ „Ptám se kamarádek a žádná nemá svobodnýho kamaráda.“ A já říkám: „Ale ty se ptáš špatně.“ A ony: „A jak?“ Já říkám: „Ty se máš zeptat, jestli tvoje kamarádka nebo manžel tvý kamarádky má kamarády.“ Kolik tvoje kamarádka má chlapů kamarádů. No vždycky máš víc ženskejch kolem sebe. Ty se máš zeptat: „Není nějaký kamarád manžela tvý kamarádky volnej?“ Už jsem to řekla asi dvoum holkám a ony řekly: „Ty vogo, to jsem v životě neudělala.“ Říkám: „No ale to je vo tom. Ty se zeptej na to, jestli má kamarád nebo přítel, manžel jiný kamarády.“ No já jsem se takhle zeptala předevcírem kamarádky, ehm, a už mi psal včera ten člověk. Jmenuje se Michal, je to náhoda, neznáme se, v životě jsme se neviděli. Jediný, co jsme si napsali je, jestli nám oboudvoum není trapně, že nevíme, co si vlastně máme psát, když jsme se v životě neviděli. Já říkám, no, že si připadám jako taková ta čerstvá sedmnáctka, která se stydí a neví, co psát, a on mi napsal: „Já už jsem třikrát smazal větu, kterou jsem ti psal.“ A přitom tahle konverzace v podstatě byla ta nejlepší, která mohla bejt. Jó, prostě oba dva jsme na tom úplně stejně blbě, no. Ale jako takhle, není mi sympatickej, co se týče fotky, nemám nárok zavrhnout člověka podle fotky, nechci to zavrhnout, ale nevím, vypadá to, že to bude takový nějaký ten pro mě looman, takový ten nejchytřejší, a to né no. Ale tak co.

M: Takže přistupuješ k tomu aktivně. Jsi otevřená novým vztahům a příležitostem.

B: Naopak, já, když není jinej, tak já to prostě zkusím, no. A když to nevyjde, tak to nevyjde. Jako nevyšlo to do dneška, tak jako tendle mě nemůže zničit úplně. Ale byla to náhoda. Náhoda v tom, že se jeden objevil, ale to je, že jsme si jednou napsali, a takhle jsem si napsala x krát s někým. Nebo napsali, potkala, že se uvidíme, a pak jsme se neviděli už nikdy, takže todlencto jako vůbec nic neznámá. Můj projekt je, vdát se, mít děti, nakupovat v těch

krámech pro ty děti a hlavně vychovávat jinak, jak všichni vostatní. Strašně věřím, že budu úplně jiná, takže (smích).

M: Takže kariéristka už z tebe dále nebude?

B: Já už nejsem vůbec kariéristka.

M: A byla jsi někdy?

B: Byla. Byla. Období, když mi bylo takových 27 let. Byla.

M: A proč to nadšení pro kariéru začalo opadávat?

B: Já jsem neměla pro co jiného žít. Tak jsem žila prací. Pak se to přeměnilo na ty koníčky, to znamená ty jazyky, pak ty cesty a pak škola. Ty tři roky, co jsem dělala, to byl možná taky útěk z reality. Ale vzalo mi to tři roky takovýho toho normálního života. Takže dneska já si koupím časopis a můžu si číst, to je úžasný. Jsem si koupila hned vraždy (smích).

M: Poetická relaxační četba.

B: Tak si vem, co já vlastně čtu, že jo. Vo faraonech, který byly mumifikovaný, o druhý světový válce, což mi přijde jako v podstatě povinná četba, protože si myslím, že bysme si jako lidi měli vážít toho, co máme dneska. Každěj jenom nadává na život. A do háje, vždyť jsme ho mohli mít mnohem horší, jo? Tak si myslím, že moje povinnost je znát tu horší stránku života, abych si vážila ty lepší, ne?

M: A co svátky a dovolená? Trávíš ji raději s přáteli nebo s rodinou?

B: Narozeniny bych si strašně přála slavit. Moje narozeniny se neslaví v rodině, slaví se pouze moje máma. Nikdo u nás neslaví narozeniny. Takže ani třicátiny, ani třiatřicátiny, nic se neslavilo. A když jsem třeba kdysi dávno napsala sestře, že bych udělala jídlo, aby všichni přišli, tak mi na to bylo napsaný, že neví, co má na programu ten víkend, a že možná už je domluvená s někým jiným. A já říkám a nestálo by za to třeba zrušit to? To neexistovalo prostě. Takže tohle je to, co bych možná i tou rodinou, kdybych si vytvořila, že já bych zavedla všechny svátky. Já bych strašně chtěla, abysme všechny, i když je třeba nemám ráda, nemám ráda Velikonoce, ale já se šíleně těším na to, že Velikonoce, jakýkoliv svátky, aby byl byt vzdobenej, to dítě se účastnilo, aby se šlo ven na trhy, nakoupilo se, udělala se radost, aby to bylo barevný a aby si to dítě hlavně zapamatovalo, proč ten svátek je, že to není o barvení vajíček, ale to je ohledně náboženství. Jo prostě, já o tom třeba nic nevím, ale chtěla bych, aby to moje dítě, tak bych se to učila s tím děckem. Jo? Takže tohle. A ten volnej čas, dovolená, ta byla vždycky promarněná. Jen jednou jedinkrát za dobu, co tady pracuju, jsem jela na dovolenou, a to bylo na dva dny do Berlína. Koupila jsem lístek, zaboookovala jsem si tam noc a byla jsem tam sama. Byla to nejlepší dovolená na světě. Vlastně jsem jinou neměla.

M: A proč to tak bylo, když podle vyprávění cestuješ ráda?

B: Já miluju cestování. Já bych mohla každý víkend někam jet. Já nemusím být týden u moře. Ale já přijdu do města, já musím o tom městě něco vědět, já to město musím znát takovým způsobem, že odjedu a vím, že ty základní uličky tam, že když se tam vrátím, že se tam už umím orientovat. V Londýně jsem byla x-krát. Londýn znám nazpaměť, a to jsem tam byla vždycky pár dnů jenom. Paříž nemám ještě zmáknutou.

M: Tak je aspoň stále co poznávat.

B: No, ale teď už ne sama, teď už tu bude ten chlap. Bude, bude. Já jako kdybych se, kdybych měla začít bejt pesimistická, tak se můžu rovnou zavřít doma a hnít tam jako. Né, bude a bude dítě. Dítě budu mít za rok a půl, to já vím (smích). Hele, jestli si to nestanovím, tak nebude nikdy, jo? Mám potřebu si to stanovit, musím.

M: Takže ty máš teď jasný plán.

B: No, jako pětiletka ne. To ne. Ne, jako takhle, bylo by to zdravý si najít prostě chlapa, se kterým se poznáme. Nejsme mladý abychom, ehm, hledali x-let, jako i proč spolu žít, nebo já nevím, chodit spolu sedm let a pak teprve, né, prostě chodit spolu tři čtvrtě roku, rok, rozumíme si? Jsme schopni spolu vyžít vedle sebe? Tak se prostě můžeme vzít. Jako na co čekat? Jako až mi bude osmatřicet a pak se rozejdeme? Né. Vždyť každé ví, že se vezmeš a pak ta láska opadá, jde o to si vytvořit ten zvyk, zvyk a nějaký standard, který vyhovuje oboum dvoum. Jestli mě podvede? Fajn, ale nechci o tom vědět. A nechci prostě, aby tam někde něco chytil nebo měl dítě. Ale dobrý, ať si jde. Ale ať mě tím neubližuje a nechci o tom vědět.

M: A ty hlavní kvality, které by měl mít?

B: Ehm, no já jsem na to upnutá teda, no, aby mě, aby byl gentleman. Tím dletem jako jsem strašně omámená. Tím, jak to je málo, ehm, takhle, já spíš řeknu, na co bych se těšila, ty kvality mě nějak nenapadaj, jaký můžou mít, vid'. Mě napadaj spíš ty horší vlastnosti. Ehm, víkend, aby mě vzal někam na vejlet, abych já ráno mohla připravit to jídlo a on věděl, že prostě jsem se o něco postarala, někam jsme jeli, abychom se nemuseli spolíhat jenom na ty restaurace, ale nějaký ten rohlík, řízek tam byl, to by se mi líbilo. Nemusíme jet autem, můžeme jet vlakem, miluju vlaky. Abysme jednou za rok spolu jeli na dovolenou, aby to nebylo, aby to třeba jeden rok bylo místo, který vybere on, a druhý rok já. Aby se rád vracel domů. Aby když bude mít problém, aby mi ho řekl. Aby se nestyděl. A když se má v něčem rozhodnout, tak ať se zeptá mě, co si o tom myslím, ale rozhodl se podle sebe. Jenom ať si vyslechne můj názor a nevolá kamarádce nebo kamarádovi. A ať má svoje kamarády, nepotřebuju být představená úplně všem. A taky není dobrý všechno vědět, že jo. Ať si klidně jde, ať si přijde ráno, mě to je jedno, ale hlavně ať dorazí zpátky. Ať ho to táhne domů. Dyt' já

taky bych ráda si šla někam sednout. To já neříkám, že bych chodila ráno domů, ale mě už je po alkoholu teďkom strašně zle (smích), takže já už moc nevydržím. Ale, ale člověk má táhnout domů. Jako nepřespávat někde jinde, nebo nedej bože, aby se něco stalo. A hlavně, aby přistupoval třeba k děcku v tom smyslu, že když dítě udělá průser, tak fajn, ale nejdřív ho dostanem, to dítě, domů. To znamená, že když bude třeba, já nevím, šestnáctiletý dítě někde se napije, tak ať se nebojí nám zavolat a říct: „Jsem někde v týdle ulici, jsem vožralej, nevím, co mám dělat.“ My se sebereme a pojedeme pro něj, a to je to první, co uděláme. Ale žádný řvaní a takový to, vůbec, můžeme být rádi, že von se nebál zavolat domů. Jsme byli všichni děcka. Víš, takovej ten zdravěj přístup. Jakože hodnej, chodil do práce, zodpovědnej, aby neházel vinu na ostatní, nemám to ráda, a hlavně, aby nelhal. Ať mi radši řekne pravdu, když musí říct, ale co by mě bolelo, ať neříká, zbytečný.

M: Já ti moc děkuju za tvůj čas.

Přepis rozhovoru: Emma – 10/10/2014

E: respondentka

M: tazatelka

M: Emmo, řekneš mi něco o sobě?

E: No, no, no, ehm, tak, asi to vezmu z toho úhlu, kvůli čemu jako jsme se sem dneska sešli. Jelikož to má být o ženách, který jsou single a který jsou, ehm, úspěšný, ehm, no tak takhle, já mám jako měřítko na úspěch úplně jako nějaký malinko jiný, jako že to má být, jestli jsem něco vystudovala, mám nějakou práci, tak jako jó, á, vystudovala jsem školu ekonomického zaměření, mám minulost v bankovníctví, teďkon jsem v pojišťovnictví. Teďkon jsem prošla docela náročným obdobím, ehm, dvouletým, kdy vlastně jsem hledala uplatnění, hledala práci. Z jedny práce mě vyhodili, nějakým způsobem jsem tam nezapadala. Prej jsem se tam jako nějak špatně chovala, tak to asi ovlivnilo nějakým způsobem tudlenctu poslední dobu, no, a, ehm. Takže žiju sama, žiju strašně dlouho sama, téměř jako úplně sama, z nějakého jako pro mě ještě jako neznámého, ehm, důvodu, jakože nevím jako, proč tomu tak je a jako doufám, že to jako brzo jednou skončí.

M: Tak já se tě zeptám, abychom začali popořádku, když si vzpomeneš na svoje dětství, co se ti vybaví? Jaké bylo tvoje dětství, jak bys ho charakterizovala?

E: Já si to, jako z dětství si toho pamatuju jako strašně, strašně málo. Ale ehm, je to možná způsobený tím, jakože naši se rozváděli, to mi bylo nějakých deset let, a ty moje vzpomínky na dětství, ty by se jako daly shrnout na pár řádků. Pamatuju si, jak jsme ještě bydleli na Stodůlkách jako v barácích, kde jsme měli obrovskej sad a já jsem si tam jako hrála. A pak si pamatuju, jak nás odtamtud vystěhovali za komunistů a šli jsme bydlet do paneláčku, tak tam si něco pamatuju. Takže je toho opravdu málo, pak si jako hodně pamatuju, když se naši rozváděli, co tam jako bylo za scény, tak to si jako pamatuju moc dobře. Pak zase toho moc nevím. No a pak si zase pamatuju jakoby to svoje dospívání. No, nemám jako vyloženě nějaký jako hezký vzpomínky na, ehm, na dětství, to nic takového, jakože by se tam něco zajímavého dělo, jako osobnostně to byli ti dva lidi. To byla moje matka, můj otec. Jako tátu si téměř nepamatuju, protože on jako je velmi, ehm, jako jakoby nevýraznej a neprosazující se, tak jako jeho si moc nepamatuju.

M: Měla jsi teda spíše bližší vztah se svojí mamkou než tat'kou?

E: Já se obávám, že jsem neměla v podstatě vztah s žádným z těch rodičů.

M: A byl tam někdo jiný (nedokončím větu)

E: Jako, jako jestli tam byl v dětství? Jako jestli jsem měla vztah (pauza)?

M: Jestli byl pro tebe někdo v dětství tvým vzorem, tvoji oporou.

E: Ehm, oporu jsem neměla žádnou, a to (pauza).

M: A když si vzpomeneš na manželství tvých rodičů, když ještě fungovalo, jak bys ho charakterizovala?

E: Ehm, tak, ehm, oni spolu byli, ehm, jak říkám, rozvedli se, když mi bylo deset, jedenáct, co si jako pamatuju, to jsou nějaký takový jako, takový jako momentky. Já ani jako nejsem schopná to tak zhodnotit.

M: Než se rozvedli, bylo to celkově hezké manželství? Jak se k sobě rodiče chovali?

E: Já si jako nic moc nevybavuju. Jestli si něco vybavuju, tak to, to jistě nebyl, nebyl harmonickéj pár.

M: A vzpomeneš si na nějaké hodnoty, které byly pro tvé rodiče důležité? Ke kterým tě vedli?

E: (pauza), ehm (pauza), tak tatínek asi nic a máma, (pauza) ehm, jako nějaký hodnoty, ehm, (pauza), ehm. Hodnotu, že se mám jako se svým bratrem, jakože se máme hezky k sobě, hezky k sobě chovat. Tak to asi byla ta z pozitivnějších věcí, na co ona, na co ona dbala (pauza). Nevím, jaký jiný hodnoty máš na mysli.

M: Byli rodiče v tvé výchově přísnější nebo benevolentnější?

E: Ehm, ehm, (pauza)

M: Když jsi byla malé dítě, cítila jsi, že jsou na tebe rodiče přísní?

E: Určitě, ehm, to tam prostě si (pauza) musela dělat to, co po mě chtěli. To jako moje matka absolutně potlačovala tu tvoji vlastní, jako, ehm, jako přání, potřeby a buď to bylo jako po jejím, buď si dělala to, co ona potřebovala (pauza). Moje matka je velmi, velmi generál a velmi jako dominantní a velmi jako, velmi jako požadující, požadující typ, který jakoby potlačuje tvoji vlastní individualitu nějakou jako, ehm, prostě děláš jako věci, ehm, podle jako jejích představ, což je jako v pořádku, anebo podle svýho, co ty sama cítíš, a to v pořádku není. Tak to je prostě špatně, to děláš chyby a všechno špatně.

M: Takže dá se říct, že tvoje maminka byla hlavou domácnosti?

E: To určitě.

M: Takže u vás vůbec nefungoval takový ten tradiční vzor, kdy tatínek je hlavou rodiny a maminka se stará o domácnost, o děti?

E: Já si svýho otce jakoby, ehm, téměř nepamatuju a nevybavuju za těch deset let. Já jako si vybavuju jenom jako určité scénky, kdy prostě mě každej víkend, nevím, jestli to bylo v sobotu nebo v neděli, ehm, kdy nám prostě dělal hemenex a vajíčka. Prostě takový jako absolutně nepodstatný, nepodstatný takový jako, já si jako občas pamatuju, jak mě bral na

ruku prostě, abych ho objala. To je prostě všechno, co si s ním jako pamatuju. Ale jakože by, ehm, né, já prostě o něm si nepamatuju nic.

M: Takže maminka byla přísnější.

E: Maminka ta byla přísnější, ehm. Nevím, jakej ten vztah jako byl, ehm, je to takový, takový zvláštní, třeba když to hodnotím zpětně, když nad tím člověk takhle zpětně přemejšlí. Ehm, pro mě je už nepochopitelný, jak jsme třeba v dětství bydleli v těch barácích, v těch starejch Stodůlkách, no tak měli jsme tam nějaký jako zemědělství, hospodářství, jako historicky ta rodina byla původně na todlenc to zaměřením, jako ta (jmenuje příjmení tatínka), no a nějakým způsobem to za ty hluboký totality ještě fungovalo tak, jakože ti všechno mohli vzít, že už tam jako prostě nechtěj tadydlenc ty domečky, a že prostě tam chtěj udělat park, takže jako nezbylo než sebrat si svý švestky a vodstěhovat se. To se prostě stalo nám. Pak jsme to dostali zpátky při restituci, no á, tak já nevím, když mi byly čtyři roky, jsme se stěhovali. No a třeba otec tam zůstal v těch barácích ještě třeba, nevím jak dlouho, dva roky, takže my jsme byli třeba jenom s mámou a otec tam prostě dojížděl, jako nějak sporadicky. Já nevím jestli jako, já už si to ani nepamatuju jak, ale prostě i žili svým způsobem dost jako neobvykle, že on tam prostě dojížděl, my už jsme bydleli v tom paneláku a on tam prostě jako ještě z nějakých důvodů jako fungoval, takže jako i ten vztah byl takovej jako, když se nad tím zamyslíš, divnej, že nebyli spolu. Jako nevím, co on tam dělal, jestli tam jako nějak jako staral se o ten les, nebo já jako prostě nevím, co tam dělal. Takže jako já si myslím, že oni ten vztah jakoby neměli, jako nebyl úplně, úplně jako to (pauza).

M: A hledala jsi pochopení, podporu, když jsi ji neměla doma, třeba někde jinde, u někoho jiného? U širšího příbuzenstva?

E: Já jsem byla, né, já jsem byla tak jako, sama jsem byla.

M: Ty jsi zmínila, že máš staršího bratra, pamatuješ si, jaký jste spolu měli vztah?

E: Tak jako, jako všechny děti. Jako jsme se hádali a neměli jsme spolu jako nějaký vztah vřelej, asi jsme se měli rádi, jo? Jako využili jsme každou příležitost, kdy jsme se mohli poškádlit, pohádat, nebo si něco závidět, prostě heč heč, a ty nemáš toto, to já mám lepší, ehm. Změnil se v momentě, kdy ty naši rodiče jako šli vod sebe, tak jako až to bylo jako to období, kdy my dva jsme se (pauza). Tak to jako bylo vždycky braný, až jsme byli starší, tak jako nějak jsme se semkli a táhli jsme za jeden provaz, no. Já to, tam to jako nebylo, že bysme se vodili jako za ručičky, ehm.

M: A byla na tebe maminka přísná i co se týče školy?

E: Samozřejmě.

M: A v tvém dětství maminka pracovala?

E: Jó, právnička. Ehm, vždycky jako se věnovala týdlenc tý profesi, celej život, v jakýkoliv instituci, takže pracovala.

M: A řekla by si o ní z dnešního pohledu, že byla kariéristka? Že byla práce pro ni na prvním místě?

E: Ne, vůbec jsem to jako necítila tak. Jakože by pro ni byla práce na prvním, ehm, na prvním místě, to rozhodně ne. Ehm. Když se vrátím, tak jako dítě totality, ona se vdávala z hlediska jakoby pozdějc na tu dobu. Jí bylo nějakých, myslím 24 let, že ona to ještě jako načasovala tak jako měsíc před dvacetipětina. Že prej byla jako úplně nejstarší, ano, jako úplně (smích), ano jako to prostě. Ještě s mým otcem se jakoby seznámila tak, jakože, ehm, ona ho poznala někdy v létě, byla s ním párkrát na rande, prostě pro ni to byl blondák v oranžový košili, prostě jako out, ááá, ehm, a nějak jako s ním byla párkrát na rande a pak jako volal v září začátkem, jakože ona že už se s ním jako nechce stýkat, ale von ji prostě říkal: „ Hele, já mám dneska narozeniny, pojd' to, pojd' to se mnou oslavit.“ Prostě to bylo trapný mu říct, jakože prostě se s ním nechce scházet, tak ehm, tak s ním šla na to rande. No a v dubnu, v dubnu 24. dubna se brali, měsíc před jejíma, protože ona je v květnu, pětadvacátýma narozeninama se brali. Takže tak nějak po půl, tři čtvrtě roce randění se jako brali. A zařídila to moje máma, jó? To jako prostě, já jsem si prostě otce jako nikdy, já jsem se prostě jako nikdy otce na todlenc to neptala. To prostě jako nějak bylo, že se vezmou a máma prostě oběhala tu radnici jako, ty papíry a todlenc to, to prostě všechno vyřídila, á, á bylo, no. (pauza). A bylo.

M: A co víkendy a prázdniny, trávili jste je všichni spolu jako rodina?

E: Trávili jsme je, jestli jsme je trávili jako rodina? Ehm, myslím si, že, ehm, moc ne. Tak jakože bysme podnikali nějaký výlety nebo něco jako, vždycky jsme jezdili každéj víkend, to bylo vždycky v sobotu nebo neděli, ehm, jsme jezdili na naši tu jakoby pseudo chatu, a to jsme jezdili jenom já, můj brácha a táta. Máma zůstávala doma. Takže tam, táta prostě měl ještě jedno místo v Praze, kam, kde teda mohl pěstovat ty svoje vourky a, a rajčata a nevím, co všechno. To dlenc to jako každéj víkend povinně jsme jezdili a tam ta máma, máma nefigurovala. Jako nevybavuju si jako nějaký společný léto. Samozřejmě jako, že jsme byli společně, ehm, byli jsme na, byli jsme v Jugoslávii, jako to, to jako jo, ale, ale jinak ne, no. Takže jako ten, ten jedinej základ nějak, jako jak má, má prostě vypadat jako fungující ten, ehm, jako institut, ehm, manželství nebo partnerství, ehm, partnerství lidí, jsem ehm, jako neměla, no.

M: A nehledala jsi třeba podporu, pochopení u prarodičů nebo širší rodiny? Udržovaly se u vás intenzivní rodinné vztahy s širší rodinou?

E: Jako nějakým způsobem se udržovaly, to jo. Tak jako, né že bysme se nestýkali, ale tak jako nějak, že by to bylo nějak jako vřelý a, ehm, já si to nevybavuju, jo? Tam prostě bylo to, ehm, že z otcovy strany, otec má, otec má sestru. Ta se nikdy s mojí mámou jako neměla, neměla moc v lásce. Babička nebo tátova maminka, ta taky že by moji mámu jako nějak milovala, se říct jako nedá, á, ehm, máma měla, máma má bratra, že jo? Že bych se s nima vídala jakoby, to nebylo jako nějak jako, že bych prostě, jako samozřejmě babička se o nás taky starala, z máminy strany, ta bydlela u nás v baráku. Tam měla, tam měla byt, ale já jsem ji jako nikdy neměla ráda, prostě ona byla taky taková velmi, velmi přísná, jako mladá, teda mladá, velmi přísná na nás.

M: A u koho jsi nacházela pochopení.? Měla jsi v tvém okolí nějakou osobu, která byla pro tebe vzorem, u které ses cítila bezpečně, která tě vždycky vyslechla a věnovala se ti? Nebo jsi byla spíš zvyklá řešit si svoje problémy sama?

E: Sama. Sama.

M: A když se vrátím ještě ke tvoji škole, měla od tebe maminka vysoké očekávání, co se týče studijních výsledků nebo jí stačil průměr? Jaká jsi byla ve škole?

E: Jaká jsem byla ve škole? Ehm, já jsem měla velmi, na základní škole jsem měla velmi dobrý, dobrý výsledky, ehm, takové chytré dítě. Pak se to samozřejmě nějakým způsobem změnilo, změnilo, ehm, v momentě, kdy jako teda ty problémy doma byly, protože se naši rozváděli, tak jsem se jako trochu zhoršila, zhoršila ve škole, ale to nezabránilo tomu, aby mě vzali na gympl. Pak jsem chtěla jít na, ehm, na vejšku. Hlásila jsem se, jakože půjdu buď na práva, anebo na historii, tak tam mě nevzali. To ještě jsem byla taková jakože, jsem nechtěla jít mimo, mimo Prahu. No, takže jsem šla na rok na jazykovku, no a máma jako nějak jakoby moc, ehm, jako nebyla za to, že ty musíš mít vysokou školu, prostě tobě stačí střední škola. Důležitý je, aby si se prostě vdala a měla jako to, ehm, jako, že v dnešní době žena vysokou školu jako nepotřebuje.

M: A co tvůj tatínek na to?

E: Mému tatínkovi to bylo úplně jedno, prostě jedno. My jsme spolu neměli jako nějak blízký vztah. (pauza). Jako všechno se začlo, naše vztahy se jako svým způsobem narovnalý v době, kdy já nějakou shodou okolností jsem u něho, u něho, ehm, půl roku žila. Já nevím, ve svejch pětadvaceti nebo šestadvaceti letech. Takže já jsem žila s maminkou, ehm, brácha se vodstěhoval, když mu bylo, já nevím, ehm, nějakých třidvacet, nó, a když mi bylo pětadvacet, tak máma chtěla rekonstruovat náš byt, tak po dobu tý rekonstrukce jsem se přestěhovala k tátovi. Původně to mělo bejt na šest týdnů, nakonec jsem tam jako zkejsla půl roku, protože ta rekonstrukce se protáhla. Ještě do toho a ještě do toho jsem si kupovala já

sama svůj vlastní byt. Takže místo abych se vrátila, vrátila jako domů, tak to bylo tak, že jsem si koupila já svůj vlastní byt a od otce jsem se stěhovala, jsem se stěhovala, ehm, do svého. A to pro mě byla obrovská úleva, no. A, ehm, (pauza).

M: Ještě se vrátím do tvého dospívání, vzpomeneš si, co v té době bylo takovým středobodem tvého světa?

E: Mezi těmi dvanácti, třinácti?

M: V dospívání obecně. Co tě zajímalo v té době?

E: Tak bohužel to nebyl jako žádný zajímavý koloušek, ehm, to nebyl. Byl to prostě, ehm, byla to, ehm, moje matka. Ona samozřejmě jako po tom, co táta si našel jako jinou, ehm, jinou dámu, tak jako to bylo buď o rozchodu, rozchodu jejich manželství, ehm. Máma se jako léčila na psychiatrii, táta se o nás jako moc nestaral, takže jsme prostě žili v takovém jakože, takovém jestli nás daj do děčáku, ehm, žili jsme v tom, že ještě máma je taková, že, ehm, „já se vám budu obětovat, ehm, obětovat, a váš otec si dělá, co chce. Zbyli jste mi na krku, tak prostě“ (pauza). Tak tohle byl jako můj středobod jako mého, ehm, vesmíru a dospívání, protože, ehm, jsem nevěděla, co se mnou, se mnou bude no.

M: Takže na kluky tam asi už nezbýval prostor.

E: Tak asi jako jó, jako, ale jako takový, takový jako. Ve škole to jsem jako měla svým způsobem problémy tam s některými těma kamarádama. Tam byli prostě lidi, jako který byli na nás zlí a prostě jako buzerovali nás, šikanovali nás. To jsme prostě měli nějaký dva kluky, ti byli prostě šílení. Tak jako to mě svým způsobem ovlivnilo, ehm, jako do toho, co se dělo doma jako, moje matka, jak se prostě stavěla k tomu, když jako muž její jí byl nevěrný jako, (pauza). No, a jako můj pocit jakože asi, asi budu opravdu na všechno jako sama. Takže, ehm, jako buď se o nás starala babička, no a bylo to jako pro mě takový jako dost, dost jakoby ne, ehm, ne, nekomfortní, protože člověk jako neměl žádný svoje zázemí. Jako jeden rodič byl pryč, jeden nefunkční, ještě se tam hroutil, skákal z vokna a prostě nevím, co všechno jako dělal a jako, tak jako jestli jsem měla nějaký vlastní dospívání, jakože bych měla čas na nějaký koníčky nebo kluky jako, to prostě nebylo.

M: A měla jsi v té době nějaké sny o budoucnosti? Představovala sis, jak bude vypadat tvá budoucnost, třeba za deset let?

E: No asi jsem si přála jako mít jako normální jako, ehm, rodinu, určitě jsem si přála vždycky, a asi jsem si přála, aby mě měl někdo rád jako.

M: A měla si třeba i nějaké kariéerní aspirace v té době?

E: Já jsem jako žádný kariéerní aspirace neměla. Já jsem si vždycky přála, jako jediný, co jsem si přála, že jsem si vždycky přála být bohatá (smích). Což se mi jako bohužel nesplnilo jako

(smích), takže jsem si přála být bohatá. Měla jsem jako takový, ehm, takový, ehm, takový ty klasický dětský sny, jakože jsem chtěla bejt paní učitelkou. Jako když chodíš do školy a paní učitelka se vždycky ptala, čím chceš bejt, tak jsem chtěla bejt paní učitelka, ale, ehm, nevím, ehm, neměla jsem jako žádný sny.

M: Představovala sis v té době třeba sama sebe za deset let jako matku dvou dětí, že budeš vdaná paní, nebo jsi tak o budoucnosti vůbec neuvažovala?

E: No, určitě jsem si přála jako, ehm, to ještě jako když jsem byla hodně mladá, ehm, tak jsem si přála, protože jsem jako vnímala to, že, ehm, že všichni měli, všichni měli, všichni měli, všichni měli mladší maminku, než jsem měla já. Já jsem jako měla nejstarší maminku ze školy jako, takže já jsem si jako přála mít v osmnácti dítě, aby prostě moje dítě bylo mi bližší než moje máma (pauza).

M: Ty už jsi zmínila, že jsi domácnost rodičů opustila, když sis našla svůj vlastní byt, co bylo pro tebe tou největší motivací odejít?

E: Prostě si koupit byt? Protože jsem nechtěla žít s nima.

M: Když jsi začala pracovat, tak jsi vlastně stále bydlela u rodičů

E: U rodiče! U maminky jsem bydlela. Bylo to jako tak, že maminka pořád bydlela v tom paneláčku, který se postavil na tom pozemku, jak jsem ještě před tím zmiňovala. Táta taky ve Stodůlkách, ehm, tam kde pěstoval tu zeleninu, co jsme používali jako tu chatu, tak tam si postavil dům. Tak jako bydlej kousek, kousek od sebe. No takže jako tam jsem se nastěhovala tehdy na nějakou dobu, než se vopraví ten byt, no a koupila jsem si vlastně vlastní byt na Barrandově a byla to pro mě obrovská úleva, no. To byl jako jeden z nejlepších kroků, který jsem kdy v životě udělala.

M: A kdybys to měla zhodnotit dnes, posunul se ten vztah s rodiči někam? Je jiný než byl tehdy?

E: Ehm, no určitě, určitě. S otcem se nějakým způsobem, způsobem, ty vztahy narovnaly. Jako pochopila jsem, ehm, ehm, pochopila, tátu, jako svým způsobem, proč tehdy vdešel, jakože prostě, jakože to bylo těžký s ní žít, ehm, á, i s mámou jako na tom pracuju, na tom pracuju, ehm, pořád. Takže nebýt jako pod jejím vlivem a pod její jako nějakou dikcí a tydlenc tím, tak jako, ehm, jó jako už je to lepší.

M: Tak se přesuňme do současnosti.

E: Ano, do současnosti, do současnosti.

M: Jak by jsi popsala svůj běžný den? Kolik času trávíš v práci? Ty jsi zmínila, že jsi teď nastoupila v nové práci.

E: No, práce. To bylo jako teď poslední dva roky takový jako, ehm, takový jako neuspořádaný. Takže jako teď v posledních deseti dnech můj pracovní den vypadá tak, jakože v 8:30 jdu do práce a odejdu v pět hodin, což je, což je teda jako né, né, dost jako né, né, neobvyklý u mě. V minulosti jsem pracovala víc, tak jako od nevidím do nevidím, ale asi to tak má být. Teď to je takhle, jakože prostě změnila jsem obor, příbuzný tomu, co jsem studovala, ale ehm, je to, je to pojišťovnictví. Dělán v pojišťovně, a, a, je to první moje zkušenost v pojišťovně, protože před tím jsem dlouhá léta pracovala v bankovníctví. Pak jsem teda o práci přišla, jak jsem před tím říkala, ehm. Jako chvíli jsem pomáhala kamarádce, která si votvírala obchod, ehm, pak jsem si našla práci jako store manažerka, to taky bylo od rána do večera. No, ale teď už, ty prostě poslední dva roky jsou úplně, úplně něco jiného, než jsem zažívala jako do té doby no.

M: A byla by jsi schopna popsat, jaké místo v tvém životě zaujímá ta práce?

E: Ehm, ehm, dost podstatnou, protože, protože je to zdroj ehm, zdroj, mých příjmů a vždycky to byl zdroj, vždycky to byl zdroj hlavních a jediných mých příjmů, zábavy, mých splněných přání, ne jakože ta náročná práce by byla splněním mých přání, ale ten benefit, že jo, který ti pak přijde, ta výplata, která ti přijde, přijde na účet. A to byl prostě vždycky můj hlavní důvod, proč tam, proč tam chodím, proč tam jsem, a že mi to přináší určitou svobodu a komfort, pohodlí, a, a, já nevím, co všechno. No ale teď je to jiný, ta výplatní páska je taková poloviční, tak asi, no, ale je to takové, děláš od osmi do sedmnácti nula nula, takže máš daleko víc času a, a, ehm, (pauza).

M: Chybí ti to vysoké pracovní nasazení a ta práce od nevidím do nevidím?

E: Ehm, ehm, no, pracovní nasazení jako někdy mi i, jako musím říct, chybí mi svým, svým způsobem chybí, protože, jako ne že bych to musela mít každý den, ale není nad to se pořádně vystresovat, no.

M: Tak teď máš volný čas na přátele, na koníčky?

E: Já mám posledních, snad poslední týden a půl novou práci a mám víc volného času a jsem jako, jsem z toho úplně na rozpacích, jako co s ním? A nevím, nevím, jak s ním mám jako naložit.

M: A co teda ve volném čase děláš?

E: Já chodím nejčastěji, nejčastěji jako se svejma kamarádkama, přátelima, tak jakože si vyjdem někde posedět, popovídat, nebo vobčas i sportujeme. Teda jako musím říct, že jsem začala i sportovat. Nebo se jdeme někde projít, nebo na kola, nebo na něco takovýdlehého, ale spíš jako je nejlepší se s někým sejít a sdílet s ním ty nejnovější jako zážitky, to, co se komu

přihodilo za poslední týden jako, ehm, kdo tě naštvál, co jako v práci, kdo tě pochválil, nepochválil, úplně jako pro někoho blbosti, pro nás všechny podstatný, podstatný věci.

E: A jak nejraději trávíš dovolenou?

M: Trávím tím, že jsem, tím že jsem sama, tak dovolenou trávím jako s kamarádkama. Tak jako ani nemám moc na výběr, ale jsem za to, jsem za to ráda. Dokonce jeden rok jsem byla i sama na dovolené, i když podruhý bych už to asi neopakovala, jako to jsem si to tam užila, všude jsem se podívala, ale stejně seš sama. Případně jako občas jsme jezdily i s mámou, to bylo proto, že máma hlídala moji neteř a vzhledem k máminému zdravotnímu stavu a celkově ji nepustili samotnou s Janičkou do ciziny, jen když jsem je doprovázela. Takže i s mámou.

M: Janička je teda dcera...

E: Mýho bráchy. Ehm.

M: A bratr má jednu dceru?

E: Bratr má dvě děti. Ten je úplně jiný případ, než jsem já. Jemu se prostě, ehm, podařilo, ehm, si najít jako svého životního partnera. On nikdy nebyl sám. On měl vždycky nějaký vztahy a v šestadvaceti se ženil, ehm. On je jiný případ, má už jako děti a tu manželku a vede jako takovej ten, takovej ten úplně normální běžnej život. Jako má jako hezkou ženu, hezký děti, hezkej byt, má rád svou práci. Tak jako ten jejich život, ten jako, jemu se povedl. Hůř jsem to asi nesla já, to, co se dělo u nás doma, na něj to asi mělo taky jako vliv, ale mu to nezabránilo takovým způsobem si založit svoji rodinu, no.

M: A trávíš nějaký čas s jeho rodinou? Stýkáte se často?

E: No často ne. Jako voláme si, dejme tomu jako já nevím, jednou týdně, jakože se slyšíme, ale vidíme se jako třeba jednou, dvakrát do měsíce.

M: Bratr žije taky v Praze?

E: Jo, je v Praze, ale on má náročnou práci, taky pořád pracuje, že jo? Ty peníze mu nepadaj, že jo, z nebe. Takže ten dělá hodně. On dělá jako opravdu od nevidím do nevidím. Jako ani já, když jako o sobě říkám, že jsem dělala od nevidím do nevidím, tak bych to mohla interpretovat, že jsem dělala od osmi to osmi, devíti do večera, ale on dělá do půlnoci. Ale to je doma. On je „ajťák“ takže, takže on přijde normálně jako z práce domů v šest hodin, pohraje si s dětma a pak do půlnoci pracuje.

M: A popsala by si mi svoji milostnou kariéru? Jak bys ji popsala?

E: Jak bych ji popsala? Jako další neúspěch. (pauza)

M: Proč to?

E: To kdybych jako věděla, tak bych s tím určitě jako něco udělala. (pauza)

M: Takže kolem sebe momentálně nemáš žádného zajímavého muže, který by tě něčím upoutal? Připadal ti zajímavý?

E: Dnešní chlapi, chlapi kolem mě, ehm. (pauza)

M: Byl v tvém životě třeba nějaký chlap, i v minulosti, který tě nějakým způsobem významně ovlivnil?

E: Ale to asi jako určitě, určitě jo, a ehm, jako člověk se na to zpětně kouká úplně, úplně jinak, jakože vidí ty svoje vlastní chyby. (pauza)

M: To znamená, že by si neúspěchy ve vztazích označila za vlastní chybu?

E: Ehm, no ne, jako ne, jako ne za svoji chybu, za svoji jako, ehm, za svoji ješitnost, za svoji jako, za svoje jájínkovství, za svoje nějaký jako, no ne, ehm. Tak teď mě třeba napadl jeden takovej z bráchovejch, bráchovejch kamarádů, s tím jsem jako pár měsíců chodila, v našem věku. No a pak se po čase chtěl ke mně vrátit no, ale mě se zdálo, jakože se nedostatečně, nedostatečně snažil, no, abych jako se vrátila (smích), a přitom to jako byl fajn člověk jako.

M: A proč jste se rozešli?

E: No prostě, jako, ehm, ehm, našel si někoho jinýho. (pauza) Takže, jako já ale neříkám, že to byl fatální muž, já jenom prostě, když jako se mě ptáš, jestli bych já něco, ehm, tak prostě jako jo byl jeden člověk. (pauza) Když se jako podíváš, tak to bylo tak jako spoustu takových marných pokusů, nějak jakože já nevím, jako proč mám takový problém s tím dlece tím. (pauza)

M: Myslíš si, že si třeba vybíráš špatné muže?

E: To asi taky. (pauza) Nebo špatné muže jako. (pauza) Jó, jako třeba ze začátku určitě jó. Pak když mi bylo nějakých osmnáct, to jsem měla osmnáct, devatenáct, jako tak, ehm, to byly typy jako moje matka, takže jako měli pocit, že chtěj mít nad tebou nějakou jako moc a že ty seš jako, ehm, svým způsobem tě nějak, ne ponižovali, ale jako (pauza)

M: Snažili ovládat?

E: Ano. Ano. To jako jak jsem byla ovládaná jako a jako takhle jakoby zneužívaná ve svém, ve svém vlastním dětství, tak to si pak jako člověk uvědomí až zpětně. To byla obrovská ztráta pro mě, jako první láska, tak jako, když se jako podívám na to zpátky, si říkám, zaplať pánbůh, jak jsem jako vůbec mohla vydržet v takovýmdle vztahu bejt prostě, kterej jako si nad tebou tak akorát tak honil triko, jo? (pauza)

M: A dneska mají tvoje vztahy jakou povahu. Vyhledáváš nějaké vztahy?

E: Vyhledávám, ano samozřejmě, samozřejmě, že vyhledávám, ale, ehm, to jsou takový jako, takový jako, (pauza) nějaký jako zážitky, (pauza) víš jako, jako že jsou to krátkodobýho, krátkodobýho charakteru a, ehm, otázka jako není, není, ale samozřejmě jakože, ehm, hledám

partnera. Třeba teďka mi kamarádka taky dohazovala nějakýho kolegu, kolegu z práce, prostě ten byl teda jako rozvedenej, vlastně něco jsme spolu jako měli, ale ehm, prostě máš nějaký očekávání, jak se k tobě ten člověk má chovat a, a já už si, já mám pocit, že čím jsem starší, jako tím je to se mnou horší, jsem jako míň tolerantní, ehm. Prostě si nepředstavuju, že když má jako někdo třeba narozeniny, že ehm, že když jako já mám narozeniny, že prostě někdo přijde jako na tu schůzku, já nevím třeba o, ehm, o půl hodiny pozdějc a ještě s telefonem u ucha a sedí proti tobě a ještě jako pořád s někým telefonuje a pak dotelefonuje, řekne ti: „Ahoj a už si jedla? A co si jedla?“ A já říkám: „, Ne, já jsem čekala na tebe.“ A on: „, Ty jsi na mě čekala?“ (pauza) Jó, a nemá pro tebe vůbec nic, jo? Ani tu kytku, prostě ehm, jsou jistý momenty, kdy si řeknu, že jakoby, ehm, proč bych jako měla bejt s takovýmhle člověkem nebo pracovat na tom? Pro mě je jako důležitý, aby jako když s někým seš, tak aby jako, prostě abych pro něj byla důležitá, ne? Nebo prostě pro mě je to jako symbol jako nějaký jako ehm, že se na to setkání taky jako nějak, ne jako nějak připravoval, ale člověk snad bere ohledy, né? Né, ehm, že dorazí pozdě, nedonese mi ani nějakou podělanou, podělanou kytku, co jako s takovýmhle člověkem jako? Jako pro mě je tohle to důležitý. Když jako s někým chodíš, tak je to důležitý, se o toho člověka zajímat. Ehm, já nevím, no.

M: Takže máš pocit, že nemůžeš potkat někoho vhodného, kdo by naplnil tvoje očekávání?

E: (pauza) Já, ehm, zapr, jako první věc je, jako tím, že už je mi 35, tak já mám pocit, že ehm, těch jako nezadanejch mužů jakoby těch, i co už budou třeba fakt rozvedený i s nějakajma závazkama, jako je jich málo a, ehm, nevím jako jestli mi, nejsem jako si jistá, jestli to dovedu objektivně zhodnotit jako, že bych měla zas až tak velký očekávání. Já mám jako jediný očekávání, mám, aby se ti lidi k sobě chovali slušně, což prostě se ne, třeba jako neztotožňuje s tou jako situací, kterou jsem teďkom popsala a která se jakoby odehrála. A ke komu jinýmu bych se jako měla chovat slušnějc než jako ke svému, ehm, jako potencionálnímu protějšku? Takže jako například, takže například, ehm, ehm. (pauza)

M: A co ty a manželství, jaký máš názor na manželství?

E: Ehm, jako myslím si, že ehm, pokud by se, pokud už ti lidi jsou ve fázi a ve věku, kdy ehm, zakládaj rodinu, tak mi to přijde jako hodně přirozená věc, že jsou manželé, že spolu jsou, a že spolu prostě budou a, jo jako ano.

M: A v tvých představách o tvé budoucnosti má manželství místo?

E: Jako pro mě, jako pro mě je to na prvním místě, ačkoliv jako můj život se odehrává jako absolutně diametrálně odlišně (smích), odlišně. Tak paradoxně manželství je pro mě velká priorita, mít svoje vlastní potomky a mít svoji vlastní, vlastní rodinu, svého partnera, ale

problém je v tom, jakože nevím jako, kde ho mám hledat a nevím jako, prostě nevím jako, nebo jestli jako je a já ho jakoby nevidím, nebo prostě jako prostě nevím, nebo prostě já, já (pauza)

M: A je pro tebe manželství podmínkou mít děti? Nebo by ses nebránila založit rodinu s partnerem, který není tvůj manžel?

E: Ehm, pro mě je to, pro mě je to samozřejmý. Takže teď pro mě jako představitelný není. Ale teoreticky vzato, jestli toho svýho pana božského potkám jako v jednačtyřiceti a, ehm, a řekne mi, jakože se mnou chce bejt a že se mnou tu rodinu založí, ale jakože si mě teda nevezme, ehm, takže nevylučuju možnost, jakože to přijmu, ale to není to, co bych (pauza), jakože udělám nějaký výstup. Ale prioritně, prioritně chci, ehm, chci bejt vdaná a mít prostě normálního manžela, ehm, tak to prostě je, ta společnost je prostě takhle nastavená a, a, to je prostě klasickéj model, kterej prostě přetrvává, nebo minimálně jako to, a, ehm, jo, jako ne, není to moje představa, jakože bych byla svobodná a bez toho chlapa. (pauza)

M: A dokážeš si představit, jak by se tvůj život změnil, kdybys měla ty děti? Čeho třeba by ses musela vzdát?

E: Já nemám co, nemám co ztratit. Já jako můžu jenom získat.

M: To znamená, že přerušení kariéry, odchod z práce by ti nevadil?

E: Tím, že jsem skončila v bankovníctví, kde jsem jako teoreticky vzato tu jako nějakou kariéru nebo jako nějakou pozici, pozici měla, to že bych si říkala, že je to ztráta, to jako vůbec není pravda. Strašně mě to unavovala, že by to pro mě ani tak ztráta nebyla, teď jako to, co dělám, tam jsem na začátku a jakoby to pro mě ztráta nebude. Ehm, já to prostě vnímám jako, jako svoji roli, že prostě ty děti chci mít a že ty, chci nějak je jako vychovat a (pauza), a že jim budu jako mít co nabídnout, aby se cítily jako dobře a v bezpečí a (pauza), chci je mít á (pauza). A teď jsem na tom momentálně jako má sestřenka, že nemám takovou potřebu práce. Já, já tím můžu jenom získat.

M: Ty jsi uvedla, že tvůj bratr má dvě malé děti, dokázala by jsi popsat, jaký máš vztah k těm dětem?

E: Jó, já to můžu popsat jako jenom jedním slovem, jako že je miluju. Že je absolutně jako miluju. Teď, jak to tam bylo chvilku u nich takový ošklivý, tak teď máme jako toho novýho, malýho, dvouletýho. Toho miluju úplně jako na stomiliontou, protože je krásnej a úplně jako to, a jako ta holčička už je velká, že jo? Nebo velká, je jí deset let, jí je, tu samozřejmě taky miluju, ale teď je tedlenc ten malej, šampion mu říkáme, to je krycí název šampion, takže ehm, to se úplně tak (pauza)

E: Jak se cítíš jako single žena v dnešní době? Máš pocit, že na tebe okolí vyvíjí nějaký tlak kvůli tomu, že jsi stále svobodná, že nemáš děti?

M: No, ehm, no jako mentálně, to záleží, jak se k tomu člověk postaví. Samozřejmě, že na mě, jako otec naštěstí ne, ten jako je s tím, ten se k tomu jako nějak tedlenc to nevyjadřuje, ehm, tak ten, ten jako nic. Jako máma samozřejmě tlačí nebo jako byly doby, kdy tlačila, kdy tlačila hodně. Jako samozřejmě jako to připisuje tomu, že jsem jako hodně pracovala, že vlastně jsem studovala, že jsem dělala tu vysokou školu, pak ehm, jako jsem měla tu náročnou práci, tam jsem taky byla taky, že jo, od nevidím do nevidím. Ehm, ona si myslí, že jsme měla málo příležitostí, ale já si to jako nemyslím, to že jsem měla málo příležitostí. Já si myslím, jakože problém je úplně jako, ehm, jinde, jo? Takže dodnes mi jako dává samozřejmě jako bojové úkoly, jako rozhlídnout se, rozhlížet se v té nové práci, jo? Někoho si tam najít. Jako můj táta tam dělá taky, rozhlídnout se, jestli tam jsou jako vhodní muži připadající v úvahu pro založení, ehm, založení rodiny. A že už bych měla pohnout, že už je mi pětatřicet, á ehm, sama jako někdy tím, že ehm, jsem téměř jako permanentně sama, tak i to jako nějaký moje okolí, který se ehm, se kterým se jako já nějakým způsobem pravidelně stýkám, jsou to jako lidi ze školy, jako z bejvalý vejšky nebo tak, se mě jako ptaj, že prostě jako nejsem normální. Jako jó, jako mám tu nálepku, nálepku toho, že se mnou není něco v pořádku. Že já jako usiluju o to, že bych chtěla bejt single, nezávislá, kariéristická jako ehm, úspěšná, nebo nějaká žena, jo? To jakože něco není v pořádku, jo.

M: Ty jsi zmínila, že v něčem je problém. Dokázala by si definovat, v čem je ten problém ze tvé perspektivy?

E: Nevím. Vůbec. (pauza)

M: V čem vidíš výhody života úspěšné single ženy, která žije v dnešní době v Praze?

E: Tak má to jako pár těch jako malých, opravdu malých výhod jako. Jako výhody, kterých by se, kterých se člověk jako je ochoten jako vzdát, jo? To, že si můžeš koupit všechno a udělat si pleťový masky a kdykoliv si užívat, dělat pedikúru, nebo jako nějaký tydle blbosti, tak ehm, to nepovažuju jako za ehm, anebo že si můžeš jako ehm kupovat, co chceš, že jako nemusíš se jako o někoho starat, o něj pečovat, prostě, ehm, že prostě, co chceš, to nakoupíš a jako, ehm, děláš si, co chceš, jako to nepo, nepovažuju jako za to, že by to byla nějaká výhoda, to by jako nebylo to, kvůli čemu bych žila, jako já na čem bych jako, jako já trvala.

M: Takže jsi schopna se toho vzdát.

E: Možná jako teďkom (smích), možná jako teď jsem ochotná se toho vzdát, jako jo.

M: Když si teda představíš svoji budoucnost za deset, patnáct let, jak ji vidíš?

E: Kde se vidím? Jako ráda bych se viděla, ehm, v tom domě, s nějakým tím hezkým bazénem, to by bylo jako ideální, nejlépe někde v Braníku, to bych si ale asi musela vzít nějakýho milionáře (smích), jinak jako nevím. Tak to bude třeba za Prahou, ehm, takže si jako představuju klasickej, ehm, jako když ti namaluje pětiletý dítě, ehm, domeček ehm, kde prostě je paní, pán a mají kolem sebe dvě děti a nějakýho psa. Úplně to nejjednodušší, to nejjednodušší, to nejjednodušší přání.

M: **Já ti moc děkuju za rozhovor.**

E: To už je jako všechno jo?

M: **Samozřejmě pokud chceš cokoliv dodat, nebo říct něco dalšího, co máš pocit, že jsme zapomněli, nebo něco dál rozvést...**

E: Né, né, né. Jen kdyby si potřebovala něco doplnit, nějaké další informace, tak je dodám.

M: Děkuji.

Přepis rozhovoru: Anděla – 23/10/2014

A: respondentka

M: tazatelka

M: Andělo, řekneš mi něco o sobě?

A: Ano. Co chceš slyšet?

M: Jak by ses charakterizovala? Něco o tvém životě, co pokládáš za nejpodstatnější?

A: Tak nejpodstatnější asi, že teď konečně mám jakoby aspoň jednu jistotu v životě, a to je vlastní bydlení. Takže v jedné sféře života se mi ulevilo a že jako v této oblasti hurá, nezávislost, ale na druhou stranu jako samozřejmě pak ještě mi tady chybí doplněk, teda ta stránka partnerství a, a jistota v práci. Protože být jsem v uvozovkách podnikatelka, ale osoba samostatně výdělečně činná, tak prostě je to jedna velká nejistota v této době, takže určitě jakoby by se hodilo, aby tady byl někdo, ke komu by se dala občas hlava složit a postěžovat si, taková nějaká ta opora. Nicméně nebudu si tady jako stěžovat, jsou na tom lidi i hůř, takže bych řekla, že v globálu asi jsem spokojená. Musím se naučit být na sebe víc, naučit se být sama na sebe víc hrdá za to, co jsem dokázala, protože mám furt pocit, že jsem takový jako vlastně budižkničemu. A jsem, jako doufám, životní optimista, takže asi tak bych to řekla.

M: Tak začněme popořádku, řekneš mi něco o svém dětství? Když se řekne dětství, co se ti vybaví?

A: Vybaví se mi chaty, chalupy, rošťárny, bratřenci a sestřenice, rozbitý kolena, monokly pod vočima ze skákání do stohu a dětství, který si myslím dneska děti vůbec nemaj.

M: A ty jsi vyrůstala v Praze?

A: Jo. Protože jsem se i v Praze narodila. Vlastně celá moje rodina je z Prahy, ale byli jsme typicky chalupářsko-chatařská rodina, takže každý víkend jsem byla někde pryč a byla jsem taková, bych řekla jako né úplně typicky holčičí, protože prostě furt jsem někde lítala na kole, furt se sestřenicí někde jsme něco čtali a kopali a pinkali a bunkry jsme furt někde stavěly a vohničky jsme si někde dělaly na tajňačku, a vlastně bych řekla, že dětství bylo takový jako, jak z takovejch těch starejch dětskejch filmů, takový jakoby to dobrodružství, ale paradoxně jakoby když třeba porovnávám to dětství mé, nebo jakoby naší generace a dětí jakoby dneska, tak mi přijde, že i přesto, že jsme neměli žádný výtobytky mobilů, techniky, ničeho prostě, tak jsme vod rána do večera někde lítali, nikdy se nikomu nic nestalo, věděli jsme v kolik máme bejt doma, kdy se máme nahlásit a pokud se něco stalo, tak jsme se mohli spolehnout jenom sami na sebe. A když jsme někde upadli, něco že tam bylo takový to, né panika, takový to „ó maminka, kde je maminka“, a prostě jsme jako uměli reagovat, že jako „dobrý, máš

rozbitý koleno, pojď, v potoce ho vopláchnem, dobrý, zavážem a jedeme domů“. A tam jsme ve finále dostali ještě vynadáno, že jsme pitomí, co kde lezeme. Ale, takže jako moje vzpomínky vlastně jako jsou hrozně fajn. Jako jasně, taky jsou tam okamžiky, kdy jako si vzpomeneš, že jako vztahy rodičů nebyly ideální, ale když to vezmu v globálu, tak, tak jako na to vzpomínám ráda.

M: A vzpomeneš si, byla ve vaší rodině taková ta typická dělba rolí na mužskou a ženskou? Kdo byl hlavou rodiny?

A: Tak u nás jako vůbec, protože naši se rozvedli, když mi byly tři nebo čtyři. Mamka se znova vdala, táta se znova voženil. No a táta je prostě takový jakoby to macho, takže tam to fungovalo, že dobrý, nová paní, která na mě byla hodná. Ok, dneska mám ale pocit, že to bylo jenom proto, aby měla vod táty klid, takže jsem jakoby vyrůstala se synem, kterýho on vyženil, ten byl o dva roky starší. To bylo fajn, ale vlastně táta jako byl blázen, no, to, to jako byly hádky a a a a takový jakoby kolikrát jsme z toho byli vystrašený, protože kolikrát na sebe ječeli před náma, nebylo to příjemný. A máma, ta zase jako pracovala v noci. Přes den jakoby byla doma, ale vim, že mi to bylo takový, že bych bývala byla radši, aby byla doma. Chápu, že za komunistů jako sehnat nějakou relativně slušně, dobře placenou práci bylo těžký, ale jako bylo to taky, že mamka jako pak měla období, kdy furt by bývala někde trajdala, takže jako si myslím, v takovém tom věku mým, kolik mi mohlo bejt, takovejch jako deset až čtrnáct, devět až čtrnáct, takže jakoby tu mámu jsem postrádala, že to bylo takový jako divný období, no.

M: A ty jsi po rozvodu rodičů žila s

A: S maminkou. A jako mamka podruhé se vdala, měla zelináře, což samozřejmě za komunistů bylo jako kdyby prostě měla Babiše (smích). Takže já vždycky říkám jakože, že to bylo vtipný, že nám na záchodě hnulo kiwi jo, v tý době nikdo ani nevěděl, co to je a já jsem to nechtěla jíst, protože prostě mě to nechutnalo. Takže my jsme se měli dobře i jsme jako krásně bydleli, akorát že ehm, jakoby tam byla jakoby absence takovýho toho, že by se se mmou učila, což v tý době možná jsem si to jako nějak víc neuvědomovala, že tydlenc ty věci člověk si to uvědomí až potom, když je starší, ale tak to, to že nebyla večer doma, tak mi tam chybělo no.

M: Řekla bys, že jsi měla spíše přísnější výchovu od rodičů?

A: Tak já si myslím, že jo. Ale spíš jakoby v mezích, ne že by mě někdo mlátil, nebo mi něco zakazoval, to vůbec ne. Ale byla jsem jakoby vychována tak, abych znala hodnotu peněz a že jsou určitý pravidla, který se musí dodržovat, za což jsem do dneška ráda. A u mámy, tam bylo jasný, že prostě lhát se nemá a pokud jsem lhala, tak jako následoval mnohem větší trest,

než kdybych rozbila celou almaru skleniček. A taky mě vedla k tomu, že ehm, raději dopředu prostě říct průšvih, ať se to dá ještě řešit, nebo když už vím, že je, a včas než jako to zamlčovat a nechat to dojít tak daleko, až když už je všechno v čoudu. Čímž jako se řídím do dneška a myslím si, že jakoby todlenc to je jako věc pro každého asi do života dobrá, jo? Že jako řešit věci, dokud je ještě čas a nebát se říct jako „ééé něco jsem podělala“, protože nikdo nejsme neomylný, takže todlenc to bych řekla, že vod mámy mám, takový to nelhat a přiznat chybu. No a u táty, tam asi jakoby v rámci toho hospodaření, no ale tak tam to bylo hlavně protože taťka je takovej dost jako lakomec, takže (smích), tam, tam si nemyslím že by to bylo, jakože by mě chtěl vědomě vychovávat, ale spíš to byl takovej jako důsledek jeho povahového rysu.

M: Ty jsi teda zmínila, že máš jednoho staršího bratra, nevlastního (nedokončím otázku)

A: Jo. No vlastně, protože to je syn tátovy druhý manželky, takže jsme spolu jakoby vyrůstali, ale biologicky nemáme spolu společného nic.

M: A měli jste k sobě blízko?

A: Jo. Jo. Tak, jako děti jo. Byli jsme skvělí partáci. Jenomže potom, ehm, vlastně tak nějak jakoby vlastně přirozenou cestou jsme přestali jezdit na ty chalupy a, a vlastně jako jsme se tak nějak jako přestali vídat, asi tou pubertou, a vlastně ve svý podstatě jako dobře, víme o sobě dneska, ale neviděli jsme se třeba patnáct let.

M: A nějaké jiné sourozence (nedokončím otázku)

A: Nemám. Jo, nebo takhle. Mám ségru, ehm, to má táta z druhého manželství a máme stejného tátu, jinou mámu.

M: A s tou měly jaký vztah?

A: No, tam to zase bylo takový, takový jako všelijaký, že. Dokud ona byla malá, tak tam jako byl problém, že byla jak oproti mě, tak oproti, říkejme mu třeba Pavel, tomu klukovi, tak byla protěžovaná. Takže my oba dva jsme to vnímali jako vlastně její, jako ne, jako vetřelce, že je tam najednou vetřelec, jo? A furt nám ji cpali. Najednou jako když jsme si chtěli jít stavět bunkr do stohu, furt jsme ji měli! Tady nám vrazili kočár a nás to dost prudilo. A hlavně, a pak to taky bylo, že jakmile si kňourla, že chtěla něco, co zrovna jsme měli my, tak se jí to muselo odevzdat. Takže jako já jsem cejtila, prostě jsem ji neměla ráda. Takový to, to dětství si říkáš, máme toho stejného tatínka, „tak tatínku, copak nevidíš tu nespravedlnost?“ Proč já svoji hračku mám dávat jí, když si to stejně veme, jenom to vyhodí, já si vemu za pět minut něco jiného a zas to bude chtít, že jsem v tom jako cejtila hroznou nespravedlnost, jo? Takže to bylo takový jako „a všichni se z ní pokakáme“. Pak se to na chvíli změnilo. To jsem zrovna teďkom, když jsem se stěhovala, tak jsem našla krabici, prosím tě úplně se stoletejma

dopisama. Našla jsem tam nějaký jako vopravdu, když byla malá v nějaký takový tý pátý, šestý třídě, že mi psala dopisy, a to bylo jako hrozně fajn. No a pak se to zase přetočilo a prostě se z ní stal takovej vyčůranej spratek. A do dneška nezapomenu, když za mnou, protože my jsme o devět let, ona je o devět let mladší, kdy za mnou přišla do práce a říká: „Hele Andělo, tak já už vím, co chci jako k těm Vánocům,“ a já říkám: „Jó? Co?“ a ona: „No, já bych chtěla Carvingový lyže.“ No a já jsem říkala: „No tak to si se asi zbláznila, dyť na ty ani já nemám,“ a ona: „No dyť vyděláváš hodně peněz, ne?“ A todlenc to prostě se jako ve mě hrozně zlomilo, protože jakoby ten vztah jako pro mě tam byl jako, že mě vnímá, jak jako nějaký tady „serpeníze“. Protože v té době vona byla taková vyčůraná, že přesně věděla, jako tady řeknu mámě vo todle, tátovi řeknu vo to, a když jsem jí nabídla, aby šla na brigádu, tak řekla: „Né, hlavně to neříkej tátovi, protože prostě jako já už jedu na chalupu a tam,“ že jo „nebudu dělat nic.“ Takže, a pak tam jako vod tý doby jakoby ten vztah se nezlepšil, protože prostě to tak je, ale já neustále tam vnímám nespravedlnost, protože když já jsem přišla, přinesla na vysvědčení trojku, no tak se mnou tady nemluvil táta pomalu dva měsíce. A ségra, když měla na vysvědčení čtyřky, tak za to dostala ještě kolo. Jó?! Takže, a neustále ve finále pak já jsem poslouchala, jako jak vona to má těžký, že támhle paní učitelka ji nemá ráda. No prostě takový jako blbosti. A úplně jsem viděla takový ten dvojí metr, kterej jsem jako vnímala hrozně nespravedlivě a furt jsem jako měla tendenci nějakým způsobem asi soutěžit, což už teda jsem si řekla, že nebudu, protože to stejně jako člověk vyhrát nemůže tenhle boj. No, takže ten náš vztah je takovej dneska, že já si s ní nemám co říct, ona očividně se mnou taky ne a takže se vidíme na Vánoce, na Velikonoce, takový to „ó, ahoj, jak se máš? No, dobrý, hahaha, hmm“, a tak.

M: Takže by se dalo říct, že na tebe byli rodiče přísní, co se týká školy?

A: Ehm.

M: Měli od tebe vysoké očekávání?

A: To si nemyslím. Protože ani jeden z mejch rodičů jakoby nemá vejšku, takže nikdo ani neočekával, že bych jako někdy šla na vejšku, a mě jakoby základka i střední celkem šly tak jakoby samy, takže vod nich ani nebyl důvod, aby nějak jako po mě víc šli. A já nevím, já jsem už od dětství byla taková jako, což taky nevím, jestli dneska je normální, přijde mi jako taková zodpovědná, možná nad míru, že jsem jako věděla, že v té škole jako nějaký výsledky bejt musej, že když nebudou, no tak budou z toho určité důsledky, že jo? Takže ehm, prostě cíl byl tadydle vodmaturovat, takže toho jsem dosáhla a, a mít normální prospěch. Taky jsem věděla, že sama nechci mít čtyřky, protože prostě už jako bejt čtyřkař, tak to asi taky vo

něčem svědčí. Takže jako asi sama vod sebe jsem nějak jako se snažila, abych ty známky měla. Nikdy jsem netoužila mít samý jedničky, ale tak nějak jako normální.

M: A vzpomeneš si na nějaké svoje dětské sny? Snila jsi o tom, jak bude vypadat tvoje budoucnost, až budeš třeba dospělá?

A: Ehm, to si vůbec nemapatuju. Fakt ne. Já jsem to nikdy, jako jsem nikdy neměla nějakýho idola, že bych si vylepovala plakáty nějakých zpěváků nebo někoho, tak jsem asi jako neměla nějakéj, já! Jó! Vlastně jako jeden sen se mi splnil. To si pamatuju, že už vod dětství nebo vod školy jsem nenáviděla ranní vstávání a vždycky jsem si říkala: „Co to je kurva za život, když se nemůžu svobodně ani vyspat, když to moje tělo chce ještě spát?“ Takže já až do smrti budu muset furt někam vstávat, což teďkom vlastně jakoby nemusím, protože jak jsem sama sobě svým pánem, to bych možná řekla, že je úplně nejvíc na celým tom jako, že já vstávám, když chci. Jasně, nemůžu spát do dvanácti, ale na druhou stranu, když budu chtít, tak taky můžu. Tak to je jako možná i takový splněný sen z toho dětství, že jako jsem nenáviděla to ranní vstávání a říkala jsem si, jako kdyby někdy mohlo bejt, že bych jako nemusela na ten budík vstávat. No tak, tak jako asi to je jediný.

M: A měla jsi nějaké vzory, teda ty jsi zmínila, že sis nevylepovala plakáty, ale spíš jestli jsi měla nějaké konkrétní osoby, ke kterým jsi vzhlížela ve svém okolí? Například paní učitelku, maminku, tatínka?

A: Ne. Ne. Asi ne.

M: A co širší rodina? Měli jste s nimi nějaký pravidelný kontakt?

A: To jó, ale asi tam jako nikdy nebyl nikdo, z kterýho bych byla jako nějaká úplně jako hin. Asi neměla. Já jsem jako všeobecně, vod dětství mám problém s autoritama, tak možná, že to bylo to, že jsem do dnešního dne ve svý podstatě ještě nepotkala jako nikoho s nějakou jako takovou tou přirozenou autoritou, ke který bych jako ráda vzhlížela. A to jako třeba myslím zrovna i u chlapů. Protože tam je to pro mě jako důležitý. Takže asi jako do dnešního dne vlastně ne, no.

M: Ty už jsi trochu mluvila o tom, jaké hodnoty ti rodiče předali. Vzpomeneš si ještě na něco, co tě naučili, nebo naopak, co vnímáš u sebe, že máš za vlastností a nevíš, kde se vzaly?

A: No, vlastně jakoby svoji nějakou bojovnost, takže, nebo takhle, když, protože jsem si blíž s mámou, tak když to mám brát jakoby k mamce, tak i to, že jako mám práci nebo chci, dělám práci, která mě baví, a do určitý míry tou prací člověk taky žije, a, a že jakoby, že nemám práci jenom jakoby zdroj obživy, což třeba moje máma měla, že to bylo nutný zlo, prostě jakoby k životu. Že kdyby bývala jako pracovat nemusela, tak by byla mnohem šťastnější, což

já jakoby, jasně, ano, dneska taky už si říkám, že jako bych se bez práce obešla, že bych si našla dalších tisíc jiných činností, který bych dělala s chutí, ale na druhou stranu, furt jakoby dokážu si v práci najít nějakou seberealizaci, uspokojení, něco. A ta další věc, kterou taky nevím, jestli úplně po kom jako z rodiny mám, jakoby vášeň k cestování. Protože máma, ta jako je hroznej, i vlastně táta. Táta jezdí patnáct let na jedno místo do Chorvatska, z toho já jsem úplně jako vedlo. Ten tam pomalu jako už ví, kterej šutr je kde, a když mu přemístí oblázek, tak už ví, že loni byl na jiným místě (smích), jo? Takže jako todlenc to, a pak další věc, že úplně jakoby nelpím na věcech. Že jako nenavazuju nějaký vztah s věcmi, viz. teď, když jsem se stěhovala, tak máma říká: „No to budeš mít, tadydle se rozloučit s tím,“ já říkám: „Prosím tě, to je mi úplně jedno,“ a ona: „Dyť ta kuchyňská linka tady,“ a já říkám: „Prosím tě, dyť to je jenom kuchyňská linka a bude nová ne?“ Takže jako tydle ty věci, ty hmotný statky. Ano, na jednu stranu pro mě důležitý jsou, ale asi kdyby mi to někdo ukrad, no tak se z toho nezhroutím, pač si jako pořídíš nový. Jo? Že pro mě jsou mnohem důležitější třeba vzpomínky, ty ti nikdo nevezme, nebo vztahy, jo? Ale, a to si myslím, že třeba jakoby naši jako v todle tom jsou trochu jiní, jo? Že ty to maj takový to, ale to je asi i v té době, v jaký vyrůstali, že jako na to byli naučený, ehm.

M: Jaká jsi byla studentka na základní škole?

A: Zlobivá. (smích)

M: Měla jsi nějaké povolání snů v té době?

A: Hele já nevím.

M: Tak co potom rozhodlo o výběru tvé střední školy?

A: Tak to si myslím, že asi máma, protože, já když jsem si vybírala povolání, tak to bylo ještě před revolucí a vzhledem k tomu, že vlastně tatínek byl původem taxikář, strejda byl z pohostinství, mamka taky vlastně dělala, dělala v pohostinství, tak my jsme byli, todlenc to jakoby bylo vybráno, že jako v rámci tehdejších měřítek pro uplatnění, takže půjdu na hotelovku. Protože prostě jako tam se daly vydělat peníze. Tak jsem šla.

M: A bavilo tě to?

A: Jo. Protože ráda jím. Jo to mě bavilo. Né, jako jó, ale i takový to jako mezi lidma a v těch restauracích a bylo to hrozně zajímavý, vidíš ten provoz zepředu, zezadu, a takový jako, jó. Já si myslím, já vždycky říkám, že, ehm, kdo si neprošel hospodou, neví, co je to trvdá práce, že třeba když jsem potom po škole ještě čtyři roky jakoby v restauraci dělala, pak jsem šla do kanceláře a když jsem to tam jako viděla, jak některý jako ty ženy tam dělaj „óh, óh“, tak jsem si říkala: „No tak ty jako holka nevíš, vo čem mluvíš.“ A další věc, že zrovna todlenc to zaměstnání, že ti hrozně jakoby pomůže ehm, jakoby i pochopit takový to, že když seš

v práci, a že i když ti není jako zrovna dvakrát nejlíp a pokud děláš ve službách, tak to nikoho nezajímá. A ten servis nebo služba jde dělat dobře a nějaký výmluvy, prostě když chceš, tak ve finále i briketu uhlí můžeš do toho sklepa hodit s grácií, ale je to jenom vo tom, vo tvým přístupu a ještě tě to hrozně naučí jakoby logistiku a kombinovat, protože prostě jako aby si si pamatovala kde, co, támhle ten si tohle, tohle, takže jakoby si myslím, že i pro to, co dělám teďko, tak tohle to mi hrozně moc dalo, v tedlenc těch věcech, jako nějaká organizace, přemejšlet dopředu, když tohle neklapne, máme tohle, jo? A reagovat na věci rychle a a a ne že když „jéžiši marjá, polila jsem hosta sodovkou!“. No co no, tak musím zareagovat, tak promiňte, haha. No tak. Jó? Bejt spontánní a nepanikařit, protože prostě jako svět se kvůli tomu nezboří a ve finále jako ten člověk, von se z toho ve finále taky nezblázní, protože prostě když se budeš chovat slušně, tak von se tomu s tebou nakonec ještě zasměje a ještě ti ve finále dá dýško. Takže jako já si myslím, že ta hospoda, a i po psychologický stránce jako ohromná škola a každému bych jako vřele doporučila. A pak samozřejmě jakoby mimo jiné i to, kdybych se tomu věnovala dál, tak, tak ehm, všeobecně jakoby gastronomie a služby a hotelnictví a cestovní ruch, prostě vždycky mě to bavilo, zajímalo, takže. (pauza)

M: Když se řekne dospívání, co se ti vybaví, co ho v tvém případě charakterizuje?

A: Že se divím, že jak já, tak rodiče jsme to přežili ve zdraví (smích). A to doslova. A to doslova. Protože když si vzpomenu, co jsme s tou mojí kamarádkou jako tropily, a že jsme z toho vyvázly živé a zdravé a bez psychické újmy, tak jako do dneška nad tím kroutím hlavou. Vona už má jako dvě děti a vždycky se tomu potutelně smějeme a, a vlastně to bylo super. To byla hrozná jízda. A jsem za to vděčná, jo? Že dneska vím, že kdybych měla už jenom sedět doma, tak vím, že jsem o nic nepřišla, že jsem si to jako strašně užila, takže to jako bylo super no.

M: Takže jsi nebyla taková ta typická šprtka třídy?

A: No, to jsem rozhodně nebyla (smích). Ani jsem nebyla nástěnkářka, ani pokladnice, nic. Žádnou funkci jsem plnit nechtěla.

M: A co nějaké milostné vztahy v té době?

A: Nó jasně! Váša Hery zvaný beďar. To bylo úplně skvělý. Líbali jsme se někde támhle za popelnicí. A úplně si to pamatuju přesně jako dneska a hrozně se tomu směju, protože se s ním do dneška jako ještě přátelím. Už má taky manželku, dítě, je to děsná sranda. Jak dneska si pamatuju, že jsme byli v osmý třídě na škole v přírodě. Byla nějaká taková ta třídní diskotéka, učitelky, dneska, když si na to vzpomenu, vůbec nechápu, jak to mohly dát. To se nedivím, že náš třídní byl alkoholik, jo? To já bych chlastala taky, jako mít na starosti takovou bandu spratků. A největší švanda, takže diskotéka, já zamilovaná tady jako do Váši, kterej

v té době voprawdu měl hrozně beďarů, jako já jsem viděla tu fotku, vůbec nechápu! A ještě byl tlustej, hnusnej, no nevádí, tak to byl můj idol Vašík. A teď jako spolu tančíme na Michaela Jacksona ploužák, nějaký Dirty Diana počítám že to bylo, v té době jinej nebyl. Na stropě jsme měli takový ty baterky, víš takhle přivázaný vždycky na něčem, žárovičku vobalenou ve vobalu vod hašlerky, takže to svítilo intimčo. To jsme vždycky roztočili a lítalo nám to, teď von říká: „Budeme se líbat?“ ne cucat, „budeme se cucat?“ Protože v té době, že jo, jsme byli jako velký, jsme byli jako drsný, tak to jsme se jenom cucali. A já: „Hm, tak jo.“ A že mi strčil poprvý jazyk do pusy asi na dvě vteřiny a přišlo mi to jako strašně hnusný a říkám: „Fuj, to už nikdy dělat nechci!“ (smích) No a pak si pamatuju, že celý následující dva měsíce, co jsme spolu chodili, tak jsme nedělali nic jinýho, než že jsme se někde líbali, no takže to bylo výborný. Váša. (smích)

M: A plánovala jsi v té době nějakou budoucnost? Viděla jsi se třeba za dalších deset let jako vdaná paní, matka dvou dětí?

A: Jako pamatuju, že jsem si říkala už v té době, že děti chci až v pětadvaceti, protože jsem měla pocit, že v pětadvaceti ti skončil život, to už jsem stará, že jo. (smích) O století později, takže, takže to. To jsem jako viděla, že v těch pětadvaceti jako bych ty děti. Ale asi myslím, že jsem vždycky jako jenom jedno chtěla. Protože jako do dneška to mám, jako mi přišlo jako fyziologicky nemožný vůbec tamtudy to dítě jako vyprdnout, a jsem si představila, jak to mám jako dělat ještě dvakrát? Už vod dětství, voprawdu a do dneška jako, mě to přijde jako úplně neuvěřitelný.

M: Takže sis představovala, že v pětadvaceti budeš vdaná paní s jedním dítětem.

A: Jo. Ale to je tak všechno. Já jsem vlastně jako nikdy, jako třeba některý ty holčičky maj jako tu svatbu, viděj ty šaty a tohle. Já tím, že prostě asi u nás v rodině, i tím, jako máma taky spoustu chlapů měla, že jako ani tomu druhýmu manželovi nebyla věrná, a táta, a táta taky, jak jako se doma choval k té své ženě, tak já jsem jakoby, jakoby ten vzor té rodiny šťastný, taková ta Ikea family, to já jsem jako vlastně nikdy neměla. A teprve si myslím, třeba až posledních pět let mám pocit, že vlastně jako bych si to hrozně užívala mít jako velkou rodinu, což jako logicky už nestihnu, ale jako viděla jsem to jako spíš u jinejch, že u nás jako tohle to nebylo, tudíž jsem jako neměla, jako to doma člověk neměl, neviděl a viděl ten přístup, že jo? Tak, tak a já jsem i docela brzo se vosamostatnila, že jsem voprawdu vod nějakěj 18 bydlela sama, takže, a živila se sama a i před tím už i v nějakějch 16 jsem si chodila na brigády, protože máma se pak rozvedla a byly jsme samy. Takže to bylo takový jako potom, takový jako, že jsem si tak nějak vlastně jako žila podle svýho. Že úplně jako jsem nějaký jako zákazy, jako jasně, bylo jasný, že jako úplně doma jsem si s mámou cígo nedala, jo? Ale,

ale tak nějak že by mě někdo kontroloval, co pravidelně dělám, nebo že by se mě někdo vyptával, tak to nebylo, no.

M: A co bylo tím impulsem k odchodu z domácnosti tvé matky?

A: No, tak já jsem se na to těšila, protože prostě jsem si jako mohla dělat, co jsem chtěla. Dodělala jsem střední, začla jsem pracovat a tak nějak, já nevím, mě to přišlo takový logický, že, že jsem si začla vydělávat, tak prostě si bydlet sama. A hlavně to bylo jako supr, protože prostě jsem, že jo, měla svoje soukromí, no.

M: A nějaké ambice jít dál studovat jsi neměla?

A: Ne, to jsem nikdy neměla. Já v té době vopravdu vod nějakých těch osmnácti, třeba následující, já nevím, čtyři roky, tak to byl takovej jako velkej mejdan. No. A pak si pamatuju, jakože jednoho dne mě to už v té hospodě, a já jsem na tu dobu jako vydělávala jako neuvěřitelný peníze, takže to bylo tak, právě ještě ten paradox toho komunismu furt tam jakoby trochu přetrvával, že, že, že jakoby ty peníze byly úplně někde jinde, takže to byla jako sranda, že, že, že jsme si říkali, chudáci oni jdou tady do kolbenky a my se vracíme z flámu. Takže a, a takže do dneška na to jako vzpomínám. Zaplat'pánbůh, že jsem si to jako prožila, jo? Že todlenc to jako flámování a neuvěřitelný zážitky, že člověk má na co vzpomínat. A zase nemám potřebu to dělat teďko. Což už jako si myslím, že už jsme na to docela starý, takže jako přímo to bylo a no, jako dobrý.

M: A co byl teda ten impulz změnit tu kariérní dráhu?

A: Hele to bylo, já jsem taková, jak jsem beran, tak to mám, že jako já vždycky dlouho, dlouho jako různě věci překousávám, vydržím, vydržím, a pak stačí jako poslední kapička, a to může bejt nějaká prkotina a řeknu si: „a dost.“ A to si pamatuju v té poslední práci, jako v restauraci, kde jsem byla, kde prostě mě prostě úplně a ze dne na den jsem skončila, řekla jsem: „A dost.“ No a šla jsem. Říkám, no tak dobrý, do smrti coca-colu roznášet nemůžu, takže asi by to chtělo něco jinýho. Našla jsem si taky přítele novýho a říkám, tak ten dělá normálně přes den, tak to bysme se neviděli, tak to taky k tomu trochu jakoby dopomohlo a vlastně jsem začla v té reklamce úplně vod píky. Tam jsem byla nějakých deset let, kde to taky byla vobrovská škola s tou psychopatickou šéfkou, co jsme měli. Ale zase jako jsme tam byli skvělej kolektiv a já asi jenom kvůli tomu jsem tam vydržela tak dlouhou dobu. Ona jako měla ta šéfka jako dobrou strategii, že vona nás tak jako vždycky deptala, že my jsme měli pocit, že jsme úplně k ničemu, tudíž nás ani nenapadlo žádat o práci někam jinam, protože my jsme si mysleli, že jsme tak jako nemožní, že nám jako nenechají prodávat ani lístky v metru. A potom jako to překvapení, kdy jsem jednou šla na pohovor a hned mi dali jako práci za stejný peníze jako tam, jo? To bylo takový to, aha, tak asi jako jsme tam žili v nějakým

vakuu. Takže jako třeba to si říkám, že jsem taky měla vdejt dřív a, a nebejt tam tak dlouho a bejt trošku dravější. Já jsem jakoby nikdy jako ne, nebyla taková ta kariéristka, nebo že bych šla přes mrtvolu. Já jsem taková, že mám ráda, když je klid, dělejme práci, ano, zaplaťte mě za tu práci, kterou dělám a využijte můj potenciál, ale jako ve finále, jestli jako mě jmenujete, že tu pozici mám tady generální ředitelka zeměkoule, tak jako fair enough, budu jako generální ředitelka zeměkoule, ale spíš mi jde o to, využijte můj potenciál a dejte mi práci, jako kterou já splním a ukážu vám, že ji umím dělat a umím ji dělat dobře. A nestrkejte mi zbytečně nějaký věci, na kterých, já jsem ještě taková, že věci, které mě nebavěj, tak to neumím jako dělat, že mě to baví, prostě to na mě všichni viděj. To už si pamatuju, říkala paní učitelka na základní, dokonce už ve školce: „S tím budete mít problém, páč ta nemusí nic říct a na tom vobličejí je všechno vidět, co si myslí,“ jo? Tak to je, no. A ještě tady v těch jako českých firmách si myslím že dost, a nejen českých, dělala jsem pro anglickou firmu, tak si myslím, že je jako dost často problém s těma autoritama, jo? Že tam přesně si vydupávají, jsem autorita jenom proto, že tady mám napsáno, že jsem o dva levely veš než seš ty, a to pro mě bohužel autorita není. Pro mě může bejt autorita vrátnej, protože prostě jako má přirozenou autoritu. Ale když jako po mě někdo šlape, když, nebo jako jenom z plezíru, aby mi dokázal, a vím, že ještě ke všemu jako je třeba slabší než já, tak s tím já mám velkej problém, což si myslím, jako byla taky jedna z věcí, proč jsem se pak vosamostatnila.

M: A ten obor reklamky, ten sis nějak vybrala cíleně nebo šlo spíš o náhodu?

A: To byla hrozná náhoda. Já jsem jakoby hledala práci a přes nějakýho známýho, ten mě doporučil, a tam říkají: „Hele dobrý, tadydle agentura dělá ty eventy, ty jsi z tý hotelovky, ten catering, to by se ti mohlo líbit.“ Říkám: „Ok.“ Já jsem vlastně ani nevěděla, co catering je, i přesto, že jsem hotelovku mělo, když jsem studovala hotelovku, žádněj, ehm, slovo catering tady neexistovalo, že jo? Takže vlastně jako to bylo supr, takže tam jsem jakoby zjistila, že jsem i jakoby kreativní. I když je fakt, že i jako dítě, tys to určitě taky dělala, jak jsme měly takové ty sešity holčičí, jak jsme si tam vystříhovaly z různých zahraničních časopisů takový ty hezký vobrázky a k tomu jsme si psaly ty přiblblý básničky, jo? Takže, a já jsem vždycky byla strašně hravá a tvořivá a tydle ty věci, todle mě bavilo. Takže jakoby, když se na to dneska dívám, tak to bylo takový vlastně jako přirozený, protože tadydlenc, jakoby tady z toho event managementu jako se to přesunulo i do tý roviny takový ty kreativní, tady vymejšlení jakoby konceptů, grafik, tiskovin a tak dále. A jako mě to hrozně baví. Já bych třeba nemohla bejt účetní. Představa, že celej den sedím a datluju čísla, no tak za tři dny mě vezou.

M: Takže poté, co jsi odešla z té první reklamky, tak jsi šla do další?

A: Ne, já jsem byla tady fakt těch deset let, protože tam už to fakt nešlo, tam to bylo na osobní úrovni jako ty neshody tam, to prostě nešlo, protože jsme byly obě dvě osobnosti, i když je fakt, že jakoby tam to nešlo. Tam bylo jako vtipný pozorovat, že si přijímala holky a pokaždý, když tam ta holka dosáhla věku těch jako 29, 30, kdy si myslím, že je jako zase nějaký ten mezník, kdy ten člověk někam opět dospívá a nebojí se stát si za svým názorem, no tak vždycky tam ty pracovní vztahy krachly, protože tahle šéfka byla zvyklá, že jenom jako kejvejte a říkejte yes, I do, což najednou potom zjistíš že už nechceš dělat, protože prostě jako tvůj nápad je lepší, že by to klient ocenil. A že už prostě nechceš furt dělat jenom kejváka a takže tam my jsme jakoby pak trochu bojovaly a taky už to působilo prostě jako na psychiku strašně, to jsem chodila do práce jako takový to, jako když jsi na základce a máš trojku z matematiky a je ti z toho špatně jako jo? No tak to jsem říkala: „Né, tak to je špatný,“ a po jednom nějakým hrozným výstupu, tak jsem si řekla: „Tak a dost.“ A, a, a prostě našla jsem si během měsíce práci. A hlavně jsem to v tu chvíli, hlavně jsem si říkala, jdu kamkoliv, kde mi dají stejný peníze, jako mám tady, a pak si můžu, abych hlavně vypadla z toho pekla, co tam bylo, a pak si můžu když tak jakoby hledat případně dál. Když by to tam nebylo jako přesně podle mých představ no. Takže tam jsem šla, byla jsem tam chvíli, podle mých představ to tam nebylo, protože jsem měla být vedoucí eventového oddělení, následně mi řekli, že půlku těch lidí musím vyhodit. Říkám: „Tak to je fakt prima,“ a ve finále jsem zjistila, že to eventové oddělení vlastně ani nemá klienty, ještě si je mám shánět. No tak, a už tam jsem byla na živnostáka, tak jsem si říkala: „No tak jako proč to mám shánět jim, když ve finále si to můžu shánět sobě, že jo?“ A tak jsem dala výpověď a takhle to jako začlo a od té doby osm let už jsem jako sama na sebe.

M: Popíšeš mi svůj běžný pracovní den? Liší se vůbec pracovní den od víkendu?

A: Určitě. To jsem si řekla hned na začátku, že budu dodržovat soboty a neděle. Protože je hrozně jednoduchý jako sklouznout do toho, že pak jako seš v kolotoči a nevíš. I se snažím dodržovat, když není nějaká akce a vopravdu vím, že s klientem někdy je prostě nutno řešit i třeba v deset večer, protože prostě se stíhají termíny, ale takovejhle akcí je jedna, dvě do roka. A takže se, takže i dodržuju, že prostě dneska díky mobilům, tak všichni si myslej, že budeš telefon zvedat v osm, v devět večer, nezvedám. Prostě myslím si, že věci, pokud jsi schopnej manager, tak si je můžeš zvládnout v pracovní době a OK, já si třeba večer v deset hodin sednu k emailu, přečtu si email, když tam něco vidím, odpovím to, co je rychlý. Taková ta půlhodinka jenom pro klidnej spánek, ale jako opravdu se snažím mít tendle ten režim, jakože sobota, neděle, jasně prostě dodržuju a potom, že jako pracovní doba tak, jak kdybych chodila do kanceláře.

M: Takže ti zbývá nějaký volný čas?

A: Jo. A pak hlavně u mě je to i tím, že samozřejmě záleží, jak je práce. Teďkom třeba poslední tři roky cejtím, že tý práce je míň, takže je to někdy, že vopravdu mám dva, tři měsíce jakoby práce minimum, takže můžu cestovat, můžu opravdu se věnovat sama sobě. No ale pak se taky stane, že jsou tři měsíce, že opravdu jako jedu dvanáct hodin denně a nedá se nic dělat, ale jako to prostě neovlivním. Nejsem ve fázi, abych mohla třeba říct, že toho klienta dalšího nevezmu, jo? Protože prostě jako je to teďko hrozně nárazový, je to s prací špatný, takže je to takový, že jako když práce je, musím sednou a dřít a dřít, ale potom je i čas na zábavu.

M: A co ráda děláš ve volném čase, kromě toho cestování?

A: Tak já jsem taková, jak jakoby vlastně pracovní život mám, že furt někomu něco plánuju, tak vlastně ve svém osobním životě já neplánuju. Že takhle se ráno probudím, ano samozřejmě, když vím, že támhle někam pojedu na víkend nebo něco, tak, tak to naplánový mám, ale jinak jsem taková impulsivní, že se kouknu z vokna a říkám si: „Hmm, to je dneska hezky, to bych jela někam, támhle něco, a co třeba na houby?“ Takový prostě jako dělám zrovna jako to, co cejtím, že chci dělat, a to mě hrozně obohacuje, že jako cejtím tu svobodu toho, že jako když nechci, tak nemusím dělat nic a klidně jsem celý den zalezlá v pyžamu v posteli, jím sladký sušenky a koukám se na romantický filmy a je to boží! Prostě ten pocit, že vopravdu jako si děláš, co chceš. Takže asi ta svoboda jako je pro mě důležitá.

M: A nějaká kultura nebo pravidelný sport?

A: No tak tydlenc ty záchvaty mám vždycky, když jako, tak pravidelně třikrát do roka, tak tenhle záchvat mám, že se budu pravidelně věnovat sportu. Vždycky mi to vydrží tak měsíc. Pak jsem samozřejmě na sebe našťvaná, takže pak zase po třech měsících si říkám: „No tak hele, ale už!“ No a takhle je to furt takový kolečko. Nevím, zatím ty, ty endorfiny nebo který tydlenc ty mi tam mají proudit a jako budit ve mně nějaký euforie, tak nevím, no asi nepuděj, takže, ale jako já jsem takový, já vždycky říkám, že jsem takový chodící typ. Já jako ráda chodím na procházky, na výlety, že u toho můžeš jako konverzovat, fotografovat a tak. Já právě jakoby říkám, že tak, jak mám jako barevný zaměstnání, tak mám tak jako ve svý podstatě pro některý lidi, jim může připadat, že vedu jako hrozně nudnej život potom osobní. Že jak mám tu práci ve svý podstatě hodně stresovou, tak potom ve svém osobním životě já chci mít klid. I si užívám, že jsem jako doma, že právě jako nikam nemusím a nemám tendence, a možná i právě proto, že prostě v tom mládí tak jsem furt někde rejčila, furt jsme někde lítali a furt jak to byla taková jízda, tak vlastně jakoby já si to i užívám, že někoho pozvu, uvařím a takový jakoby možná si i supluju ten rodinnej život, kterej nemám, takže

jako todlec to mě baví, takový že jsem zaprděná doma ve finále. Ale ne, že by to nebylo, že nemám příležitost, ale prostě jako že si to užívám no.

M: A s kým nejčastěji trávíš ten volný čas?

A: Hodně trávím třeba s mamkou, páč bydlí třeba kousek ode mě, a tak se jí snažím jakoby i pomáhat, no a potom s kamarádkama. Protože mám okolo sebe spoustu kamarádek, který vlastně bych řekla, že jsme si jako hodně podobný. Nebo takhle, jako osobnostně jsme vlastně jakoby každá úplně jiná, ale, ale vlastně jsme všechny úplně stejný. A myslím si, že to je, že jsme hezký ženský, chytrý ženský, jsme samostatný ženský a neřukáme, a to bych řekla, že nás spojuje a nemáme toho chlapa, a to si myslím, že tyto vlastnosti právě vylučují tu možnost mít toho chlapa. A každá bysme jako chtěly jo? Každá máme za sebou několik vztahů, x-krát zlomený srdce a ve finále jako výsledek je vždycky stejnej, takový to, jakože jsme jako moc samostatný. A samostatný jsme, protože tě k tomu donutily okolnosti.

M: A jsi schopná a ochotná mi popsat svou milostnou kariéru?

A: Prosím tě jo. Já jsem jako, když už jsem měla vztah, a jakože jsem měla i dlouhodobý vztahy, tak to jako jsem jakoby v tom byla položená na sto procent, tak to pro mě znamenalo, že nekoukám se jinde, nechodím jinam a prostě pro toho kluka žiju. No a když nemám, tak prostě si dělám co chci, protože jako jsem svobodný člověk, tak si jako můžu dělat co chci. A řekla bych, že vlastně jako dvě takový veliký, a mezitím jsem jako vztahy měla, ale když bych jako měla říct ty nejzásadnější, no tak jeden, to jsme spolu byli sedm let, to jsme spolu i bydleli. Prošla jsem s ním úmrtí jeho tatínka a těžkou nemoc maminky a jak já se snažím bejt životní optimista a jako dělat si z věcí legraci, tak jako jsem jednou zavtipkovala, že „haha, to by bylo vtipný, až si všechny tyhle ty srágoři spolu projdem, kdyby jsme se rozešli“. No, a vono se to stalo, protože jsme se sestěhovali a pán si jako u nich nabrnk tam nějakou paní a vlastně jsem zjistila po půl roce, že jako souvisle má vztah. Takže to bylo jako super. No, takže to bylo takový jako prohlédnutí. To mi bylo kolik, 29 myslím. A pak jsem potkala pána, národní výbor mu říkám, který paradoxně, to byl nejdebilnější vztah, který jsem měla a dodneška nechápu, jak je možný, že mě tak strašně semlel, že jsme spolu, my jsme jakoby spolu byli hrozně dlouho, ale když bych to jako pak propočítala na to období, na to intenzivní, no tak z těch osmi let nebo kolik, by to dalo třeba jako rok, kdybych spočítala ty dny, kdy jsme fakt jako byli spolu. A, a to bych řekla, že to bylo jako úplně zabijácký. Jako třeba díky němu jsem se i osamostatnila, protože von byl takovej, že mě jakoby podpořil, nasliboval mi hory s horákama, že kdyby něco, tak že jako von mě zachrání. No přesně tři měsíce po tom, co jsem se osamostatnila, jsme se rozešli a nezachránil mě vůbec. Takže i kdybych umřela hlady, tak stejně se na mě vyprd, ale jako šlo vo ten impuls, takový to jako, že mě přesvědčil,

jo? Jakože říkal: „Seš dobrá, dyť todle, prosím tě, tatydle budeš pro někoho dělat.“ No ale, ale to byl muž, kterej do dneška je pro mě záhada a to je snad poprvý, kdy jsem si říkala, jestli by bývalo nebylo lepší, kdybych tohoto pána jako nepotkala. Protože si myslím, že mi to jako zbytečně, ale i mou vinou, protože prostě jako jsem se na to měla vyprdnout dávno a né furt jako tady čekat jako, že se něco změní nebo nezmění a myslím si, že jako, když to takhle zpátky vezmu, tak měl strašně moc povahovejch rysů jako můj otec, že, ale těch blbejch bohužel, jako jó? Právě těch strašnejch. Takový to, že po tobě šlape a léčí si na tobě svý mindráky a vlastně jako tě zašlape tak, že máš pocit, že i mraveneček je na tom líp.

M: A vy jste spolu i bydleli?

A: Já jsem to vydržela asi tři měsíce, pak jsem jako dobrovolně se spakovala a odešla, protože jsem si říkala, že buď vyskočím někde z vokna nebo půjdu pít, anebo budu žrát prášky. Tak jako v rámci nějakýho pudu sebezáchovy jsem se teda spakovala a šla jsem zpátky domů no.

M: A daly by se nějak generalizovat důvody rozhodů u těch vztahů?

A: No tak jeden, to bylo jasný, tam si našel jinou, ale tak tam asi jako když se na to dívám zpětně, tak celkem logicky jsme spolu začli chodit, když nám bylo 22, a prostě jako jsme dodospěli každej někam jinam, jo? Jakože to bylo takhle, že najednou pro něj bylo důležité, jdu s kámošema do hospody a pro mě bylo důležitý, že jsem vod toho života chtěla něco víc. Já třeba dneska, on třeba tendlenc ten kluk, tak je třeba dneska pořád v tý stejný práci, tam i umře. Pořád bude nadávat, že prostě tam nemá peníze, ale neudělá nic pro to, aby se měl líp. Jo takže já vím, že třeba kdybysme spolu byli, tak já po profesionální stránce nikdy nejsem tam, kde jsem dneska. Takže jako ve finále to asi bylo dobře, protože si myslím, že bysme asi dusili jeden druhýho, takže to bylo takový přesně do toho věku to fungovalo, protože jako, pak když jako najednou já jsem říkala „dobrý, tak jsme spolu sedm let, tak asi bysme měli někam pokročit“, to najednou jako měl pocit, že nechce, protože já jsem zase s ním nechtěla sdílet ty koncerty Třech sester a hospody a přišlo mi to jako strašný, i tydle ty lidi vokolo toho a, no a takže to. Pak takový ty různý vztahy mezi tím, no tak většinou jsem byla iniciátorem rozchodu já, no a pak mě rozsekal tadydlenc ten pán.

M: Dokážeš popsat, co od těch mužů očekáváš? Co u nich hledáš?

A: Hele dneska už teda neočekávám, že bude vypadat jako Brad Pitt. Úplně jako taky nemusí vypadat jako Pepa Kokta (smích), ale, ale řekla bych, že je pro mě důležitý, aby si mě vážil a aby mi byl oporou a hlavně aby mě neponižoval. A, a ano, mějme smysl pro humor, ale tak to jsou jako asi takový logický věci, že když se s někým nezasměješ, tak s ním potřetí na večeri nepůjdeš. A pak musí fungovat sex, to jako je pro vztah, nebo aspoň pro mě, důležitý. Ale

jakoby ano, neponižuj mě, važ si mě, chovej se ke mně jako k ženě a buď mi oporou, buď jako ten muž.

M: Máš pocit, že je těžké takového muže najít dneska?

A: Přijde mi, že jo. Že poslední dobou jo. A paradoxně mi přijde, spíš je to ta generace naše, že třeba spousta těch kluků, kterejm je dneska dvacet sedm, dvacet pět, tak maj v uvozovkách větší koule, než dnešní čtyřicátníci. Ale zase, já ve svejch osmatřiceti přece nebudu chodit s pětadvacetiletým klukem, protože tam už zase jako, že jo, ty jakoby, že jo? To, co chceš dělat ve volným čase, tak jakoby ano, kluk chce pařit, já už nechci, já prostě už si v klidu chci doma uvařit večeři, pustit si film, nebo jít do kina, nebo nevím, nebo jít na večeři hezkou někam, ale už jako nemusím vymetat kluby a hlavně vím, že jako bych asi horko těžko zvládala potom jako jeho tady nějaký bláznivý kamarády. Neříkám, že kluk jako sám vo sobě by byl špatnej, ale prostě už je to vo tom, jako vo tom, co já v životě chci a co von chce. Může bejt samozřejmě, jako neříkám, že ne, kterej, ba naopak bude chtít sdílet ty hodnoty, který já, super, halelúja, nebráním se tomu, ale pak je otázka za deset let jako, jestli já zvládnou mé stárnutí, když von bude ještě jako heboučkej, krásnej koloušek a já budu svraštělá bába a přežiju, že prostě jako mé ego a vůbec. Takže jako úplně nevím, jestli bych zvládla o tolik mladšího partnera, asi by to bylo osvěžující, ale nevím no.

M: A jaký máš názor na manželství? Co pro tebe znamená?

A: Ehm, myslím si, že pokud ti dva spolu hodlají strávit život, tak ano. Jako nevidím v tom, jak někdo říká, že je to jenom blbej papír, za mě ne. Za mě je to strvzení toho, že to skutečně myslej vážně a já jsem jako i přes to, že jsem velmi moderní žena, tak v těchhle věcech jsem velmi staromódní. A myslím si, že jako pořád ještě ten chlap by měl tu ženu požádat o ruku, pokleknout s prstenem, vzít si jí a jako tím ve svý podstatě jí vyjádřit svou lásku a úctu, a to že to myslí vážně, jako pro mě jo. Nemusí, nemyslím si, že to nutně musí být opulentní svatba s 300 hosty na Karlštejně, ale ten akt jako takovej, ať si každá žena říká, co chce, nevěřím těm, který říkají, že to nepotřebujou. Každá ženská to chce a jestli říká, že ne, tak ji prostě nevěřím.

M: A je pro tebe manželství i nutnou podmínkou pro to, mít děti?

A: To asi ne, ale když už děti jsou, tak si myslím, že ti dva by se měli vzít. Už kvůli tomu, já si pamatuju, když naši byli rozvedení, tak máma se jmenovala nějak, já se jmenovala nějak jinak, prostě pro ty děcka je to divný, protože zase děti ve škole se tě ptají, proč se maminka jmenuje takhle, když ty se jmenuješ takhle, a tak, a tak jako vůbec. Taky si myslím jako z právního hlediska, nedej bože tamhle jednomu se něco stane, tak druhej pak na nic nemá

nárok, ještě furt ty věci tady taky nejsou nějak extra vošetřený a jako jó. Jako když už mít rodinu, tak si myslím, že by to mělo bejt se vším všudy.

M: Jaký máš vťah k dětem?

A: Hele úplně výbornej. (smích)

M: Jsi mateřský typ?

A: To nevím, páč zatím jako vždycky ty děti mám, jako mě bavěj, protože vím, že až mě nebudou bavit, tak je vrátím. Což znamená v okamžiku, kdy začnou kňourat, fňukat a vztekat se, že jo? A děti mě, mě maj rády, páč jsem taková ta teta, která si je veme i k sobě na víkend a dělaj se s tetou lumpárny, jo? A u tety se může všechno, i když paradoxně kolikrát u tety poslouchaj víc než doma, protože prostě teta je nekompromisní a u tety se nekňourá, a když dítě něco chce, tak jasně má říct, co chce, a pokud to nechce, tak má říct, že to nechce. A za slovo ne se netrestá, protože prostě to, že mě chutná broskev neznámá, že musí chutnat každému, že jo? A nebavěj mě teda děti dokud nic nedělaj. Takže mě nebaví takový ty, teď to bude znít hnusně, ležáky, jo? Protože prostě dělat na mimino, který jenom leží a čumí, a ty na něj děláš budliky, budliky, to mě nebaví. Takže jako od věku batolecího už mě děti bavěj, protože už reagujou, už s nima můžeš něco dělat, a to už mě baví. To já si i užívám, jo? To já jako když mám ty kamarádky, to už jako poňunám se s nima, to je paráda. Právě mám kamarádku třeba s dvěma dětma a ty děti se jako vždycky ptaj: „A kdy už přijede teta?“ že jo? A to vím, že já se s nima pomazlím a holčičku mladší, ta mě češe celej večer, protože maminka má na hlavě tři chlupy, tak to si užívá. Maminka vždycky říká: „Ty vole, zase musím luxovat tejdě po tobě.“ A s chlapečkem zase, ten mě zkouší z matematiky, to je sranda, že je ve třetí třídě a já to neumím spočítat, tak pak se zkoušíme vobraceně. Takže jakoby tohle to já si užívám. To, to mě baví. Ale je to vo tom, že vokolo sebe, zablát pánbů, mám kamarádky jako s příma dětma. Ale upřímně takový ty, zas teď to bude znít, sprátkové, rozmazlený, který prostě si vynucujou pozornost a mají ty záchvaty. Jako já jsem zastáncem toho, že si myslím, že jakmile dětem od útlého věku nenastavíš pravidla a nejsi přísná, tak prostě se ti to vymstí. A nějaká diskuse s pětiletým nebo s tříletým dítětem, jak ji furt proklamujou, dle mého názoru blbost. Prostě tříletému dítěti máš říct: „Chceš jogurt nebo rohlík?“ Když nechce ani jedno, prostě nic jinýho není, takže chceš rohlík nebo jogurt, případně tady máš rohlík. Nechceš rohlík, budeš vo hladu. Jako my, když jsme byli malí, s náma nikdo nediskutoval. Nemám žádnou psychickou újmu a, ba naopak prostě to dítě se naučí, že rohlík je jídlo a jídlo je jídlo a jídlo se nevybírám. Jako dnešní doba v todlenc tom mi přijde, že, že je jako blbá. Když to potom vidím „a tohle nejím a tohle fuj“. Já úplně nesnáším, když někdo říká, jakože jídlo je fuj. Hrozný, jídlo fuj není. Buďte rádi, že máte co žrát. Jó?

Takže já jsem v tomhle tom taková, jak říká moje kamarádka, která měla německou babičku, tak ta říká německá výchova, německá výchova. Prostě buď, já jsem zastáncem jako přísné výchovy, ale ne teroru. Prostě dodržuj pravidla, nelži, tak jak jsem to měla já, a jsme kamarádi a je to paráda. Bude legrace. Ale prostě nezneužívej mé dobroty a mé laskavosti, nepodváděj, prostě to do jakéhokoliv vztahu nepatří, ani jako do vztahu matka s dítětem. A uplácet dítě, to se mi taky nelíbí, no.

M: Máš pocit, jakožto úspěšná single žena nad třicet, že ti nějakým způsobem tvé okolí, ať už rodiče, přátelé nebo společnost celkově dávají najevo, že už bys měla být vdaná, mít děti? Cítíš v tomto směru nějaký společenský tlak?

A: Jo.

M: A v jaké podobě?

A: V práci tak tam jako ne, protože do práce nechodím, ale úplně jako si představím, že bych se měla jít někam zaměstnat a tadydle bude ta kancelář plná těch žen a já ve svém věku jako, že jo, najednou ani manžel, ani děti. No a jsem outsider a jsem v hajzlu. A je mi z toho špatně už teďkom, jenom si to představím, jako co tam vznikne, protože to se prostě jako nenosí. Pak bylo období, kdy jako máma na mě měla takový, to jsem jí ale vysvětlila, že jako ano, pokud se objeví muž, s kterým toto vše budu moc sdílet, tak se tomu nebráním, ale jistě jako ví, že zatím žádný takový muž na obzoru není. Nebudu si pořizovat dítě jenom pro to, abych někomu udělala radost, a nebudu žít jenom s někým, aby jako společensky tady teda jsem někomu vyhověla, byť jako svou samostatnost miluju a jsem z ní už jako kolikrát velmi vyčerpaná, protože prostě je to něco za něco. Ráda bych vedle sebe někoho měla, ale zaplat' pánbůh nemusím za každou cenu vedle sebe mít jako někoho a muset trpět, že prostě jako jsem nešťastná třeba, nebo, nebo, jakože se ke mně nechová hezky. Kolikrát vidím vztahy, očividně ať jeden nebo druhý v tom vztahu nejsou šťastní a jenom z nějakých pro mě nepochopitelných důvodů prostě spolu setrvávají a trápěj se jeden navzájem druhýho. Takže jakoby radši já budu tady bojovat až do umření, ale budu jakoby svobodná. Tím neříkám, že se bráním kompromisům, to vůbec ne, ale prostě né za každou cenu, jó? Prostě nechci tady mít někoho, kdo mi bude spíš přítěží než partnerem. Chci mít vedle sebe partnera a já vždycky říkám, což taky ti chlapi vždycky nechápou, že jako já bych s někým chtěla bejt, protože s ním chci bejt, ne proto, že s ním potřebuju bejt. A přijde mi, že todlenc to oni chápou úplně negativně, že jako pro ně by bylo lepší, kdybych jim řekla, že s nima potřebuju bejt, že s nima nechci bejt, ale že to potřebuju, jo? Tak já to mám jako hozený vobráceně, jo? Že jako já když s někým jsem, tak s ním chci bejt, protože prostě je mi s ním dobře, ne proto, že mi přidá půlku na nájem. To si radši půjdu najít ještě druhou práci. No.

M: A řekneš mi, kde vidíš sama sebe za dalších sedm, deset let?

A: No, já doufám (pauza), tak já nejsem úplně zastáncem velkých změn, ale jako pevně věřím tomu, že snad jako nějakýho jako partnera doprkvancic už jako někde potkám. Jakože partáka. Jako už si nejsem jistá, jestli úplně nutně chci děti, že to už jako možná jakoby, když si vezmu, že je mi vosmatřicet, dřív jak ve čtyřiceti to asi nestihnu a už mám pocit, jakože asi by sem na to byla stará, a možná trošku sobeckosti v tom je, že jsem jakoby zvyklá na nějaký svůj život a vím, co ty děti jako jsou za dardu. Ne finanční, ale, ala na energii a na všechno. Ale jako si dovedu třeba představit model, kterej má kamarádka, která má staršího partnera. Ten má děti z předchozího manželství a ona říká: „No a já jsem vlastně jako teďkom babičkou a já si to užívám. Já s jeho synama vycházím v pořádku.“ Chlap, tím že je starší a už je dospělej, no tak taky jako už nesoutěží s ní, podporuje ji. Von už jako má taky jakoby tady svý ego v rámci kariéry jako ukojený, takže teďko, on třeba taky je na živnost'ák doma, dělá si nějaký tadydle svůj business. No a v podstatě mu nedělá problém, že doma uvaří. Prostě vo tu ženskou se postará, je galantní a ona teďko si může jako dělat tu kariéru, tím že ona děti nechce a von už má tři velký kluky, že jo? A je to skvělý a cestujou a jsou manželé a prostě je to paráda. Jasně, někdy taky jako lítaj skleničky, ale, ale takže jakoby tenhle model si dovedu představit, že jako bych si našla partnera, kterej už jako má závazky z předchozího manželství. I si dovedu představit, že jednou za čtrnáct dní nebo za tři neděle prostě jako s těma dětma strávím čas a vo prázdninách a že je jako tak vlastně adoptuju. Asi si myslím, že bych jako úplně neměla problém přijmout, přilnout k cizímu dítěti. Což třeba máma moje, ta vždycky říkala, že to by nikdy nedokázala. Já nevím, já si myslím, že bych s tím problém jako neměla.

M: Je ještě něco, co by jsi chtěla k tomuto tématu dodat, co jsme neprobraly, nebo co si dostatečně nerozebrala?

A: No já bych asi jako celkově chtěla říct, že dnešní společnost, která se jako staví bejt hrozně jako moderní, tak vlastně to není vůbec pravda, protože pokud, ehm, jak jsem říkala, já to vidím vokolo sebe. Ty kamarádky prostě koukaj na tebe přes prsty, najednou seš jako úplnej, do určitýho věku jako jasně, v pohodě, a vod nějaký ty pětatřicítky a čím více se blížíš k tý čtyřicítce, tak najednou prostě úplně zlý lidi na tebe jsou, jo? Protože jako najednou „ty nemáš děti a teďkom, co budeš jako dělat? Zůstaneš sama?“ Proč bych měla zůstat sama? Kde je psáno, že když porodíš pět dětí, že se nerozeběhnou do světa? Dyť kolikrát tady máš, že rodiče mají děti a děti se na ně vyprdnou, nebo, jo? Že mi vadí tohle, tenhle ten jakoby pohled, že jako nemáš dítě, tak seš poloviční žena. Jako nejsem. Jo, tak tohle to, tohle to mi vadí. A hlavně jako úplně zase jsem nějak jako svědomitá, tak si nebudu pořizovat dítě sama,

abych pak tady zase vřeštila, ať se okolí postará, protože jako já přece mám to dítě! Tak když vím, jako dobrý, když jako budu tadydlenc, kdybych měla firmu natolik rozjetou, že budu vědět, že každý měsíc mám natolik dostatečný příjem, že jako můžu v pohodě to dítě uživit, tak možná, ale zas na druhou stranu, tím že jsem z rozvedeného manželství, tak mám pocit, že aspoň jako na začátku to dítě jako nevím, že by jako mělo vyrůstat v té úplné rodině, že jako nikdy jsem neměla pocit, že to dítě musím mít za každou cenu. Říkala jsem si jako, ano, když bude s tím správným chlapem, tak to bude fajn, ale když nebude, no tak von se svět taky nezboří. Jako vím, že jako třeba chvíli z toho máma byla nešťastná, ale doufám, že už jsem jí to jako objasnila, že to není jako, jako dneska taky neříkám, že už je to úplně definitivní, ale tak nějak si myslím, že asi jo, protože prostě jakoby biologický hodiny tikají, čas letí, chlap není a, a jako pořizovat si dítě jenom proto, aby jako rodiče měli pocit, že jako jsem splnila, tak to zas mi přijde sobecký vod nich, jo? Spíš než jako vode mě. A myslím, že to takhle jako spousta ženskéjch vnímá. A vůbec jako, když si ženská rozhodne děti nemít, tak na tom není nic špatného a tohle mi vadí, že ta společnost vůbec jako nevnímá, že teďkom, ale to je zase mediální masírka, takový to z těch reklam a všechno, že jako ty matky, tyhle ty Xeny, který jako zvládnou milion věcí najednou, mě jako se to nelíbí, jo? Já si myslím, že jako když je ta ženská a má ty děti, tak ale k tomu potřebuju sakra voporu, jak společnosti, tak toho manžela, tak rodiny. A tyhle ty tři věci teďkom hlavně vůbec nefungují, dyť nemaj ani čas se vo ty děti pořádně starat. Ty děti rostou jako dříví v lese, zaplácnou to tím, že jim pustí televizi, tablet, anebo to vidím, tady se potulují prostě různě po sídlišti. Rodiče nemají na to, aby jim zaplatili koníčka. Rodiče jsou vod rána do noci v práci a ve finále jako, hlavně že máme dítě? Nevím, no přijde mi to takový jako celý votočený na ruby.

M: Tak já ti moc děkuju za tvůj čas a ochotu podělit se o tvůj příběh a názory.

Přepis rozhovoru: Zoe – 31/10/2014

Z: respondentka

M: tazatelka

M: Zoe, řekla byste mi něco o sobě? Co Vás charakterizuje? Jaká jste?

Z: Jsem žena, nad třicet let, jsem svobodná, ale momentálně zadaná, ehm, charakterizuje mě láska k práci, podnikání, jsem hodně cílevědomá a, ehm, já nevím, co konkrétně byste chtěla vědět?

M: Jaký je podle Vás život úspěšné single ženy žijící v Praze?

Z: Naprosto skvělejší.

M: Byla byste schopna to konkrétněji popsat? Výhody, nevýhody?

Z: Tak výhody, výhoda je, že si člověk může svým způsobem dělat, co chce. Že si svůj život řídím sama stoprocentně, co se týče práce, co se týče v podstatě čehokoliv a jsem relativně finančně nezávislá, takže si můžu skutečně dělat to, co chci, realizovat se ve svých koníčkách, cestování, cokoliv, co mě zrovna napadne. Jsem člověk, kterej v těch koníčkách se realizuje hodně spontánně, takže jsem schopna ráno se sebrat a někam odletět, a to mě právě umožňuje ten můj život. Umožňuje mi žít tady v tomhle bytě, kterej postupně dodělávám. Já nevím, prostě, ehm.

M: A nějaké nevýhody?

Z: Tak ne vždycky je úplně ten můj život stabilní a jsou tam, nebo za ten můj i profesní i řekněme studijní život byl hodně, je to hodně nahoru dolů. Někdy jsou fakt období, kdy se extrémně daří, a to myslím fakt extrémně, anebo období, kdy se extrémně nedaří, a to zase myslím hodně v extrému. Jestli chcete konkrétní příklad, tak když to převedeme na ty peníze, jsou období, kdy já vydělávám milion měsíčně, ale jsou období, kdy musím třeba dotovat tu firmu dvě stě, tři sta tisíc měsíčně, jó? A třeba, třeba nějaký to období trvá, já, já musím i jinak plánovat třeba finance, jinak než běžnej člověk, kterej ví, že vezme třicet, čtyřicet tisíc měsíčně, tak prostě ví, že to takhle bude mít. Já to takhle nemám.

M: A řekla byste mi trochu víc o své práci? Co pro vás znamená?

Z: Práce pro mě je svým způsobem posláním a naplněním mého života. Baví mě to. Dělam skutečně to, co mě baví. Mám několik projektů. Já tomu neříkám práce. Já když nechci, tak tam nemusím jít. Někdy jsem tam prostě do noci, pracuju celý víkendy, jo? A pak třeba zas čtrnáct dní se na to ani nepodívám. Je to velmi individuální. Je to prostě, je to věc, která mě baví. Neumím si představit, že bych byla bez práce, tak.

M: Znamená to, že pracujete sama na sebe?

Z: Ano, pracuju sama na sebe. Ehm, mám několik firem, každá se zabývá něčím jiným. Hodně je to jako rozházený oborově. Ale hlavní doménou jsou finance. Finance a, a teď poslední dobou, vlastně dva roky, jsem rozjela novou firmu na finanční coaching, kde v podstatě spojuju plánování peněz nebo celkově nastavení peněz s psychologií. Protože mám vystudovanou i psychologii. Takže jsem se naučila, nebo to je věc, která mě baví. To nedělám až tak pro peníze, když už je to takový, takový, spíš věc, která mě vyloženě baví, pomáhat těm lidem a vracet té společnosti něco, co jsem se naučila, ať už na té korporátní úrovni nebo s fyzickými osobami. Jo? Že třeba přijde paní, že se rozvádí, má dvě děti, manžel ji vodstavil vod peněz, nastavím to nějakým způsobem. Děláme různé i bankroty. Děláme různé lidi, kteří mají zase naopak, takový ty zelený vdovy, který mají spoustu peněz a nudí se. Ehm, jo, prostě těch, těch socioskupin, který jsou v rámci téhle práce, je spousta. To je taková věc, takový hobby.

M: Byla byste schopna mi popsat tu kariérní historii, jak jste se dostala k tomu, co děláte?

Z: No, kariérní historii, ehm, tak kde začít jako od, ehm, já jsem pracovala v podstatě od svých patnácti let. A vždycky jsem věděla, že chci pracovat sama na sebe. Protože jsem celkem neinteligentní člověk, byť mám vysokou školu, ale propadala jsem od třetí třídy. Řekli mi, že se ani, že ani neodmaturuju, že budou, že budou rádi, když se vyučím. Takže to prostě to byl pro mě takový milník v tom životě, ehm. Pak teda máma zatrhla, že teda ne, že gympl, a že prostě kdyby já nevím co. Tak mě na ten gympl dostali. Teda jako legální cestou, ne nějakými úplatkami nebo to, ale byla to jako fakt náhoda, protože se hlásilo 54 lidí a brali 50 a já jsem byla ta padesátá (smích), tak to vopravdu jako. A pak, když už jsem udělala tu maturitu, tak ehm, tím byla jako mise splněna. Tím se řeklo doma jakože ok, a jestli chci, tak ať to zkusím dál a jestli ne, tak ne. Už tehdy jsem tak jako měla takovou maličkou firmičku, kterou jsem ale nemohla dělat na sebe, tak jsme ji dělali s tátou, protože jsem neměla živnosták ani. No a potom jsem vlastně přišla do Prahy, ehm, na vysokou školu, teda přírodovědeckou fakultu na Karlovce. No a protože jsem věděla, že tím se určitě neuživím, tak jsem začala vymejšlet, co budu dělat, a první co přišlo jako pod ruku, to byly akcie. Tehdy jsem dělala makléřku v jedné společnosti. Tam jsem vydržela rok, ale i to byla práce jako na živnosták, nebylo to jako klasický zaměstnanec, a potom ta společnost přišla vo licenci a my jsme s kolegou založili vlastní první makléřskou společnost, kterou jsme měli.

M: Takže jste nikdy nebyla typický zaměstnanec.

Z: Zaměstnanec nikdy. I když jsem třeba byla v patnácti na brigádě, jo, nebo něco takovýho, tak jinak jsem nikdy nebyla zaměstnaná.

M: Co bylo tím motivem, který vás vedl na tu přírodovědeckou fakultu?

Z: No, ehm, (smích). To pochází z toho, že já prostě nemám, jak jsem fakt jako hloupá (smích), tak ehm, prostě беру to tak, jak to je, ehm. Prostě byly dva předměty, který mě relativně bavily, a já jsem třeba, mě by bavila ekonomka nebo něco, ale tam byla prostě zkouška z matiky a z angličtiny. Na jazyky já nejsem vůbec. Ne, že bych se nedomluvila, ale prostě myslím si, že ta úroveň tý angličtiny je katastrofální, takže já si na naše jednání беру tlumočnicka. Je to prostě můj velký handicap a nejsem schopna, nejsem schopna se to prostě naučit na lepší úrovni, aspoň ne teď. To bych musela mít fakt rok volno a třeba tam vodjet a žít tam, ale tu možnost jsem neměla, takže prostě využívám to tak, že si musím vo to víc vydělat, abych jako měla toho tlumočnicka. No a prostě to byly, tady dělali přijímačky ze dvou předmětů, z kterých jediných jsem to, z kterých to tak nějak šlo, a ono to zase tak nějak klaplo. Takže jsem se tam dostala. Pak mě to tam vůbec nebavilo, vůbec jsem nevěděla, vo čem je řeč na tý vysoký škole, ale já jsem člověk, kterej, když už se na něco dá, tak to dotáhne do konce. Hodně lidí třeba vodpadlo. Dostalo se nás tam třicet a dodělali jsem to čtyři ten obor. Já mám dva obory. Já mám geografii, sociální geografii a ehm, biologii. A k tomu právě jsme si teda dělali psychologii a nějaký věci i jako pedagogický minimum. Ta geografie ještě jakžtakž, to bylo docela zajímavý, ehm, takový ty různý, možná to, co děláte trochu teď vy, ono to s tím trochu souvisí, ale ta biologie byla úplně mimo mě, takže, nicméně jsem to dotáhla do konce, takže jsem to dostudovala.

M: Tak to obdivuju, že jste to dotáhla do konce, přestože vás to moc nebavilo.

Z: A tak zas vono víte co, já si nemyslím ani, že by mě to na ekonomce nějak extra bavilo, jo? Mě to prostě, prostě jsem se rozhodla svobodně, tak jsem si říkala, tak mám mít tohle nebo něco jinýho, pořád je to Karlovka, přírodovědná, furt to jako hezky zní. Takže jsem to prostě dodělala. Takže jako mám tu vysokou školu, nikdy jsem ji nepotřebovala, nikdy jakože bych jako byla ráda, že ji mám, nebo tím, jak já jsem nikdy nebyla zaměstnanec, já jsem nikdy nebyla na žádným pohovoru pracovním, takže. Nebo tak, tak (smích), já jsem ji fakt nikdy nepotřebovala.

M: Byla byste mi schopna popsat, jak vypadá Váš běžný pracovní den? Pokud vůbec pro Vás existuje něco jako běžný pracovní den?

Z. Ale jó. To jó. Tak já chodím taky do práce. Já jsem si to tak jakoby nějak stanovila. Chodím do práce na půl desátou, nó, a končím tak v sedm, v osm večer. Ehm, v práci mám tak dvě, tři schůzky denně s klienty, záleží, do jaký firmy to je, protože mám teď aktuálně mám tři firmy. Jedna je e-shop pro chovatelský potřeby pro zvířátka, jedna je tedy ten consulting nebo ten finanční coaching a jedna se týká řízení porfólií. Takže záleží zrovna na

tom, jaký tý činnosti se prostě věnuju. Dost to mám jako rozhozený prostě nějakým způsobem, ale mám prostě denně dvě, tři schůzky, nějaký oběd, pak taková ta nudná administrativa v kanceláři.

M: Zbývá Vám při takové pracovní zátěži čas na koníčky? Máme vůbec nějaký volný čas?

Z: Jó, zbývá. Já časově, já když chci, tak se prostě seberu, když je v létě hezky, já jsem trošku fanatická golfistka, takže tam trávím hodně času. Mě to uklidňuje a odpočinu si, ehm, tu hlavu si odpočinu, protože pro mě je to zase, mě to moc nejde, nejde jako, prostě pro mě je to taková zátěž na hlavu, že dokážu vypnout vod tý práce, takže mě to baví. Takže když je prostě v létě hezky, já se seberu a pak třeba pracuju v noci. Já nespím v noci moc, mám problémy se spaním, takže hodně pracuju v noci a pak přes den mám čas na ty, ehm, na takový ty koníčky prostě. A udělám si to tak, jak se mi to chce. Jo? Říkám, jsou vobdobí, kdy opravdu dělám tři měsíce třeba v kuse, nemám ani volno a fakt je to jako náročný, ale pak opravdu pracuju hodinu denně třeba další tři měsíce, jo? Je to prostě úplně, to je strašně individuální, to se nedá říct, prostě podle náporu tý práce, podle klientů, podle, samozřejmě vyvrbí se různé problémy, je potřeba je řešit a tak dále, takže na základě tady toho. Prostě nedá se to takhle vyspecifikovat, ale standardně chodím do práce tak na tu půl desátou a v šest až v osm končím. Když není hezky. (smích)

M: A ještě nějaké další koníčky kromě toho sportu? Čemu se ráda věnujete?

Z: Tak říkám, cestujeme, hodně čtu, sport teda hodně, to chodím i běhat a ten golf a teď jsem začala i na kole. Hodně chodím na výstavy. Říkám, to je úplně individuální, mám třeba ráda architekturu evropskejch měst, takže to si třeba hrozně ráda, takhle se třeba seberu na víkend a, a někam vodletím a projdu si to tam prostě s batůžkem a, a prostě cokoliv mě napadne. Já to úplně fakt jako nemám tak vyhraněný. Prostě teď mě napadne, že zítra třeba jedeme do lázní na Slovensko, takže nás to napadlo dneska ráno, takže, takže odjíždíme.

M: Jak trávíš svátky jako Vánoce, Velikonoce?

Z: No, tak to já ne, ne (smích). Ideální je pro mě je strávit pracovně, ale letos jedeme přes Vánoce na dovolenou, takže tu nebudeme. Teda já Vánoce nemám ráda. Já nemám ráda teda žádný svátky, takže to ideálně trávím v práci, kde mám klid, protože nikdo neotravuje, stihnú toho hodně. Jakože mi nikdo nevolá a nemusí se řešit ty běžný věci a tak, takže toto je prostě ideální. A pak si zase vezmu to volno. Třeba pro mě je ideální volno, když se všichni vrátí do práce po svátkách, třeba já nevím, první tři tejdny dovolený v lednu, ideální. Všichni šílí a jak tady třeba všichni plaší s těma sobama před Tescem, tak to je pro mě prostě peklo, to já nemůžu, takže to já ideálně musím buď vodjet, nebo se zavřít do tý kanceláře a bejt tam. Je

stejně hnusně venku. Já se třeba i seberu a jdu pracovat, protože mám kancelář tady tři sta metrů, tak si sednu, vezmu si třeba notebook a jdu pracovat do parku, jo? Já si to jako, já jsem ráda venku, když je hnusně, tak se zavřu do té kanceláře a je mi to úplně jedno.

M: Já bych se teď vrátila trochu do minulosti, když se řekne dětství, co se Vám vybaví?

Z: Ehm, nic moc. Nevzpomínám na to ráda. Neměla jsem moc hezký dětství.

M: Pocházíte z Prahy?

Z: Ne. Pocházím z malýho města, řekněme demograficky patnáct až dvacet tisíc obyvatel.

M: A prozradila byste kraj?

Z: Střední Čechy.

M: Pocházíte z velké rodiny?

Z: Ne. Z malinký. Je nás šest, i se všema babičkama, sestřenicema a se vším.

M: Máte nějaké sourozence?

Z: Mám. Mám sourozence, jednoho, jednoho bratra.

M: Byla byste schopna popsat, rozdělení rolí ve vaší původní rodině? Dá se říct například, že byl někdo hlavou rodiny?

Z: To asi, já to moc nedokážu říct, jestli tam byl jako někdo hlavou rodiny. Každý tam měl nějakou roli, kterou nějakým způsobem plnil, ne vždycky to fungovalo. Já jsem jakoby z nefunkční rodiny. Nebo takhle, rodiče spolu žijou do dneška, ale byly tam prostě velký vztahový problémy mezi sebou a (ticho). Já nevím prostě, nemůžu říct, že by byl někdo dominantní.

M: Znamená to, že ve Vašem dětství oba dva rodiče pracovali? Chodili do zaměstnání?

Z: Ano. Nó, otec po revoluci začal podnikat. Ale nějak tak jako, pro mě to není podnikání. To von má tak jako spíš, aby se nenudil. Takže jako to. Ale pokud se ptáte, jestli ta rodina byla nějak extrémně finančně zajištěná, tak bych řekla, že to byla úplně průměrná česká rodina s klasickými příjmama, klasický byt v paneláku, chalupa prostě za městem, jó? Prostě úplně taková ta typická česká rodina.

M: A co styl výchovy? Jak Vás rodiče vychovávali?

Z: Dost despoticky. (smích)

M: Ze strany obou rodičů?

Z: Já nevím. To je, to bylo spíš vod obou, každý svým způsobem, takže každý ten rodič prostě vyvíjel jinou formou, no a možná je to dobře. Otec mě naučil všechny sporty, za což jsem mu teda jako vděčná. Nikdy jsme spolu neměli dobrý vztah. Jednou jsme spolu, asi tři roky jsme spolu vůbec nemluvili, ani jsme se nepozdravili, nic. Ale myslím si, že s otcem vycházím líp, jsme takové podobné povahy. My se nějak dvakrát nemusíme, ale my se

naprosto, dneska už se respektujeme, když jeden potřebuje, tak si prostě pomůžeme. My si třeba zavoláme dvakrát za rok, já nevím prostě, ale ten respekt tam skutečně je. Je to prostě nastavený, si myslím, dobře teďkom. Funguje to a jako nepřekážíme si. Zatímco s matkou jakoby je ten vztah vřelejší, ale jakoby prostě je tam zase obrovská hysterie, tam jsou ty obrovský výkyvy, jo? Ona je taková hodně labilní, takže prostě vyžaduje stoprocentní péči. Já s ní musím mluvit denně, aby prostě vona jako zvládala svůj běžnej život. Takže nevím, no, já nevím, jak to prostě popsat líp.

M: A mohla byste třeba více rozebrat, jaké měli na Vás rodiče nároky?

Z: Já nevím, u nás to bylo totiž jako komplikovaný v tom, že můj bratr je velmi, velmi geniální člověk. On měl, ehm, vždycky samý jedničky, vždycky. Prostě vystudoval ČVUT s červeným diplomem a tak dále. Prostě všechno. Dneska je velmi úspěšnej i co se týče pracovní stránky a tak dále. Je mladší a oni mě vždycky srovnávali s ním. Takže to bylo takový, nevím, na druhou stranu on má ten handicap, že kdykoliv začal podnikat, tak pokaždý zkrachoval. A on to nemůže skousnout, že prostě já, vždycky to jako bylo tak, že von mě táhnul a vždycky prostě jakože „proč já jo a von nikdy“? Von je ideální zaměstnanec, von může být generální ředitel. Von může prostě tohle jo, ale umí několik světových jazyků. Na co šáhne, to mu jde, ale není schopnej vnímat to prostředí kolem sebe, ten trh, když to tak řeknu. On vždycky něco vymyslí, může to být sebelepší a on se v tom vždycky utopí. Já vždycky už vím, že je to odsouzený k zániku. On přijde, „to je skvělý tohle“, ale já prostě vím, že tohle prostě nebude fungovat. Proč? Proto, proto, proto. A vždycky jako došlo na moje slovo, on prostě pro to nemá cit, jo? On když má za sebou to zázemí, tak funguje naprosto perfektně, ale, ale on tím trpí, že prostě jako, že prostě do dneška si nepostavil tu svoji firmu a že pořád prostě, ale přitom von je v práci velmi úspěšnej. Ale je prostě na postu toho zaměstnance a on to vidí u mě a jako vadí mu to. To je přesně von. Je fakt perfektní zaměstnanec, tři světový jazyky, ale na úplně jako, prostě jako rodilej mluvčí pomalu, jako fakt jako. Teď půjde studovat do Ameriky znova na Stanford a vopravdu prostě je ideální zaměstnanec, prostě i do životopisu, prostě luxusní ty pozice, který von měl a tohle, ale nikdy, nikdy nepostaví ani truhlárnu, prostě vždycky zkrachuje. Prostě tak to je no. (smích)

M: Dalo by se teda říct, že mezi vámi byla od malička nějaká rivalita, kterou ještě podporovali rodiče?

Z: Ehm, to si nemyslím. To si nemyslím. Prostě voni mě chtěli jako to mít stejný, no. Takže prostě nechápali, že u něj je to nějak a u mě je to taky nějak. U něj nechápali, že je to až takovej extrém. Von šel třeba do školy v pěti letech, protože ho nestíhali ve škole, teda ve školce, pak ho nestíhali ve škole. Nebo prostě, jako jo? Opravdu von je extrémně chytřej.

M: A musela jste se nějak angažovat při péči o něj, když jste byli děti?

Z: JÓ, vod mala, furt prostě. Měla jsem ho furt na starosti.

M: A jaké to pro Vás bylo?

Z: Hrozný. On byl hyperaktivní, jak byl extrémně chytrej, tak všechno okamžitě pochopil a von pokud se mu někdo věnoval, ehm. Náš děda, už je dneska mrtvej, tak on byl učitel matematiky. A pokud von se s ním, von byl třeba, von vyloženě se s ním jako učil a on prostě hltal každý slovo a on počítal příklady v první třídě pro děti z šestý, sedmý třídy a úplně v pohodě prostě. A chtěl dál. Takže když se mu někdo takhle věnoval, tak to byl prostě úžasnej, jo? Von vopravdu to, ale když jakoby neměl co dělat nebo byl takovej, tak strašně zlobil, no protože neměl tu činnost, jo? Ten mozek prostě byl nezaměstnaněj a potom strašně votravoval, zlobil, takže to bylo peklo.

M: Co třeba prázdniny a svátky v dětství? Jak jste je trávili jako rodina?

Z: Tak my sportovně. Já si myslím, že tak úplně standardně. Tejden v létě, tejden v zimě jako. V zimě na horách, v létě jsme byli buď někde, to jsme byli jako většinou jako dvakrát. To jsme byli jednou jako zahraniční dovolená a jednou nějaká sportovní prostě tady po Čechách, kola, voda, něco takovýho s partou lidí, kterou měli rodiče z vysoký školy, to se jezdilo. Se do dneška scházíme. To bylo takový fajn pro nás jako pro děcka, jak jsme vždycky lovili bobříka, byl to takový jako fakt zážitek. Pak jsme měli takovou tu klasickou rodinnou, nějaký Chorvatsko, Itálie, Tunis, takový ty běžný jako destinace.

M: A co širší rodina?

Z: Nemám žádnou širší rodinu.

M: A v dětství?

Z: No, měli jsme babičky s dědečkama. Jako akorát babičku, dvě babičky, dva dědy, ale ty nám postupně umřeli, takže nemáme nikoho no.

M: Pamatujete si z dětství, jaké hodnoty Vám rodiče vštěpovali, snažili se Vám předat?

Z: Určitě. Tak vod matky to byla paradoxně možná ta, ta péče o ty finance a takovej ten i ten, na to, jak oni relativně málo vydělali, tak z dnešního pohledu, už se na to koukám taky jinak, tak jsme nikdy jako nestrádali a vždycky měli dostatek rezerv. Až dneska mě překvapuje, kolik těch rezerv dokázali za ten život jako uspořit a prostě jak to dokázali jako vlastně z ničeho vytvořit. Tak to si myslím, že bylo takový, takový jako určitě tohle. A otec hodně takovou tu, takový to tvrdý, takový to jít si za svým cílem, a když už se člověk do něčeho dá, prostě jako ehm, jako neskončit nebo prostě nevzdat to. Ono to bylo hodně taky daný tím, že tam bylo, prostě řídilo se heslem jako úspěch je samozřejmost, neúspěch se neakceptuje, jo?

A tím se řídili jako voba dva. Takže „to mě prostě vůbec nezajímá, že ti to prostě nejde, prostě proč? Se seber a běž to udělat znova. Než to půjde“, jo? Takže to tam jako, to bylo asi takhle.

M: Jaká jste byla studentka na základní škole?

Z: Strašná, já jsem propadala.

M: A bylo to tím, že Vás nebavilo učení, nebo Vás nebavila ta škola?

Z: Ale mě to jako docela bavilo, ale mě to nešlo. Mě to, já jsem se tak jako, primární problém byl v tom, že já jsem levák a nutili mě psát pravou. Takže píšu pravou teda jako, to jsou do dneška šťastný jako, že píšu pravou. Ale, ale mě to jako prostě, tady to mě třeba vadilo už. Takže mě to prostě štvalo, takže jsem to sabotovala, že jo. To bylo jako to. A ve škole mě jako spousta věcí bavilo, ale já jsem do školy chodila ráda. To jako nemůžu říct, že to, protože tam byly ty děti, kolektiv a tak. To bylo jako super, ale prostě mi to nešlo no. Prostě já jsem pomalejší. Mě to prostě opravdu, jako mě než něco jako dojde, tak to trvá dýl než všem ostatní lidem jako (smích), takže já jsem se s tím naučila žít a jako funguje to. Ale třeba takový ty testy jako na rychlost, tak to prostě vůbec, to je konečná, prostě nemám šanci, to neprojdou ani, ani kdyby já nevím, jsem se stavěla na hlavu, vopravdu ne.

M: Vy jste říkala, že jste pak šla na gympl a o výběru té střední školy rozhodovala maminka.

Z: No, tam se prostě rozhodlo, že budu mít gympl a bylo. A mě to bylo jedno, takže.

M: A Vy jste třeba měla nějaké jiné sny? Chtěla jste někam jinam?

Z: Já jsem věděla, že musím vod nich vypadnout co nejdřív a že první, co je, že se musím uživit sama. Takový to heslo „dokud tě živím, tak budeš dělat, co chci já“, to jsem prostě úplně nesnášela a vod tý doby jsem prostě věděla, že se prostě musím nějakým způsobem začít starat sama o sebe a že si musím prostě ty prachy nějak vydělat, abych mohla vodejít. To jsem si zas jako velmi racionálně uvědomovala a k tomu jsem si ten život prostě směřovala. Takže ta vysoká škola svým způsobem bylo, ano půjdu na kolej, ať můžu jako vypadnout.

M: A když zůstaneme ještě u té střední školy, u dospívání obecně, co ho charakterizovalo u Vás?

Z: Čistě sport. Já jsem v té době hrála ligu volejbalu, na takový vysoký úrovni jsme trénovali, čtyřikrát týdně, třikrát denně. A sobota, neděle byly zápasy. Takže toho bylo jako docela dost, takže moc na nějaký vymejšlení nějakých ptákovin jako nebyl čas. No to bylo, a škola, že jo. No a pak takový ty diskošky a tak. (smích) Ale jako tak obecně celé dospívání ten sport no.

M: Vzpomenete si na nějaké sny, které jste měla v patnácti? Jak jste si představovala svůj život za dalších třeba deset let?

Z: Tak vypadá úplně stejně, jak jsem chtěla.

M. Co jste si konkrétně představovala, že bude v těch dvaceti pěti?

Z: Tak já jsem paradoxně ve dvaceti pěti, ve dvaceti šesti na tom byla finančně úplně nejlíp a ehm, já jsem si to přesně takhle vysnila. Já jsem věděla, že tohle chci a ono to tak bylo. Ale já jsem prostě, já do dneška vím, co chci, a vím, že to tak zas bude, protože tam došlo prostě k nějaký kolizi v jedny společnosti, která musela ukončit svoji činnost v podstatě ze dne na den a teď budujeme nový a ehm, ještě zdaleka nejsme tam, kde jsem byla já v těch pětadvaceti, šestadvaceti. Ale já jako vím, že to tam zas bude. To je prostě otázka času to poskládat znova, znova na tom nějakým způsobem zpracovat. Ale já nemám problém s tím, že bych nevěděla, co nechci, nebo co chci. Já to prostě vím a obvykle to tak jako je. Neříkám, že to je hned, většinou to trvá dýl, ale já už jsem na to zvyklá z té školy, že všechno mi trvá dýl. Takže mě to nevadí, ale vím, že, že to tak prostě bude.

M: A co třeba sny o rodině? Snila jste o tom, že budete třeba vdaná paní s dvěma dětma?

Z: Tak já jsem se poprvý chtěla vdávat ve dvaceti. (smích) To jako neklaplo. Tak jsem si řekla, že to mi za to jako nestojí. To byla taková ta první láska a takový ten první šok. Taková ta velká pecka, kdy jsem se z toho sbírala, no, tři, pět let určitě. No, a pak jsem to tak nějak neřešila. No, a pak jsem byla zasnoubená po sedmi letech s přítelem, a pak právě díky ukončení té společnosti jsme to jako neustáli, takže jsme se rozešli. No. (pauza) Ale určitě rodinu chci. U mě to není, já to vůbec nevnímám, že bych jako na to neměla čas nebo peníze nebo, ehm. Spíš je to prostě tak, že až to přijde, tak to prostě přijde. Já to vůbec, já a můj přítel to vůbec neřešíme, no. A já vím, že budu pracovat dál, že budu fungovat úplně normálně nebo si ten režim upravím tak, jak to bude vyhovovat. Já si nemyslím, že by mě to nějak omezovalo. To prostě bude součást mého života a budu prostě muset některý věci dělat jinak než doteď, ale nemám to tak, že já vlastně nechci, já chci, ale to nějakým způsobem prostě přijde.

M: Já se ještě vrátím k Vašemu odchodu z domu Vašich rodičů, to bylo teda z důvodu odchodu na vysokou školu?

Z: Já jsem odešla v šestnácti. Já jsem odešla v šestnácti a bydlela jsem na stejným patře v garsonce jakoby u rodičů, protože my jsme se fakt jakoby nesnesli, takže jsem bydlela vedle nich, aby jako mě měli pod dozorem, byla jsem sama. A musela jsem si to platit sama, takže jsem musela pracovat. A mě to bylo, mě to maximálně vyhovovalo, protože já jsem odešla z domova, chvíli jsem tak jako žila, tak jako venku, a pak to, pak jsme se dohodli, že to uděláme tímhle způsobem. Takže jsme se dohodli a já jsem potom žila jakoby sama. A od té doby žiju jakoby sama, bez nich.

M: Poté tedy následoval odchod na vysokou školu.

Z: No a potom jsem přišla do Prahy na vysokou školu, kolej, potom privát a já už jsem se tam vlastně nikdy nevrátila. A už se tam nevrátím. Já vím, že už se tam prostě nikdy nevrátím. Já kdybych měla být pod mostem, tak už se tam nikdy nevrátím. Takže tak.

M: A co partnerský život? Můžete ho nějak popsat?

Z: (smích) Ehm, jó. Já jsem sedm let vlastně žila s partnerem, s kterým jsem vlastně spoluvlastnila tu firmu. Takže my jsme spolu byli dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. A teď to tak nemám a paradoxně mi to chybí. Já prostě od partnera ne že očekávám, ale jsem zvyklá, fakt že spolu řešíme úplně všechno a jsme si oporou prostě ve všem, úplně. Od snídaně až prostě večer, jako já jsem s ním byla zvyklá prostě dělat úplně všechno. Veškerý čas jsme trávili spolu a večer jsme měli zhruba hodinu až dvě každé pro sebe, protože by nám hráblo. Takže já jsem si šla, já nevím, zaběhat, s kamarádkama na kafe, já nevím, prostě něco, a on si šel na pívko s klukama nebo něco takovýho, ale ve výsledku pak přišel prostě domů a už jsme byli zase spolu a ráno a pak celý den jsme byli prostě spolu. Takže jsem zvyklá mít jako velmi těsný vztah s partnerem. Teď to tak nemám, i když přesto jsem schopná ho vidět kdykoliv chci, tak ho můžu prostě vidět a není problém prostě, protože my máme oba jako takovou práci, která nám prostě to umožňuje, takže nějakým způsobem to v podstatě mám jako pořádek. Není to tak intenzivní, trošku mi to chybí, ale já potřebuju skutečně od toho partnera jakoby takový to, já mám takový to, že se lidi prorůstají jak ten strom, proto jsou vlastně jeden. Já takový, já se vůbec nedivím, že se ty lidi rozvádějí. Já prostě kdybych prostě někoho viděla hodinu večer a hodinu ráno, nebo půl hodiny ráno a hodinu večer, já nevím, co bych si s tím člověkem povídala. Prostě já s ním potřebuju sdílet všechny ty věci. Ten život. To, takový ty běžný věci, jo? Prostě co se mi povedlo, že tenhle klient nevolal, tady se stalo tohle a prostě zase všechno potřebuju okamžitě s tím člověkem sdílet a opravdu se jako potřebuju prorůst úplně jako ve všem. Takže já to jako, já to mám takhle a prostě jsem to měla vždycky s tím partnerem takhle. Já jako takový to „hele, tak já jdu do práce nebo já budu, já nevím, tejdenn pryč“ nebo tohle, já bych to prostě nezvládla. Já musím mít pocit, že s tím člověkem fakt žiju nebo prostě, nebo prostě ho nemám. To je mi líp úplně samotný potom. Jo? Takže fakt nechápu ty lidi, který žijou takový to, jeden jde támhle do práce, todle to večer, v podstatě se stejně, pak jsou ty nevěry, protože oni teda logicky tráví osmdesát procent času s někým jiným, takže logicky, to je úplně normální, to je přirozený, že to takhle musí dopadnout. Neříkám, že u všech, ale ono to k tomu svádí.

M: Daly by se nějak generalizovat důvody rozpadů těch dřívějších vztahů?

Z: Nó, tak tam ty to byly takový dětský. To byly takový, prostě jsme odešli třeba na vysokou školu, každej do jinýho města, že jo? Nebo prostě takový jako takový ty, normálně tady kvůli tomu, že ta naše firma skončila, tak jsme to neustáli ani jeden a každej si to kompenzoval jako nějak, nějakým jiným způsobem. Najednou byl člověk ze dne na den bez peněz úplně, to je jedna věc a druhá věc, to bylo prostě strašně psychicky náročný, ale úplně extrémně, a my jsme to prostě nedokázali už jako skloubit jako dohromady. Do dneška spolu spolupracujeme, každý den se vidíme v práci, byť už máme každej jinýho parnera. Prostě já si i, bude to asi znít zvláště, ale já do dneška mám vůči tomu člověku takovej respekt, že, a to já jsem se s ním rozešla, to nebylo, že by jako on se mnou. Já jsem prostě už nemohla dál. Tak do dneška von třeba jede na týden na dovolenou a mě se strašně stejská. Ale ne protože jako bych ho chtěla mít doma nebo tohle, ale protože tam prostě není a najednou mi tam chybí jako strašně bejt s tím člověkem a jako opravdu. Proto mám tak tolerantního partnera, jak byla i ta tolerance někde v tom Vašem dotazníku. Prostě to toleruje, bere to jak to je a neřeší to.

M: A kromě té tolerance, jaké další vlastnosti, hodnoty u partnera hledáte?

Z: Že bude hodnej (pauza), určitě bude mít smysl pro rodinu, což všichni mí partneři měli a ehm, určitě jsou zodpovědní, všichni byli. Já nevím, vždycky se uměli o všechno postarat. Já se taky umím o sebe postarat, jsem žila dva roky sama vlastně. Nemám s tím problém. Takový to, že prostě teď to nejde, tak mi pomůže ten druhý, ale funguje to i obráceně, když se nedaří tomu chlapovi, já pomůžu, to mě vůbec nevádí tohle to. Já tam potřebuju mít tu absolutní rovnocennost v tom partnerství. A teda z jeho strany extrémní toleranci, protože já pracuju v čistě mužském prostředí, v mužském kolektivu, takže ten člověk, který by žárlil, by se zbláznil, jo? Prostě tak to je.

M: Co pro Vás znamená manželství?

Z: Mě je to jedno jestli manželství nebo partnerství. Je to úplně to samý. Já to jako, já si myslím, že to, že když jsem se rozešla po těch sedmi letech, kdy jsme měli společný vobrovský majetky a firmu a všechno, to bylo složitější než rozvod, jako myslím majetkově a tak dále. Akorát tam nebyly děti. A my jsme to museli zvládnout bez těch soudů, protože jsme nebyli manželé. A přesto jsme se dokázali dohodnout a chovali jsme se, si myslím, docela jako důstojně. Tak já nevím jako. Jak zněla ta otázka přesně ještě jednou?

M: Co pro Vás znamená manželství?

Z: Říkám, že pro mě je to úplně to samý, co partnerství. Já potřebuju prostě, já potřebuju s tím člověkem žít. Když bych tohle prostě neměla, tak pro mě je to, já ho potřebuju vidět, já s ním potřebuju trávit čas, já mu potřebuju říct, že já jsem si prostě píchla třísku do prstu, já mu potřebuju říct, co jsem měla k obědu a zajímá mě to samý u něj. Já to prostě mám takhle

prorostlý. A pro mě je to jedno, jestli mám prstýnek na ruce, nemám prstýnek na ruce, to je mi úplně jedno.

M: To znamená, že pro Vás není manželství nutným předpokladem k založení rodiny, k tomu mít děti?

Z: Ne, jako bude to fajn, jestli to bude. Bude, bude, nebude, nebude, to je úplně jedno. Pro mě tohle to není základ spokojeného vztahu, pro mě není jako manželství. Jako když to bude, jako klidně to může být za dvacet let. Budeme spolu žít dvacet let, a pak se klidně můžeme vzít prostě. A zase, pro mě by bylo ideální se ráno vzbudit a říct si „já tě chci, tak jo“, pak se sbalit, jít na úřad a klidně můžu mít džíny a svetr, jako jít úplně v domácím, mě je to úplně jedno. Netoužím po žádném jako bílý šaty, princezna, patnáct lidí, prostě vůbec ne. Pro mě je důležitý my dva a ideální, když tam budeme sami a svědci, ale jinak nikdo. Jakože si užiju tu intimitu s tím člověkem, protože to je pro mě důležitý. Kdyby se to stalo, tak to bude extrémně důležitá věc v tom životě, ale já si ji chci prožít s tím člověkem. Né nějaký divadlo pro tady sto padesát lidí, to mě vůbec nezajímá. Mě je to úplně jedno. Ať si myslí, co chtějí jako. Tohle to já vůbec neřeším, ani řešit nechci. Já klidně pro ně pak udělám nějakou party nebo něco, ale nechci ani, aby byli na tom obřadu. Proč? Ta věc se týká mě a toho chlapa.

M: A jak byste popsala svůj vztah k dětem?

Z: No. (pauza) Já nevím, no. Já nevím, já si vždycky říkám, že se těším, až budu mít ty děti, až budou už trochu větší, až už budou fungovat, ale asi si myslím, že až to přijde, tak si to člověk jako, že to prostě vnímá tak, jak to přijde. Jako úplně nevyhledávám dětskou společnost, že bych se musela obklopotvat dětma a šilela, když vidím kamarádku s kočárkem, to nemám, ale myslím si, že prostě, že k tomu životu to patří a je to, nevím, určitě je to krásná kapitola toho života a já bych třeba klidně měla čtyři, pět dětí, mě by to vůbec nevadilo. Já to zas prostě beru tak, jak to přijde, tak to prostě bude. A když nebudu mít žádný dítě, tak to prostě taky tak bude a bude to v pořádku prostě. Nějaký věci maj bejt a nějaký nemaj bejt prostě, že jo. To tak prostě nějak jako vykrystalizuje, tak to prostě bude.

M: Dokážete si představit, že Váš partner nebo manžel popřípadě, by zůstal na mateřské dovolené a Vy byste byla hlavní živitelkou rodiny?

Z: Klidně. Mě je to úplně jedno (smích). Já jsem o tom nikdy nepřemýšlela. Vzhledem k tomu, že já bych stejně byla doma, já můžu pracovat klidně tady. Mě je to úplně jedno, kde jsem. Já můžu být právě měsíc na Antarktidě a prostě to bude fungovat. Takže mě to fakt jako je, já fakt jako to vůbec nemám takhle rozdělený, že kdo bude a přítel to má teď stejně. Ten taky může bejt doma, vobčas jde za nějakým klientem, nebo něco vyřídí, v tom se naprosto prostřídáme, takže jsem vůbec takovýhle věci, ani nikdy mě úplně nenapadly (smích). Ale

jako jestli bude chtít bejt doma a já bych chodila do práce, tak klidně, mě je to jako fakt úplně jedno.

M: Znamená to, že nepřemýšlíte vůbec o tom, čeho byste se třeba musela vzdát, když byste se stala matkou?

Z: Já si myslím, že vůbec ničeho. Já nevím, co bych měla ztratit. Já tím akorát můžu získat ne? Já nevím, asi nějaký čas, no. Já nevím, no, tak když bych chtěla, tak si zaplatím chůvu, kdybych jako jo po tom toužila, tak se to dá vyřešit úplně jinou formou. Abych o nic nepřišla. Prostě udělám si to tak, aby mi to vyhovovalo. Já vždycky říkám, já zas mám takovou teorii, že když je ten člověk spokojenej a šťastnej sám, tak to může předávat dál. Když budu spokojená já, bude to to, že budu osm hodin v práci, tak bude spokojený to dítě. Když budu mít tu potřebu, když budu mít potřebu bejt doma, tak prostě budu doma. Mě to fakt jako je jedno tohle. Ale bude to ten momentální okamžik, já vám to nedokážu říct teďkom, tak, jak to bude, protože já to nemám naplánovaný. Nedokážu to říct. Třeba se rozhodnu, že do práce nebudu chodit vůbec, že to tam prostě někomu předám a budou mi posílat emaily jednou denně, já nevím. A nebo tam nebudu s tím chtít mít nic společnýho. Anebo naopak zjistím, že prostě mi to chybí, já si totiž myslím, že mi to bude chybět, a že to prostě budu nějakým způsobem muset skloubit dohromady. Ale mě je jedno, jestli pracuju tady, jestli budu v kanceláři, nebo bude ve školce, nebo bude s chůvou. Já nejsem taková ta proti chůvám, nejsem prostě proti, jakože by někdo řekl, dítě musí být s matkou, to zase vůbec. Musí bejt nějak socializovaný podle mě. Ale prostě každý dítě je jiný a nedá se přizpůsobit. Člověk si to nějak vysní a bude pro něj dobrý něco jinýho. Tak prostě se to přizpůsobí tomu dítěti. To tak prostě je. Proto, to je ta svoboda podle mě, kterou ten člověk, nebo proto já podnikám, protože si můžu zařídit život tak, jak chci. Proto já dítě neberu jako překážku. Mě to, mě to svým způsobem může jenom dát, jo? Jestli třeba budu mít nějaký bezesný noci nebo něco, ale tak, tak budu unavená, tak prostě ráno zavolám chůvě a vyspím se a půjdu do práce, nepůjdu v půl desátý ale ve dvě. Nebo nepůjdu vůbec. Nebo prostě něco. Já nevím, já to fakt jako nedokážu todlenc to specifikovat.

M: Takže momentálně žádné děti kolem Vás nejsou, nevyhledáváte je?

Z: Mám. Všechny moje kamarádky maj děti. Ale mě to nějak jako, říkám, když ty děti přijdou, bude to super, když nepřijdou, bude to taky super, jo? Takže jako já nemám, nebo aspoň zatím nemám takovej ten tikací syndrom, že bych nutně musela mít ty děti, a když je nebudu mít, tak prostě konec světa. Ne. Prostě jako v životě je spousta krásnejch věcí a mít dítě je dar a ne každej ho může mít, no. Takže jako proč se stresovat něčím, co třeba nemusí nikdy přijít.

M: Vy jste zmínila ty kamarádky s dětmi, nemáte někdy pocit, že na Vás ty kamarádky nebo rodina, nebo společnost obecně, vyvíjí tlak v tom smyslu, že jste žena nad třicet let a stále nejste vdaná a nemáte ty děti?

Z: No jasně. Tak kamarádky jako takové, tak kamarádky já nemám, jsou dvě a úplně ty, s těma to vůbec neřeším, každá si žije takovým svým dost specifickým životem. Já teda společnost žen moc nevyhledávám. Není to úplně pro mě nějak jako (smích), nevím, prostě já jako radši se obklopuju muži a, ale rodina tak tam samozřejmě prostě „já bych chtěla bejt babička, a já bych tohle a tohle“. Tak jako chtít můžeš, ale (smích). Jó, to je, ten tlak tam samozřejmě je nějaký, ale jako víte co, voni si ten svůj život zařídili nějak a já si ho prostě zařídím taky nějak. Já nesouhlasím s jejich životem a oni nesouhlasí s mým, takže prostě ten rozpor je a vždycky bude a já se jim nebudu podřizovat.

M: Takže máte na to svůj názor a poznámkami jiných se netrápíte.

Z: Tak jako, ať si to zaříděj, ať si to zaříděj, jak chtěj (smích). Jestli chce bejt babička, tak si to měla zařídit jinak, no. Zatím jako má smůlu. Můj brácha je mladší, i když já si myslím, že von bude mít ty děti dřív, ale jako těžko říct prostě. Ten život ty věci přináší a tak jako (pauza).

M: Jak by měl vypadat Váš život za dalších deset let?

Z: Ehm, klidně s těma dětma anebo úplně stejně. Já jsem spokojená, jako já nepotřebuju něco dalšího nebo (pauza), no, já nevím, co by člověk řekl, možná ty děti navíc, já nevím. Aby člověk byl zdravěj, aby měl to, co chce, aby se měl tak jako spokojeně, aby měl pořád tvůrčí energii třeba.

M: Žádné závrtné změny tam nevidíte?

Z: Ne. Já co chci, tak prostě dostanu. Neříkám, že to jde hladce, že to jde hned, někdy jsou to krev, pot a slzy, ale prostě obvykle to jako získám. Já nevím, jestli Vás zajímá ještě něco dalšího. (smích)

M: Chtěla byste celkově něco dodat k tomuto tématu, co jsme třeba neprobraly nebo něco více rozebrat? Co si myslíte, že by mělo zaznít? Co je pro Vás specifické?

Z: Tak specifický, chlapi o mě říkají, že jsem chlap (smích). Nevím, hodně soutěživá. To je trošku můj handicap. No. Ehm. (pauza).

M: Tak já bych se ještě vrátila k tomu, jak jste mi popsala, jaké vlastnosti by měl mít ten Váš ideální partner. Myslíte si, že je těžké takového muže v Praze najít podle Vás?

Z: Já jsem s tím nikdy problém neměla. Já nevím, no asi jo. Říká se to, že jo, ale já jsem s tím osobně nikdy problém neměla.

M: Dalo by se říct, že jste ten vůdčí typ ve vztahu?

Z: Já, jak říkám, já nechci bejt vůdčí typ ani nechci bejt podřízená. Já bych chtěla, abysme byli na stejný úrovni. A zatím se mi to celkem daří. Samozřejmě jsou období, kdy jeden druhýho trochu táhne, a pak se to votočí. Ale, ale v podstatě fakt mi jde o to prostě, aby to partnerství bylo vyrovnaný, nebo aby ti lidi spolu chtěli bejt, chtěli spolu trávit ten čas. Celkem jsem alergická na takový to „ten můj doma, von tam nechává ty ponožky a ta moje stará vona něco, jo“. Prostě ne. To prostě, to u mě není. Nikdy to nebylo a nikdy to podle mě nebude. Já bych tohle prostě neskousla.

M: A nějaké jiné vlastnosti, které byste u muže netolerovala?

Z: (pauza) To jo, já, ehm, já nevím. Já si myslím, že jsem celkem tolerantní. Že si jako může courat, kam chce. To je mi fakt jako jedno a ani moc nežálím nebo tak, skoro vůbec. Já mu prostě věřím. Takže já todlenc to jako, dneska šel zrovna na nějakou party, no tak prostě, až se vrátí, tak se vrátí, mě je to jedno, ale vadilo by mi, kdyby se mi nevěnoval, jo? Kdyby prostě opravdu, ehm, kdyby upřednostňoval jako víc svoje zájmy. My máme podobný zájmy. Takže to je, ale já jsem vždycky s partnerem měla podobný zájmy, dělali jsme vždycky ty věci spolu, jo? Ale kdyby prostě fakt jakože jo, člověk pracoval třeba někde jinde a teď prostě večer přišel a řekl, já nevím „já jdu na kolo“ a já jsem byla doma nebo, ehm, o víkendů že jo, tak člověk nevidí se celý týden a potom třeba „no já pojedou, my jedeme s klukama lézt po horách“, cokoliv, tak to by mi prostě vadilo. To bych prostě nechtěla. Já potřebuju fakt partnera. Myslím, že to slovo to vystihuje úplně přesně a většina lidí se tak nechová. A většinou ti chlapi, ten novej partner, ehm, my jsme spolu teďkom tři čtvrtě roku, tak si na to jako delší dobu zvykal, protože von měl takovou tu klasickou a, ale nemyslím si, že by na tom jako něco měnil. On je z toho úplně nadšenej, jo? Že opravdu jako prostě už naplánováno všechno jako ten čas jako společnej. Já nevím, my se prostě třeba rozejdeme v půl desátý ráno a on už mi třeba v jedenáct volá „mě už se stejská, tak pojďme na oběd“. Nebo já třeba jedu kolem kanceláře, kde má, tak já se tam třeba jenom zastavím, jenom tak, mu dát pusu, protože prostě ho potřebuju vidět, potřebuju mu říct, co jsem ty dvě hodiny dělala. A takový to „víš, ale já jdu s klukama na tenis a ženský tam nemůžou“ a tohle. Tohle podle mě bych fakt nedala.

M: Tak já Vám moc děkuju za rozhovor.

Přepis rozhovoru: Yvonne – 4/11/2014

Y: respondentka

M: tazatelka

M: Yvonne, řekneš mi něco o sobě? Kdo jsi, jaká jsi? Co tě charakterizuje?

Y: To je dobrý (smích). Jsem společenská, usměvavá, přátelská, workoholik. (smích)

M: Je něco pro tvůj život specifické?

Y: No, pořád se někam ženu. Pořád se někam ženu a vobčas si ten stres jako sama vytvářím, že když ho nemám, tak vždycky dělám deset věcí najednou. Chci všem vyjít vstříc a když jim nevyjdu vstříc, tak tam, tak je problém.

M: Dokázala bys popsat, jak z tvé perspektivy vypadá život úspěšné single ženy žijící v Praze?

Y: (smích) V létě nebo v zimě?

M: Můžeme to vzít od jara do zimy.

Y: To se fakt, to se strašně liší. V létě že jo, v létě je to práce, po práci golf a v zimě teda jsou to lyže, anebo to, ale je fakt, že v létě se nestane, že bych třeba o víkendu zůstala doma a spala. A v zimě mám vobdobí, kdy když se z toho pyžama nepřevlíknu, tak v něm strávím celý víkend jako (smích). To si kolikrát říkám, že to je úlet, jakože vstanu a jako říkám si: „Převlíknu se z toho pyžama,“ jo, „půjdu si někam na snídani,“ a fakt se mi kolikrát v zimě stane, že normálně z toho pyžama se převlíknu večer, když se člověk vosprchuje, a to, a potom chce jako zůstat v tom pyžamu. To je brutální. (smích)

M: A byla bys schopná mi popsat svůj běžný pracovní den?

Y: Pracovní den. Tak pracuju v bance s klientama a většinu času trávím, že vyřizuju požadavky klientů a velkých korporátních mezinárodních firem a moje práce zahrnuje i cestování. No a ve volném čase se věnuji i nějakým těm koníčkům, většinou sport. Nejsem úplně aktivní na společenské život. Restaurace, divadelní představení, kina úplně nevyhledávám a když je vyhledávám, tak v zimě, kdy není golf. Takže jednostranně zaměřené, anebo trávím čas s bráchovejma dětma. Tak jako jednou do týdne v zimě vždycky a v létě tak jednou za čtrnáct dní, no. Jak je čas. A dětem bráchovejma je pět a osm let. Chlapečkovi je pět a holčičce osm. Takže s těma trávím tak jako čas. Tak já jsem jejich jediné hlídání, takže když je čas, tak zavelí a já přijedu a pohlídám.

M: A kromě dětí s kým ráda trávíš svůj volný čas?

Y: Já mám spousty známých, ale většinou mí známí, když mě chtějí v létě potkat, tak mě potkají na golfu, a mám spoustu známých, kteří když nehrajou golf, tak vědí, že v létě mě moc

neuvidí a vidí mě zase až v zimě, takže vždycky trpělivě počkaj do listopadu, až skončí golfová sezóna. Přes zimu se prostě věnuju přátelům, navštívím nějakou kulturní akci a takže, ale v létě to jsem pořád na golfu, no.

M: A co dovolené a svátky?

Y: Dovolené a svátky trávím se známými na golfu.

M: A svátky jako Vánoce a Velikonoce?

Y: Vánoce trávím nezbytně nutnou dobu s rodiči, s bratrem a jeho dětma, anebo se známými. A Velikonoce golf, takže Velikonoce opět na golfu.

M: Pocházíš z Prahy?

Y: Nepocházím z Prahy. Pocházím z Ústeckého kraje a přistěhovala jsem se do Prahy po vysoké škole.

M: Co pro tebe znamená tvoje práce?

Y: Co pro mě znamená práce? (pauza) To je dobrá otázka (smích). No tak určitě hmotné zabezpečení, vydělat si peníze. Tak určitě pro mě ta práce, tím že jsem hodně, hodně s klienty a pracuju na front officu té banky, tak i možná tím, pak tolik času trávím na tom golfu, protože celej den člověk tráví, hodně času tráví s klientama mimo banku nebo v bance a hodně komunikuje, ať už v rámci banky nebo mimo banku s lidmi, tak pak potřebuje mimo banku si vodpočinout.

M: Já bych se posunula trochu do minulosti, když se řekne dětství, co se ti vybaví?

Y: Tak dětství, no, když to porovnáš třeba s bráchovejma dětma, tak my jsme to dětství měli takový, takový klidnější, veselejší, podle mě ne tak uspěchaný. Rodiče se nebáli vystrčit nás prostě z baráku na ulici, kde jsme jezdili na koloběžkách, sportovali jsme. Vo todle to jsou podle mě ty děti strašně vychuzený, že teď jsou rodiče taxikáři, někam musej dojet. A to dětství bylo super. Já jsem z vesnice, takže prostě todle to, to bylo super, no.

M: Specifikovala bys velikost té vesnice?

Y: Ta vesnice měla podle mě tak, no, tak 100 obyvatel. Možná víc, vono jak už je to předměstí Ústí. Ale fakt je, že ještě dětství jsme dost trávili u babičky na vesnici, takže tak, jsem jako vesnická holka. No ale na gymplu už jsem pak samozřejmě chodila do Ústí, to už je velký město. Na gympl už jsem chodila do Ústí, a přesně to bylo v takový tý době, kdy vlastně, že jo, v prváku jsem byla, když byla revoluce a naši začali podnikat a přesně pak začali mít málo času. Ta doba se začala hodně měnit, jo. Takže, takže to dětství bylo super, ale ta dospělost, si myslím, že to bylo takový, že ta moje generace jsme trochu byli jako dříví v lese, že jo. Kolem těch osmnácti ta doba se měnila a podle mě ti rodiče sami měli problém se s tím vším vyrovnat a nevěděli ani, jak zareagovat. A musím říct, že i teďka vidím jakoby

ten strašný rozdíl, že voni byli zvyklí, že do dospělosti se prostě k rodičům jezdilo, makalo se na zahradě a je strašně těžký, aby oni pochopili, že vo víkendu je člověk unavenej a potřebuje zrelaxovat a nechce někam jezdit na zahradu a tam robít, jo? To myslím, že to je a nedokážou pochopit, že jo, za nich emaily, tohle to nebylo, a jako táta podniká, ale ten do dneška pořádně neví, co je to počítač a mamča mu dělá teda účetnictví, ale je tam strašná, jako vidím, jak je tam strašná propast, jak pracovali voni a jak pracujeme my. Takže díky tomu, že je supr, že mám prostě bráchu, kterej jim jako vysvětlí, že sami viděj, že brácha je hodně úspěšnej a je vidět, že prostě voni nechápou, že najednou nemáme čas, jo? Že třeba brácha ten ženu nepotká třeba dva dny a děti si předávaj před barákem, protože, i když teď už je to lepší, protože švagrová přestala pracovat, ale oni to prostě nechápou, protože oni berou, že za nich bylo v sedm rádo do práce, ve tři domů a zvládli tu rodinu. Doba je jiná. A právě i proto se asi ze začátku taky nemohli jako smířit s tím, že ještě stále nemám rodinu. A myslím si, že z toho jsou takoví jako, ačkoli to nedaj najevo, tak jsou z toho takoví hodně špatný. Ale aspoň že mají ty dvě vnoučata.

M: Byla by si schopna říct, jaký rodinný model u vás doma v dětství fungoval?

Fungovala tam nějaká dělba práce?

Y: Můj otec je cholerik. Ehm, měli jsme, měli jsme jako dělbu práce, která se jako měla dělit mezi mě a bratra a neustále mi teďka předhazuje, jak já jsem to vždycky, protože jako jsou ty vnoučata, že jo, tak předhazují ty modely, který nefungují. Neustále říkaj, jak já jsem vždycky to vočůrala a svedla všechno na bráchu, aby von to udělal a von dostal za to, za to vylágoš (smích). Takže no, tak jako klasika, že jo? Tak voba dva pracovali a tak jako tam ta dělba byla. Jako podle mě fakt ten model byl trošku jinej, než je teďka. Tenkrát hlavně nic nebylo, všichni měli všechno stejně a vlastně nebylo podle mě takovejch možností na cestování, jak trávit čas, že ta rodina byla mnohem víc pohromadě než v dnešní době. A, a musím teda říct, že já jsem to měla supr v tom, že táta s náma sportoval, takže se jezdilo na různý běhy rodinný, protože u nás táta hrál hokej. V zimě se jezdilo na hory. Jako u nás, já jsem měla hodně sportovní dětství, jo? Pak se člověk samozřejmě jsem se trhla při studiu vejšky a v momentě, kdy jde člověk na vysokou a já i brácha jsme byli jakoby v Praze, tak pak už jako, na vejšce jsem jezdila domů často, i když jsem měla vždycky nějaký vztahy, tak jsem jako představila nějak ty vztahy. Ať už mojí vinou nebo z druhý strany tak nějak jako nevyšly a dala jsem se trošku cestou tý kariéry, no. Jestli úspěšný, těžko říct jako. A začala jsem hrát golf.

M: Dalo by se říct, že u vás byl třeba tatínek hlavou rodiny?

Y: Tak asi, asi spíš taťka, já nevím, strašně těžko říct jako, kdo byl hlavou rodiny. Vono s tím krkem stejně vždycky hejbou ty ženský jako, jo? Takže sice byl, jo, no, i takhle, já si spíš myslím, že tam to bylo tak, že jako i to, co já vidím, jakože třeba u nás doma tím, jak já jsem byla mladší, tak jsem byla tak jako víc upřednostňovaná a samozřejmě, přesně s taťkou jsem měla lepší vztah než s mamkou, a to je stejný, jak to vidím u bráchy, že mají tendenci, ehm, upřednostňovat prostě malýho synovce a já taky se kolikrát načapu, že upřednostňuju synovce jako před malou, až mám kolikrát výčitky. No prostě jak je mladší, že jo, tak je slad'oučkej jako. Dokud byla malá, tak byla Pavlíno sem, Pavlíno tam, ale pak prostě přišel synovec, tak člověk má tendenci, prostě je menší a to jako, jo takže je to takový. Ale hlavou byl taťka, ale já si myslím, že voni měli tendenci všechny ty rozhodnutí dělat společně, určitě je to o kompromisech. Já si myslím, že rodinné zázemí mám harmonický a rodiče vždycky, co bylo potřeba, tak pomohli, pomohli finančně, ve všem mě podpořili a i to vzdělání určitě mě nasměřovali voni. Protože gympl, to bylo jasný, to jsem hned věděla. To tenkrát, že jo, všichni šli na gympl, se na nic jinýho nechodilo, ale po gymplu už mě nasměřovali naši, a to musím říct, že to, čím se řídím dodneška, že neustále mi říkali a vtloukali do hlavy: „Můžeš bejt blbá blondýna, ale hlavně když máš ten titul v kapse.“ A musím říct, že to asi zabralo, protože jako samozřejmě po gymplu, když spolužáci začali pracovat, tak měli peníze a najednou člověk šel, že jo, na tu vejšku a i v těch sedmnácti, osmnácti ten rozum není a je to vo tý rodině, kam to směřuje. Jestli někdo řekne, že měl ctižádost, že chtěl jít hnedka na vejšku, tak já si myslím, že to strašně málo lidí, že je to fakt o tý rodině, protože musej dát to zázemí, musej dát ty finance a svým způsobem, teď je to možná, v dnešní době je to jiný, ale vím, jak to bylo tenkrát, přetlačit to, když člověk vidí, že někdo už začne vydělávat, že jo. Chodilo se na diskotéky, ty lidi, co pracovali, měli peníze a my vysokoškoláci jsme měli kapesný, že jo? Ale zase, teď už je jiná doba, teď můžou pracovat. Ale zase je fakt, že my při vejšce jsme měli šanci už sehnat brigády a nebyl to problém, stačil umět jako jazyk a všichni jsme měli brigády. To když teďka poslouchám ty mladý, tak to maj mnohem těžší, protože voni ty brigády nemaj. A maj mnohem těžší se dostat, ehm, na ten žebříček v tý kariéře, než jsme měli my a mají to lehčí v momentě, kdy podle mě mají fakt jako zázemí a mají movitý rodiče, kontakty a tu cestu jim podle mě ušlapou, protože jinak to mají strašně těžký.

M: Dokázala bys popsat styl výchovy u vás doma?

Y: (pauza) Ty jo, no v osmnácti nade mnou, vždycky říkaj, že v osmnácti nade mnou zlomili hůl, jako jo? Ne fakt, mě do osmnácti se snažili někam jako směřovat a udržet, a pak to vzdali, jo. Protože viděli, že mám svoji hlavu. Ale jako já si myslím, že to fakt bylo, že byla jiná doba, že do osmnácti prostě, do čtrnácti let jsme de facto žili v komunismu a v prváku

na gymplu vlastně byla revoluce a v té době najednou byly možnosti a naši sami nevěděli podle mě, co s tím. Že najednou byly kina, diskotéky, teď my jsme žili mimo centrum, tam nejezdily autobusy. Tenkrát to ještě nebylo, že měli, že jo, samozřejmě měli jsme auto, ale rodiče nefungovali, jak je to dneska jako taxikáři, že jo. Taxíky nejezdily, byly drahý. Si pamatuju, že v těch osmnácti jsme měli strašnej boj, že mě nikam nechtěli pouštět, žádný kina, žádný diskotéky. A vím, že my jsme pak, že jo, byli parta kamarádek, jsme chodily na diskotéky, brácha měl být. My jsme v něm měli klíče a strašně jsme zvlčily. A naši jako a lhali jsme, že jo, protože nic nepovolili, chtěli nás udržet, říkali do osmnácti, protože asi razili tu teorii, že „do osmnácti budeš poslouchat a v osmnácti si dělej, co chceš“. Tak prostě ve osmnácti povolili votěže, já jsem strašně zvlčila. Prvák, druhák na vejšce, to byl, to byl jako mazec. A pak člověk na to jako, když viděl ty vostatní, jak studujou a to, tak se zase vrátil k něčemu normálnímu. Vztah proběhl a uvědomila jsem si, že chci prostě dostudovat. Začla jsem ve druháku na vejšce pracovat a v té době, přesně v druháku na vejšce, jsem se soustředila na kariéru a ty vztahy jsem tolik neřešila. Ale vopravdu, do osmnácti mě naši drželi hodně zkrátka a pak to úplně, prostě tím, že jsem zmizela do Prahy, tak ztratili kontrolu, že jo? A to byla vejška, kolej, a to bylo, to byl celkem masakr no. (smích)

M: Pamatuješ si, jaké konkrétní hodnoty se ti snažili rodiče předat?

Y: Ehm, tak určitě vždycky to bylo vzdělání, zdraví, prostě chovat se pěkně k ostatním a jako jo, to, co všichni rodiče mají dávat. Jo, ale vím, to co vnímám i dodneška teda, a to, co jim neskutečně zazlívám, to jim vždycky říkám, což jim člověk nemůže zazlívát, protože voni to neměli, ale to cejtím, když vidím třeba, jak vychovává děti brácha, že voni v nás nebyli schopni vybudovat takový to zdravý sebevědomí. Že já mám pocit, že my jsme vopravdu, i co mám takhle jako navěky kamarádky, že si to musely najít samy a vybudovat si to samy, že nám chybí jakoby to zdravý sebevědomí a takový ten vopravdu optimismus, co vidím u nás v té úžasné bance, že za všech okolností všechno je supr a všechno je fajn a všechno zvládnou a na všechno mám. Ale já si myslím, že to bylo tím, že voni jako generace to neuměli, jo? Protože já si pamatuju, že i když jsem měla v práci příležitost jít šéfovat týmu lidí, tak místo aby naši řekli „jo supr jdi“, tak to bylo „ježíšmarjá, ty si se zbláznila, budeš šéfovat lidem, ježíši“, jo? Nebo když jsem jim řekla, že si beru hypotéku „Ježíši, ty skončíš pod mostem, z tebe bude homelessák“, jo? Takovýhle, taková jakoby nedůvěra, hororový scénáře, pesimismus, hororový scénáře, což až jako někdy jsem překvapená, že člověk jako má to, že chce být optimista, ale někdy mě pak právě ty hororový scénáře přepadaj taky. A pak je to třeba přesně v práci, že jo, člověk má vočekávání, chce jako být úspěšněj nebo toto, ale zároveň ho ten strach, že přijde v práci, že to nedokážu, že ho úplně paralyzuje, což v naší

instituci jsem si zvolila úplně tu ideální instituci na tudle tu atmosféru, jo? Musím říct, že to asi do dneška nikdo nechápe, jak jsem z té předchozí práce mohla skončit tady. A to byl asi pro ně největší zážitek, když jsem někomu říkala, že měním práci a kam jdu, a všichni si klepali na čelo. A fakt to bylo tak, jako devět lidí z desíti si zaklepalo na čelo a říkali, že jsem se úplně, ale úplně zbláznila. Používali slovo jako posrala. Né, na tom trhu máme v tomto blbou pověst, vo tom žádná, jako z venku, ale víš, co je nejhorší? Já to vidím na sobě, i když to teďka někomu říkám a všem to říkám, a bavila jsem se vo tom, i ti lidi, co třeba teďka přišli nově, tak taky mi všichni říkali: „Hele, mě to všichni říkali, všichni si klepali na čelo,“ a všichni měli ten stejnej pocit „přece to takhle nemůže bejt a já to zvládnu“ a až po tom půl roce u většiny těch lidí přijde vystřízlivění. A dyť neříkám, že je to špatně, ale jde vo to, že ty, když máš zkušenosti z těch jinejch bank, tak ty zjistíš, že se to dá dělat i jinak. A prostě v pohodě a funguje to, že jenom ta atmosféra jakoby, a to že je dohnaný jakoby do extrému. Ani přitom ani ti lidi, a to mě asi překvapilo nejvíc, že na to, jaká je tam atmosféra a všechno, že tam jsou fakt supr jako lidský lidi. Ale že jo, něco jinýho podle mě nastane, kdyby přesně přišlo, kdyby z venku přišlo cuttujte stavy na polovinu. Tak podle mě, tam by se totálně vidělo, a bude to jako nesmírnej masakr. Takhle jako všichni kopou, maj tendenci kopat za jeden tým, ale tím, jak je to tam podle mě nastavený individualisticky, co se týče cílů, revenues, tak tam absolutně se nebuduje týmovej duch. Vem si, že tam, kam já teďka jdu, tak tam jsou nastavený cíle prostě na tým. A v tu ránu to máš úplně jinak. Protože v tu ránu tě zajímá, jak bude fungovat tým. Ale prostě tam, kde jsem teď, tam absolutně chybí nějaký sharování informací a to je to, co mě asi štve, štve na tý bance nejvíc, protože já jsem velkej týmovej hráč a mě štve, že vlastně ty třeba máš něco udělat a ty si hledáš vlastně cestu, přitom tu cestu už někdo před tebou prošel. Jenom ti to prostě neřekne. A ty si jdeš a vylámeš si zuby, ačkoliv to řešení už tam někdy bylo. A buď padneš na někoho, kdo je prostě fajn a podělí se s tebou, anebo prostě každej dělá, že si to nějak zařídí. A teď třeba, že to není, že ty lidi ti to nechtěli říct, ale že voni, vlastně ty nemáš šanci se jich zeptat, že každej ten problém se řeší individuálně, a protože prostě všichni jsou tak jako upracovaný a všechno, že nikdo na to nemá čas, a prostě pak mi přijde, že jako realita je přesně, že ty hledáš cestu a mohla by si si ušetřit čas a bejt to úplně vo něčem jiným, že některý věci tam jsou úplně jako schizofrenní.

M: Jaká jsi byla studentka na základní škole?

Y: Na základní škole, ty jo, na základní škole jaká jsem byla studentka. (pauza) Já jsem chodila na sportovku, což je super, což je vtipný. Já jsem chodila na atletickou sportovku vod pátý do osmý třídy, kde nás bylo velmi málo holek, asi tak jako osm a asi dvacet kluků, jo? Museli jsme a tam to bylo dáno, tenkrát to byla škola, kde musel bejt nějaký výsledkový

průměr, protože to byla sportovka a já jsem tak nějak jako proplouvala. Já jsem se nikdy nemusela moc učit právě, takže jako já jsem vždycky měla ty informace, tak jako zvládala a na základce jsem patřila určitě tak jako k lepšímu průměru, ale nikdy jsem se necpala jakoby k těm premiantům třídy. Já tak jako vždycky jsem tak jako plula s davem a spíš sledovala ten sport. No a vždycky to bylo přesně, tam si myslím, že všude to je, že je to spíš jaké má člověk jako kamarády a ten kolektiv, tím je ovlivněnej, jo? Ale necpala jsem se, určitě jsem se necpala do premiantů třídy. A na gymplu, na gymplu nás zajímali kluci a hlavně ta doba, tím jak najednou, tím jak najednou, že jo, opravdu přišla sametová revoluce, naši začali podnikat, začali bejt jako peníze a člověk se začal postupně z toho kolektivu vyčleňovat, protože i z vlastní zkušenosti, že jo, i v socíku naši byli inženýři, táta si přivydělával slušně, protože prostě měl nějaký patenty, za to dostával peníze. Cestoval i do ciziny kvůli práci, takže, že jo, najednou člověk něco měl i z ciziny nebo něco z tuzexu, jo? Takže to bylo takový, že špatně jsme se určitě neměli a prostě po revoluci jsme se špatně taky neměli. Není to, že by naši byli multimilionáři, ale, ale úspory mají. Koupili mě i bráchovi vlastně první byty, jo? Auta, to jsme všechno měli vod našich, takže já vím, že jo, po revoluci mi umožnili půl roku studovat v zahraničí, takže jsem si vědoma, že ten start jsem díky našim měla, člověk má strašně usnadněnej, má-li to materiální zázemí. Takže určitě dali materiální zázemí a nasměrovali ke vzdělání. Jo? Ale to bylo přesně na tom gymplu a na tý vysoký škole. Protože během gymplu, já jsem pracovala u táty ve firmě, takže jsem si vydělala první peníze, že jo? Což bylo takový fajn. Takže na základce tím, že to byla sportovka, tak jsme byli taková elita všichni, jo? Prostě na atletickou se dostat, tam jsme byli de facto elita všichni voproti normálním třídám, jo? Jezdili jsme na soustředění, takže ten sport je zase super, že v tom sportu se dokážu ke všemu postavit a jsem za to strašně vděčná. No, na gymplu jsem sekla se sportem, protože jsem měla zdravotní problémy a kolena špatný a to a vrátila jsem se ke sportu až na vejšce. Hodně. To jsem jezdila horský kola a ten golf.

M: Co tak obecně charakterizovalo tvoje dospívání?

Y: Diskotéky. Dospívání v kolika?

M: Čtrnáct až osmnáct?

Y: Já nevím, já si myslím, že tam to bylo tím, že my jsme chytli tu, tu sametovou revoluci, tak já si myslím, že tam to byla trošku i taková revolta vůči těm poměrům a prostě všechno, a že i ti rodiče, a nemyslím si jenom se mnou, že to měly i prostě spolužačky, že si hodně s náma nevěděli rady, protože ta doba se změnila. Najednou se dalo cestovat, takže se s rodičema začalo cestovat. My jsme všechno chtěli, chtěli jsme to hned, jo, a bylo to, jako já si myslím, že to nebyla vůbec lehká doba ani pro nás ani pro ty rodiče, protože ta společnost se podle mě

začla rozvrstvovat, jo? Začaly se ty sociální nůžky rozevírat, co do té doby nebylo, a nutili nás přesně rodiče ke vzdělání, jazyky, ale zároveň my jsme chtěli žít, nechtěli jsme do té školy chodit a byly možnosti. Já si pamatuju, že přesně na gymplu prostě zameškaný hodiny, protože najednou byly jako možnosti a zajímalo nás něco jinýho než škola, no. A pak to bylo vo těch rodičích, aby zasáhli a nás nasměrovali, protože podle mě vopravdu v těch šestnácti, sedmnácti člověk nemá představu, ale rozhodně to přesně, a ten model byl jinej, než to měli rodiče, že jo? Rodiče si našli prostě, ehm, vztahy relativně brzo, vždycky všichni nejpozději na vejšce a vzali se a okamžitě, a okamžitě po vejšce vlastně měli ty děti a najednou todle to se změnilo. To vidím na sobě, protože já jsem začala pracovat někdy ve druháku, jako brigády jsem měla už vod prváku na vejšce, že jo. Takový ty různý uklízečky, pokojský v hotelech typu Renaissance. Pak jsme chodili třeba lepit štítky do Colgate Palmolive, pak jsme byly takový ty asistentky ve firmách, externí že jo, že když byla potřeba pomoci v marketingu a to. No ale tím, že jsme uměli jazyky, tak najednou ve druháku začala už práce a já jsem po bakalári šla studovat do zahraničí, a pak jsem se vrátila a začala jsem pracovat na plný úvazek v bankovníctví, že jo? Takže já jsem to měla nalinkovaný a nějaký vztahy jako během toho samozřejmě byly, ale prostě, prostě člověk se do té, nechtělo se mu do té rodiny, no. A jako i to bylo, že to hodně bylo, že jsem tak jako pořád čekala, že bude třeba něco lepšího jo, nebo někdo lepší, nebo lepší pracovní příležitost, no. Anebo i nějaký vztahy si člověk nechal tak nějak proklouznout mezi prsty, že čekal, že bude něco lepšího a vono nebylo. Ne, ale musím říct, že i s přibývajícím věkem člověk se k tomu tak jako staví hodně pragmaticky, jo? Že spíš si říkám, že já to neřeším, že jako mě kamarádka naučila, že ten život má být takový ty stoličky, že jo? Zdraví, práci, vztahy, a že prostě ta stolička aspoň dvě nožičky vždycky musej bejt stabilní, ať tu židličku udržej, takže já přesně vždycky řeším zdraví, práci a ten vztah říkám, mám přátele a říkám si, že jestli má něco přijít, tak to prostě přijde. A neřeším to, že bych jako cejtila, že mi tikají biologický hodiny, to úplně ne, protože přesně ty bráchovy děti, vidím, jak je strašně těžký všechno ufinancovat a zvládnout. Takže si myslím, že my máme tu vobrovskou nevýhodu voproti rodičům, že ta dnešní doba je chtě nechtě hodně vo těch financích a vo tom sociálním zázemí, jo? Věřím tomu, že můžou bejt lidi šťastní, i když maj prostě malý to, ale zase pak jsou nešťastný ty děti, protože jsem zažila situaci v předchozím zaměstnání, kdy byla matka samoživitelka a teď nemá hezký věci pro ty děcka a to děcko je pak vyřazený z toho kolektivu, jo? Ta doba, ta doba není jednoduchá. Takže já si myslím, že ti rodiče to měli jednodušší v tom, že se nemuseli bát o práci, platy měli de facto všichni stejný, nic nebylo a nikdo neřešil, že tendle jezdí Mercedesem a děcka že mají novej iPhone a zároveň, to vidím u bráchy, že není multimilionář, ale fakt vydělává jako na poměry slušně,

maj dům, nemaj hypotéku, maj dvě auta a švagrová přestala pracovat a neřeší. A malej její, synovec, hodí na zem počítač a já říkám: „Prosím tě,“ a on: „Takovejch krámů máme doma spousty.“ Takže někdy je to fakt, je to strašně těžký, protože ty děti to chtěj, no a když se jim to zase nedá, tak je zase problém, že jo? V kolektivu si musej budovat to místo na slunci, což za nás, já si myslím, že nebylo, že u nás ty, ty vztahy byly i možná mnohem vopravdovější. Musím říct, že já to vidím i teďka, že když třeba porovnáš ty první zaměstnání, tak z plno těch zaměstnání se vykrystalizovaly vopravdický přátelé, který i překonaly, a tím jak ta doba běží, a vidím to třeba i tady, už je strašně málo těch vztahů jako vopravdických a ti přátelé už se nekystalizujou z té práce. Z těch předchozích prací mám vopravdický přátelé, chápáno, že já to beru, že když je člověk nevidí a mají rodiny, tak i vo půlnoci, kdyby bylo nejhůř, tak jim člověk může zavolat, jo? Teďka mi přijdou ty vztahy strašně povrchní a takový strašně, no jak to říct, takový účelový, to je to správný slovo, účelový, takový jo, nemusím chodit daleko, to vidím i u nás, prostě choděj do hospody spolu, ale jestli je to vopravdový, je takový jako těžko říct.

M: Jaké kvality hledáš u potenciálního partnera?

Y. To je další věc, no, že, že určitě jako vím, že to, co hledám je, že si člověk musí toho druhého vážít. Jakože bych hledala prince na bílém koni, tak z toho jsem teda fakt vyrostla, i když já vždycky říkám, že to, že jsem poklad, jenom mě vykopat, a že ti rytíři a princové ztratili mapu jo? Ale objektivně musím říct, že si samozřejmě uvědomuju, že my ženský to máme strašně těžký v tom, jak třeba si nemůžeme hledat výrazně mladší chlapy. Nebo nemůžeme, mužeme, ale prostě to, to okolí to nebere tak, jak to bere u chlapů. Já mám spousty single i celebrit kamarádů, že jo, kteří jsou prostě vyhlášený starý mládenci a je jim přes čtyřicet a voni jdou a nabrnknou si dvacetiletou modelku, protože jsou prostě ti chlapi milionáři. A každej řekne „ty jsi prostě borec, ty jsi sbalil dvacetiletou kost“, no ale já, když v devětatřiceti sbalím dvacetiletého frajera, tak si všichni říkaj, co sis to našel za matku, jo? Když mluvím vo kamarádech, tak to jsou prostě nějaký hokejisti, fotbalisti, který jsou jako velmi dobře zaopatřený, a ti chlapi v něčem to maj jednodušší. Ale je zase zajímavý, že mám úspěšný kamarádky, který jsou třeba rozvedený a je jim kolem šedesáti a už si nabrnkávají normálně pětačtyřicátníky, protože prostě říkaj, že ty šedesátníci jsou vo ničem, nejsou prostě akční, jo? Takže, když se vrátím k té původní otázce, tak je to vo tom, že chci, aby ten chlap byl úspěšnej, nechci, aby byl milionář. Měla jsem třeba kamaráda, kterej je úspěšnej a je milionář a přehodila jsem ho kamarádce, protože mi zase ten styl jakoby nevyhovoval a nechtěla, nebrala jsem, že von si jde koupit hodinky za čtvrt milionu, jakoby si někdo šel koupit housku, jo? Takže to zase pak, já jsem zvyklá mít svoje peníze a postarat se prostě

sama vo sebe, takže chci, chci někoho, kterej, což je iluje, kterej přijde a řekne: „Já chci s tebou rodinu a postarám se vo tebe a budeme si to dělit a budu se taky starat vo ty děti a nebudeš na všechno sama.“ Protože to, co asi myslím si, že plno takhle holek, co mají jako úspěšný kariéry, vodrazuje vod toho rodinnýho života je, že ten život se strašně změní pro tu ženskou, nikoli pro toho chlapa, a my vlastně přijdeme vo nějakou dobu, kdy ten návrat k tý kariéře je strašně těžkej a tady v Čechách, si myslím, díky tomu, že neexistují pořádně zkrácený úvazky a všechno, je prakticky nemožný. A my se prostě vzdáme částečně sebe sama, anebo to je taky vo tom, že ten chlap má prostě prachy a je schopnej zařídit chůvu, aby ta ženská mohla žít. Je to blbý, ale myslím si, že čím dál víc ty vztahy, ať chce kdo chce si říkaj, je hodně o tom materiálu. Takže když ty lidi se jako potkaj a jakžtakž to funguje a podle mě nemaj finanční problém, tak jsou schopný udělat kompromisy a prostě poříděj si tu rodinu nebo naopak něco, nějaký problém řešej podle mě i tím dítětem, ale jako podle mě najít chlapa, se kterým to funguje, je, je strašně velká klika. Já to vždycky říkám, je to náhoda, že se potkaj v ten správný čas. A prostě je to vo kompromisech, ale já prostě říkám, i se takhle bavíme s kámoškama, co jsou single, že my ženský jsme ty chlapy strašně rozmazlily. Jsou rozmazlený vod maminek, jsou zhejčkaný, a jakmile jsou úspěšní, tak přesně voni věděj, že můžou jít za tou dvacítkou, která jim to všechno bude žrát a prostě, a další věc je, že třeba já vidím ty mladý holky, vony jsou strašně šikovný v tom smyslu, že jim nechybí to sebevědomí, který chybí nám. A vony v tom uměj prostě chodit. Jo? My jsme ještě svým způsobem takový ty hospodyňky, chceme se vo ty chlapy starat a neumíme s nima tak hodně vorat, jako uměj prostě ty mladší holky a, a že jo, ten chlap svým způsobem, vono to platí, je lovec, a je to fakt, že já, když jsem potkala teďka poslední dobou ty chlapy, tak já to vidím, že člověk s nima chtě nechtě musí tu hru hrát. Aby všechno bylo perfektní vod začátku, to úplně nefunguje. Každý vztah, jsem někde četla, že je to jak projekt a je, ale je fakt, že strašný je, že já mám tolik těch kamarádů a na golf chodím skoro pořád s kamarádama, tak já už se tak jako pohybuju v tom mužským světě a pohybuju se v tom svým jako prostředí, že já vlastně ani jako nový vztahy tolik nevyhledávám, ale říkám si, že jako teďka, teďka že jo, přesně vždycky přijde nějaká, nějaká změna, a říkám si „já na to nemám čas“, viz že jo, teď je to skoro dva roky změna v práci, říkala jsem si, nejdřív vyměním práci, že jo, prosadím se v práci, začnu řešit vztahy, no a teďka znova měním práci, takže pro mě je prioritou prostě vyřešit práci a přes zimu začít trošku řešit ty vztahy, no, takže. Já si fakt myslím, že když má někdo přijít, tak prostě přijde a asi bych tomu měla jít trošku naproti, ale teď prostě nemám energii tomu naproti jít. Jo? A je to strašně těžký, protože když je člověk dlouho single a přesně vydělá si, vydělá si na to, že má byt, má auto, může si jezdit s kamarádkama dvakrát

ročně prostě nakupovat. My jsme litali, že jo, tu jsme si letěli do Milána koupit věci, já jsem byla schopná fakt jako utratit neskutečný peníze jako za voblečení. I teď jsem schopná dvakrát ročně jet na nákup a za ten nákup utratím dva tisíce Euro jen to hvízdne, člověk to neřeší, jo. Jako vím, že nemůžu mít všechno, já si nepotrpím na luxusní dovolený a místo těch dovolenejch si prostě koupím, investuju to do golfu, ale jako není to, že bych musela počítat, že jo? Do luxusních restaurací já taky nechodím, mě to nebaví, protože přesně chodím s klientama a člověk se toho tak jako přejí, takže, a další věc je, abych šla do restaurace a dala za jídlo tisíc korun, tak to mi přijde totálně ujetý, to je, to si radši půjdu zahrát ten golf a pak si dám jídlo nějaký tam. No a další věc je, že už mám taky ráda takový, jak se tomu říká, stereotypy, takže stejný restaurace, stejný podniky, stejný golfové hřiště, stejný přátelé, jo? Že si kolikrát říkám, že přijde změna, přesně přijde změna práce, přijdou nový lidi, supr a třeba se vykrytalizuje prostě nějaký chlapík, jo? Že já jsem vždycky nějaký vztahy měla a poslední dobou to bylo takový, že povětšinou ten pán už měl nějakou paní, nevyřešenou minulost, tak jsem mu vždycky vyřešila tu minulost, a pak si našel nějakou jinou slečnu, protože ty vztahy, mě to přijde, že často je to vo tom timingu, že prostě ty dva lidi musej se potkat v ten správněj čas. Je to s prací, potkat se ve správněj čas, a tak je to i s těma vztahama, takže když přijde chlap a bude slušně zajištěnej a bude mi s ním dobře a bude sportovat, bude tam ta chemie, tak jako jo, ale na druhou stranu vím, že i to bude těžký strašně pro mě, protože jsem si zvykla na tu samotu a nezávislost, že mě doma nikdo neprudí, že nikomu nemusím vysvětlovat, že jsem si koupila kabelku za tisíc Euro jako, to je. Jo a vím, že i je to těžký, že kdokoliv přijde třeba i do mýho bytu, a to mi neustále vtloukaj, můj, můj bratr, který je velmi skromný, který mi vždycky říká: „Ségra,“ a to já jsem dřív než jsem měla Volvo, tak jsem měla červenou Audinu, že jo, vždycky brácha říkal: „Ségra, ty jo, když vylezeš z tý Audiny, v ruce kabelku Louis Vuitton, šátek Louis Vuitton, tak si to každěj spočítá.“ A vím i vod svejch kamarádů, málo kdo si myslí, že jsem si na to vydělala sama. A to je právě, to musím říct, to je tak jako zajímavý i sledovat, že voni kolikrát si myslím, že ty chlapi se bojeje, a co vím vod svých kamarádů, co se takhle jako vždycky, že jo, člověk si sonduje, protože když vidí ty holky a říká si „sakra, jak to, že vony maj vztahy a já ne“, a pak prostě kamarádi říkaj: „Vidíš, nás to nenapadlo, že jsi sama.“ Jo? Protože voni tak jako berou, ty vystupuješ tak jako v pohodě a budíš i dojem, že fakt nikoho nepotřebuješ, jo? A, a člověk vždycky je zvyklej jako žít v páru, někoho by chtěl, ale zase má tak jako v podvědomí strach z toho zklamání, že se radši do toho nepouští, protože vlastně ta samota je bezpečnější. A hlavně pořád mám kolem sebe lidi, kteří jsou single. Takže maj třeba, a nejde jenom o holky, ale jde i o kluky, že mám kolem sebe single lidi, takže a, a to je přesně, protože mám ten golf, takže já

nejsem sama, a tím, že jsem tak strašně moc akční a budu si ten stres, tak to mi vždycky kamarádky říkají: „Zastav se a popřemejšlej, ať si uvědomíš vůbec tu samotu,“ a to, ale já jak žiju v tom poklusu, tak se bráním tomu přesně, abych se zastavila a zpytovala a přemejšlela, že jo? Takže pak, jo, jsou chvíle, kdy si říkám, jo bylo by fajn tady někoho mít, bylo by fajn se vo někoho, vo někoho vopřít a nebejt na všechno sama, ale jako nikdy není jistota, že to prostě vyjde a že se to jako a že se to podaří. Takže říkám, když to má přijít, tak to přijde a na druhou stranu, já mám kolem sebe tolik kamarádek, kterejm ty vztahy, jo, nefungujou, rozváděj se, jo? Pak když jsou ty děti, ty jsou kolikrát strašně chudáci, a jediný, to co je jako u nás ženskej blbý, je holt, že nemůžeme mít ty děti do těch padesáti. Ti frajeři můžou prostě mít ty děti do těch padesáti, jo? Ale pak si zase říkám, že třeba přijde doba, že budou fakt ty adopce úplně normální, anebo já musím říct, že i tuhle tu teorii razím, že prostě že jo, finančně člověk všechno poplatí, uvědomí si, co chce, pokud ty děti prostě nepřijdou, tak přesně vyberu nějaký děcko, a a, protože neteř se synovcem moje finance nepotřebujou, teď je rozmazluju, ale brácha se vo ně postará, tak prostě pak, když tak zadotuju nějaký dítě šikovný já, aby mělo vzdělání, prostě nějaký stipendium, co je podle mě v západním světě naprosto normální, tak to udělám prostě tady, když nebudu mít rodinu, tak prostě si nějaký dítě prostě jako může přiosvojit a dát mu vzdělání, jo? Protože já si myslím, a teď nejde o to, že to musí být dítě z dětskýho domova, ale může to bejt i nějaký šikovný dítě mejch známejch, který nebudou mít prostě peníze. To je prostě realita, to je prostě, taková ta adresná charita je z mého pohledu lepší než posílat peníze někam do nějaký nadace. Spíš toudle tou cestou si jako říkám, že vopravdu kdyby ty děti nepřišly, tak kolem těch pětáctyřiceti nějakýmu dítěti pomůžu.

M: Co si obecně myslíš o manželství?

Y: Jako manželství je určitě fajn věc, jako že jo? Já si myslím, že manželství je určitě důležitý určitě kdy, kdy v tom vztahu jsou děti. Bez těch dětí si myslím, já nemám problém žít s někým na hromádce, ale, ale jakmile jsou v tom vztahu děti, tak jsem určitě, určitě pro manželství, protože je to bezpečnější, když se jednomu z nich něco stane, tak ti manželé maj, maj prostě lepší možnosti a, ale že jo, někdo říká, že je to třeba přežitek, někdo je proti, ale pořád jsem vychovaná k manželství, takže určitě jo, tak je to krok. Na druhou stranu rozvýt se taky to. Ale vím, že já, kdybych šla do manželství, tak určitě budu trvat na předmanželský smlouvě. Tím jsem si stoprocentně jistá, jakože, že asi jo, asi jo, i kdybych žila s nějakým ultra bohatým chlapem, tak bych chtěla, prostě vím, že, a byla jsem svědkem toho, že i ty lidi, kteří do manželství vstupovali se supr pohnutkama, tak pak bojovali neskutečně, takže já si myslím, že na předmanželský smlouvě něco je. Ale říkám, zatím to pro mě není, zatím musím

říct, že i v minulých vztazích jsem měla jako partnery, s kterými jsme i vo tom manželství a dětech uvažovali, ale prostě nebyl ten správněj timing, no. Já jsem takovej ten klasickej případ, kterej má nějaký dlouholetý vztahy, třeba do těch třiceti, pak se kolem těch třiceti ten vztah prostě rozpadl, protože přesně přišla nějaká jiná paní, a vlastně jako člověk přesně neuměl hrát ty hry a nedokázal ten vztah ubojovat, protože ti chlapi z principu nic řešit nechtěj. A že jo, pak se to rozpadlo, kolem těch třiceti jsem měla pocit, že mám na všechno dost času a člověk si jako tak užíval, užíval, najednou se rozkouká a zjistí, že je čtyřicítka na krku. Do toho potká tu nějakýho týpka, se kterým ztratí tři roky. Já jim říkám, že jo, nějakýho takovýho chataře, takže pán na chatu, který má už nějakou jinou paní, no a ten čas strašně rychle letí, jo? A pořád má člověk na všechno dost času a najednou přesně čtyřicítka na krku a svým způsobem ten okruh těch potencionálních partnerů se začíná strašně zužovat. To bylo fakt jiný kolem tý třicítky a jiný kolem tý čtyřicítky, a kolikrát ta kariéra je taková ta berlička, k čemu se člověk jako upne, protože prostě ti partneři nechtěj, a naopak přesně člověk je pohodlnej hledat a začne i kolem tý čtyřicítky vidět u známejch rozpadající se ty vztahy, ty krize úspěšnejch chlapů, jak mají ty milenky a všechno ve finále to na těch, jo? Já jako teďka fakt vidím u těch kamarádek, kdy vlastně po druhých dětech se začínaj vracet zpátky do práce a vony nemají kam a nemůžou. A nenesou to úplně dobře, takže buď maj jako úspěšný chlapy, kteří jim umožněj třeba nějakou jinou kariéru, podnikání, nebo přesně zaplatěj ty chůvy, aby mohly dělat na plnej úvazek, ale skoro žádná z nich se nemůže vrátit na částečnej úvazek a myslím si, že i plno jich zůstává doma a nejsou úplně šťastný, jo. A teď todle to člověk vidí, tak ho to zákonitě trošku odrazuje, jo? Takže musím říct, že na ten model, co měli rodiče, hned po škole ve dvaceti čtyřech si pořídít děti, že na tom něco bylo, že čím je to pozdějc, tak je to horší, protože my ženský si vlastně těch šest, sedm let tu kariéru úplně povětšinou stopnem, protože prostě musí to být podle mě velká klika, aby zaměstnavatel umožnil nějaký návrat do práce, nějaký fungování, anebo je to zase přesně, že jsou chůvy a že se pracuje na plnej úvazek, viz. kolegyně v práci, který mají děti a jsou na plnej úvazek, ale mě to přijde šílený, že to není dobře, protože ty děti tím prostě trpěj.

M: A je pro tebe manželství nutnou podmínkou k tomu založit rodinu a mít děti?

Y: Né, určitě není. Pro mě ta nejnnutnější podmínka je ten partner. Podle mě to bude partner, se kterým se budu cejtít dobře a budu se moct na něj spolehnout a budu cejtít, že von to dítě chce taky, tak do toho půjdu, ale takový že, mám plno kamarádek, mám i kamarádky, který si, no kamarádky, v předchozím působišti třeba klientky, který si pořídily normálně děti samy, nebo kamarádky, který mají teďka malý děcka a rozvádí se a bojujou vo ty děti. Takže já musím říct, že pro mě jako manželství neznamená, že to vyjde, takže spíš pro mě je to ten pocit u

toho chlapa. Podle mě je to vopravdu o tom načasování, jo? Protože já si myslím, že s přibývajícím věkem, to je právě to, s přibývajícím věkem my vo všem víc přemejšlíme, jsme mnohem víc pragmatičtější, než kdybysme si ty děti pořídili v osmnácti nebo ve dvaadvaceti. Ted' jako těch devětatřicet, musím říct, že přijdou i chvíle, kdy se více méně smírju s myšlenkou, že ty děcka nebudu mít, protože už si na to připadám stará. Jo? Protože představa, že jo, to by muselo, to by musel ten chlap přijít ted'ka. Abych prostě do dvačtyřiceti si pořídila dítě, protože představa, že si pořídím dítě v pětačtyřiceti, jemu bude deset a mě bude pětadesát, jemu bude dvacet a já mu umřu, třeba, jo? Nebo prostě pětadvacet, a další věc je, že to, co já jako vnímám je, že chtě nechtě to, a ted' nemyslím postavou, že by člověk jakoby přibral, ale vím, kolik zdravotních komplikací kolikrát to těhotenství prostě způsobí, záda a všechno, a vím, že třeba moje tělesná schránka je zhuntovaná sportem a ted' mě bolejí záda, prostě že jo, devět měsíců tam unosit nějakýho vetřelce, jo? A to ted'ka vnímám, já mám ted'ka strašně moc klientek, který přesně jsou ve věku, kdy si pořizujou děti a přesně to říkaj, že se těšej, až třeba povyrostou, že to těhotenství není vůbec takovej fun, že to je fun třeba těch prvním pět, šest měsíců, ale pak čím je ten člověk starší, tak je to těžký a skoro všechny jsou prostě na rizikovým těhotenství. Takže to je, jo, v tom novým působišti ta nová šéfová jde na mateřskou a přesně má rizikový. Musí bejt doma, musí ležet a přesně vona je akční, ale měla strašný problémy votěhotnět, a mám spousty kamarádek, který měly problémy jako votěhotnět. Prostě něco na tom je. Ta příroda to nějak zařídila, ta společnost se tomu nějak jako brání. My ji ignorujem no. I když zase lékařská věda dokáže všechno, takže věřím tomu, že prostě když ten okamžik přijde, tak jako jo, problém je v tom, že já jako fakt nevím, jestli bych ty děti chtěla vůbec, jo? Že já si myslím, že opravdu u mě je to hodně daný tím, jestli potkám toho chlapa, se kterým bych ty děti chtěla mít. To si myslím, že je alfa omega.

M: Dává ti okolí nějak najevo, at' už rodina, přátelé, společnost obecně, že jako žena nad třicet už by si měla být vdaná, mít ty děti?

Y: Né, já si myslím, já si myslím, že ted'ka spíš jako, ehm, okolí, okolí se snaží podle mě to neřešit. Já si myslím, že mi to do vočí nikdo neřekne, ale já si myslím, že samozřejmě já to vnímám, že ne vždycky je to ideální. Jako musím říct, že to sama začínám čím dál tím víc vnímat a vnímá to člověk v práci, vnímá to na golfu, vnímá to na srazech prostě spolužáků, že samozřejmě kolem čtyřiceti začíná bejt exot. Jenomže já si myslím, že ve čtyřiceti to člověk ještě neřeší. Člověk to začne řešit, až mu bude pětačtyřicet, padesát. Protože to je exot a toho musím říct, že to se opravdu toho se trošku bojím. To bych pak vopravdu radši šla tou cestou, že si částečně někoho adoptuju nebo to, protože já si myslím, že prostě je to proti přírodě.

Něco jiného je, když ženský nemůžou mít děti. Ale podle mě je to pak vo tom, že trošku i zapšknou, že jako, to musím říct, že já to vidím i teďka na sobě, jo? Protože jak člověk nemá nikoho doma a je zvyklej bejt sám, tak mu chybí taková ta sebereflexe. A vím to, že já mám třeba tendenci věci a ty modely chování, co má člověk v práci jako naše lokty v naší výborný instituci a prostě tam se jako chovat nějak, přinášet do toho osobního života a von je s tím problém, protože von na to nikdo není zvědavej. Já to třeba vnímám na tom golfu, jo, protože na tom golfu seš pět hodin a teď se snažíš bejt pořád optimistická, pořád v pohodě, a teď ti přijde okamžik, kdy ti něco nejde, a teď ty máš pocit, že se všechno zbourilo proti tobě a je to třeba jenom chvíli, může to bejt pět, deset minut, ale ty tu situaci nezmanaguješ a zanechá to dojem prostě špatnej. A pak se to strašně špatně vrací, ať už je to pokažená rána, nebo víš, jamka, a já to fakt nesu jakoby špatně a chvíli je člověk negativistickej, a pak je v mnoha věcech prostě negativistickej. Tak jako v práci má člověk ten stres a tak víš co, tím, že musíš managovat ten stres a všechno v práci, tak ona už ti nezbyde energie managovat všechno kolem. A to je to, co jako já vopravdu cejtím, jakože, jakože je špatně a že mě současná práce tak jako vycucala. Že prostě managuješ tu práci, managuješ ten stres, ale ty prostě nemáš tu energii managovat všechno 24 hodin denně, jo? A to třeba i vím, že tam prostě ani ten partner by nemohl přijít, protože já nemám energii. Já vím, že jakmile by něco nebylo po mým a nebylo by to tak, jak to chci, tak já už bych neudržela ten úsměv od ucha k uchu a bejt věčně optimistická, prostě já bych už tam, jó, protože v práci ty si nemůžeš dovolit, když tě ty lidi štvou, když tě klienti štvou, tak mu nemůžeš říct „jsi debil a běž do prdele“. To prostě říct nemůžeš, takže za všech okolností my se usmíváme, jsme milí, když jednáme s kokotem, ale ono to nevydržíš prostě pořád. A někde prostě bouchneš. A já jsem začala bouchat prostě na golfu, začla jsem bouchat přesně, že člověk je nepříjemnej třeba na rodiče, pak tě to strašně mrzí a nejde to vrátit. A to je prostě, to může bejt situace fakt dvě minuty, věta, kterou řekneš, ale pokazíš to tak, že už ty věci nejdou vrátit, a teď kolikrát ty si to ani neuvědomuješ. Já jsem třeba naštvaná na sebe, já jsem lítostivá na sebe, ale ty lidi, který stojí vedle tebe, to vnímaj jinak. Ty seš prostě negativistická a ty prostě to, a já říkám, no jo, ale mě třeba ten golf nejde, tak já jsem z toho frustrovaná a tu frustraci dáš prostě nějak najevo, ale ty lidi na to nejsou zvědaví, protože tě všichni znaj věčně usměvavou a nedaj ti vlastně šanci, že ty máš na tu frustraci právo. To samý je v tom vztahu. Prostě najednou si uvědomíš a já nechci jít někam do restaurace, kde se budu na někoho usmívat a dělat ze sebe báječnou, úžasnou. Takže prostě víš, tím pádem i eliminuješ ty možnosti vůbec se seznámit a vůbec ten vztah začít, protože nemám v sobě energii, abych někam přes internet nebo někam přes nějaký známý chodila na nějaký rande naslepo. A další věc je, že když se zamyslím, tak v minulosti nejvíc vztahů

člověk získal během vejšky, a buď ty vztahy vydržely na tý vejšce a ty lidi se vzali, jenomže tím, že já jsem relativně brzo začala pracovat, tak mě se nejvíc těch vztahů vykrystalizovalo v práci. Ale tím, jak ty stárneš, tak vlastně těch lidí v tom mém věku, co si budem povídat, když jsou svobodní, tak jsou divní. A ještě jsem nenašla nějakýho single čtyřicátníka, kterej by byl supr. Takže pak je to vo tom, že fakt podle mě musíš, musíš natrefit na dobře rozvedenýho, protože to jsem taky měla rozvedenýho chlapa, ale blbě rozvedenýho, takže byl zapšklej a nebyl ten správnej timing. Já jsem se s ním rozešla a přišla za čtyři měsíce holčina a jsou spolu šťastní, jo? Nebo tendle ten chlapík, co jsem měla naposledy, a vlastně jsem s ním ztratila nějaký tři roky života, tak měl prostě patnáct let paní a ani nebyli svoji, neměli děti. Von mít děti nemůže a já jsem mu ukázala, že život může bejt i lepší, jo ale, že jo, já jsem byla ta, která dělala de facto převozníka. My jsme to ukončili a přišla holčina a jsou spolu. A najednou kvůli ní se všeho vzdal a všechno. Takže vono je to, velmi často je to vo tom, vo tom opravdu vhodným načasování. A někdy i ty lidi, který si myslím, že se k sobě prostě hodili, tak se prostě minuli. Takže třeba potkám někoho, někoho, se kterým si budu a budu cejtit jako, že je to to vono a bude to mít i von. Strašně často jsou ty vztahy, že já toho chlapa chci, von mě nechce, a pak zase ten chlap mě chce a já ho nechci. A opravdu i do tý třicítky, i do tý pětatřicítky to bylo hodně vo tom, že jsem si vždycky myslela, že přijde něco lepšího. No, a pak to byli chlapi, vo kterejch jsem měla pocit, že mi nebyli dost dobrý, a ejhle rok se s rokem sešel a ty chlapi jsou prostě úspěšný a, jo, prostě, tak to jako je. Nelituju toho, zase udělala jsem slušnou kariéru. Mohla jsem bejt někde v domácnosti, mohla jsem bejt nešťastná a rozvedená, takže jako já si tak jako, člověk se snaží, což je jako klišé, prostě to brát tak, jak to je, a musím říct, že strašně často mám a vím, že mám, ačkoliv to tak navenek nepůsobí, tak mám problém s tím sebevědomím. Že si člověk tak jako nevěří, jo? Když jsem přišla třeba poprvý do (jmenuje banku, ve které momentálně působí), než jsem se rozkoukala, tak byla jsem taková vyjukaná, taková vopatrná. Pak se rozkoukám rychle jo. A pak je to to sebevědomí, a jako tím, jak není to sebevědomí, tak člověk se odnaučí flirtovat, a abych někam prostě šla do restaurace a tam něco, někdo to má v sobě. Já vím, že to v sobě úplně nemám a že já mám problém, a to mi vždycky vyčítaj všichni, že já většinu těch chlapů, co potkám, já je automaticky dám do škatulky kamarád. Jo, že tím, že jak jsem přátelská a navazuju vztahy, tak já prostě každýho dám do škatulky kamarád a ani jsem třeba neuvažovala, to by mohl být dobrý materiál na vztah, prostě myslela jsem si, že vlastně ten chlap to vodpracuje, ale vono to tak vopravdu, čím dál tím víc vím a vím to i vod kamarádek, že ten impuls musí dát trošku ženská a musí vlastně toho chlapa trošku i k tomu dokopat, aby se začal snažit. Jinak pro něj je jednoduchý, pro každýho toho chlapa, von to pak tu hru,

prostě a la kamarádka, prostě vezme, jo? Ale to, co já vnímám, že prostě s tím přibývajícím věkem, ehm, se ty možnosti strašně vomezují, protože prostě plno těch chlapů už jsou prostě zadaný, a to, co já vím, že já nejsem ten vhodnej typ, kterej by si řekl, ten co má plno holek, tohodle chlapa chci. Nepůjdu přes mrtvolu, a já ho klidně rozejdu, rozvedu. Já prostě tydle ty věci, člověk přesně jako čekám, von se někdo vobjeví, ale musí se tomu jít trochu naproti. Já jsem tomu asi teďka nikdy pořádně naproti nešla. Anebo naopak jako jsem měla pocit, jó to bude to vono a člověk vo to strašně začal usilovat a byl v křeči, a to bylo špatně jo? To je to, co třeba říkám těm mladších kamarádkám, když třeba vidím, jak jsou jak stíhačky, jo? A já říkám: „Bud'te nad věcí.“ Vždycky se cizejm strašně dobře radí a člověk sám pak jako udělá brutální chyby, ale, ale teďka je to spíš hodně vo tom, že i když se podívám zpětně, i třeba na ty dva roky v (jmenuje instituci, ve které pracuje), že jsem ani nepotkala někoho, vo kterým bych si vůbec řekla „ten by stál za to“, jako uvažovat vůbec vo tom vztahu. Že to je, to je možná i to, co mě jako začíná trochu děsit, že potkávám sice, a to je další, že to nikdo nechápe, lidi vždycky říkaj, že jestli někdo potká neskutečný množství lidí, tak to seš ty, a jak je možný, že to, no, ale, že jo? Že bysme si vzali občanku a podívali se na to, jestli je svobodnej nebo vhodnej materiál, tak to úplně neděláme. Já i ty klienty mám všechny zadaný. A další věc je, že ti klienti začínaj bejt mladší, ale říkám, to, co já nejvíc vnímám, že tou změnou tý práce, tím, že když jsem byla před tím v tom zaměstnání, tak jsem měla ten vztah, co měl jinou paní, tak člověk tím byl zasekanej a jinde se nekoukal. A když jsem teďka nastoupila ty dva roky, tak já jsem se fakt tak zaměřila na tu práci, že já jsem ani jako neměla prostor se vůbec jako rozhlížet, jo? Že to si říkám, že bych asi jako měla začít měnit, jenomže prostě já jsem nějak, člověk je pohodlnej, líněj a moc se mu nechce, aby do toho něco investoval. Ale vím, že bych jako, cejtím, že bych měla tak jako taky jako žít. Žít asi sama pořádně nechci, takže nejsem, určitě nejsem ta typická single, která by řekla „jó já chci bejt single a je to super“. Já si ve finále fakt myslím, že hodně často je to takový jako klišé, že jako všichni toužej po tom partnerovi, partnerovi a to, ale že tím, že člověk jako je úspěšnej a má svý peníze, tak si myslím, že se nespokojí jen tak s něčím. Jenom aby prostě před okolím, před okolím nebyl single, ale je pravda, že i jsme poznamenání, protože je pravda, že vod malička mi cpou, že je lepší bejt rozvedená než svobodná. Takže vím, že naše mamka podle mě by byla ve finále možná spokojenější, kdybych byla rozvedená, než kdybych byla svobodná, protože fakt, ale já si myslím, že ta společnost se mění a začíná si zvykat, že prostě ti single jsou, protože to vidím i u našich. Protože tím, jak viděj naši, jak se rozváděj, jaký maj problémy, že ve finále si naši jako uvědomujou „jo vlastně je supr, že máš dobrou práci a že tě tady nemáme, abysme tě živili, že se prostě postaráš vo sebe, než abys nám tady brečela, že

prostě nemáte a ještě se rozvádíš“, jo? Já myslím, že i todle to si naši jako uvědomují, a to, a méně ten postoj. Že věřím tomu, že jeden čas to asi nesla hlavně mamka špatně, ale teď už já si myslím, že se s tím smířila. A že voni to berou tak, že nám do toho nekecaj, že jsme dospělí a kolikrát jsou přesně jako strašně pesimističtí a jako vidí ty katastrofický scénáře, ale na druhou stranu, si myslím, že mám to velký štěstí, že kdyby mi bylo prostě nejhůř, tak rodina se jako postará, jo? Že člověk jako, že jo, že naši říkaj: „A my tady věčně nebudem a to,“ ale na druhou stranu já si říkám: „Ty jo, mám toho bráchu, mají ty děti,“ a jaká je jistota, že se ty děti povedou jo? Vono je to taky jako takový jo? A to si taky já říkám, to je taky, jako říct moje náplň života je prostě mít děti, a tím že za nás, když my jsme byli malí, tak to fakt bylo jiný. Teďka ty děti, většinu času vlastně ty děcka trávěj stejně mimo rodinu, školy, školky, a jakmile tam natrefěj na špatnej kolektiv, tak ty rodiče se podle mě můžou snažit sebevíc a neovlivní to. A to za nás bylo jiný. Ta společnost byla jiná. Jako nemusím chodit daleko a vím, že mám prostě v okolí, kdy prostě děcka měly všechno a zhouply se ke drogám, a ti rodiče s tím neudělali vůbec nic. To už jsou takovýdle katastrofický scénáře, ale prostě já si myslím, že jako já jsem si stoprocentně jistá, že já nemám náplň života mít děti, že bych si prostě řekla „tak jsem zaopatřená, pořídím si děti ze zkumavky“, to ne. Prostě já zase říkám, že to dítě potřebuje voba rodiče. Takže jestli to má přijít, tak to přijde. Jsem ráda, že mám práci, jakou mám, že člověk si jako vydělá. Je fakt, že si uvědomuju, jak moc žijeme prostě v bublině, jo? Že jsme se vo tom bavili i v práci, že my jsme prostě na nějaký společenský úrovni, potkáváme se prostě s lidma de facto ve stejný společenský vrstvě. Na golfu se potkávám s lidma, který jsou z ještě mnohem vyšších společenskéj vrstev, než jsem prostě já, ale není to, že bych měla kamarádky, který by byly za pokladnou v Tesco. A teď mám třeba, moje nejlepší kamarádka řeší, prostě z mateřský, a řeší, že si pořídí frančizu jednoho nejmenovanýho řetězce, a ta frančiza, jednak do toho musí člověk investovat spousty peněz, ale jednak musí trávit roční program v jedné z těch provozoven, ale roční program, že tam prostě připravuje ty pokrmy a je mezi těma vosmnáctiletějma těma. Vona prostě vstává, jezdí tam na pátku, že jo, a dělá na směny a říkám, to je rozdíl. Když vona byla v té restauraci někde na jižní spojce, kde tam dávala ty pokrmy, a přišel tam jejich veterinář a vzal si ji stranou a říká: „Nepotřebujete peníze? Nemám vám nějak finančně vypomoct?“ Protože si myslel, že se rozvádí a tahleta, ta je vlastně jedna z posledních štací, když už nic, tak tam vezmou prostě každýho. Ta je vopravdu, dvě děti, a to je mazec. Ale vono to je prostě sorta úplně jiná, kam my se nedostaneme. Jo, a i já to teďka poslouchám, že plno děcek po škole, a to mají dobrý školy, a teď nemůžou najít práci. Dyť k nám, že jo, do banky nastupují taky lidi po škole a nastupují za úplně řádově jiné peníze, než jsme měli prostě my, a maj to

strašně těžký, protože když se člověk drží na nějaký úrovni, a vždycky říkám, že když o tu práci přijdu, tak si vždycky něco najdu. Člověk má nějaký kontakty, není to, že by jsme spadli najednou na dvacet tisíc, že jo? Může se to stát, ale doufáme, že se to nestane, že jo, ale že jsou prostě lidi, který dělaj za úplně jiný peníze. Vydělaj dvacet, daj deset za nájem a co jim zbyde?

M: Jak si představuješ svou ideální budoucnost za deset let?

Y: No, tohle to, musím říct, že možná i tohle to je chyba. Já jsem vo tom zatím, vůbec neuvažovala, to je právě můj problém. Ač nejde, teď nejde jenom vo práci, ale třeba i v tom sportu, jo. Kdy já jsem jeden čas hodně lezla a byli ze mě vždycky kamarádi vyřízený, protože v lezení se musí koukat na dva kroky dopředu, jinak člověk spadne, a já jsem nebyla schopna na ty dva kroky dopředu koukat. A já si myslím, že takhle já to mám i v golfu. Já neřeším, tam to chci zahrát, tam chci to doletět, prostě někam a až to nastane, tak to budu řešit. Já si myslím, že to mám takhle i v životě. Až prostě ty situace nastanou, tak je budu řešit. Takže já neřeším, co bude za deset let. Já prostě řeším, co bude teďka. Takže když za deset let tam bude partner a budu mít rodinu, super, ale jako já vopravdu, možná je to i chyba, ale já nejsem schopna takhle jakože uvažovat, jako za deset let bych chtěla určitě, tak dobrý, to mi bude čtyřicet osm, jako jo? V ideálním případě bylo by fajn mít tu práci, tu rodinu, ale to je v tom ideálním světě. Ta realita, budu ráda, když si tu práci udržím, zachovám si standard, kterej mám, a já jsem jako tak naučená, že když se jako nepostarám vo sebe, tak to jako za mě nikdo neudělá, což si myslím, že ne vždycky je správnej přístup, protože to i vím i vod kamarádek, že prostě pak ti chlapi to vnímaj tak „jo vona nás nepotřebuje“, a vono ve finále to tak není. Akorát že prostě je to nějaká maska a člověk si to jako nějak vybudoval a takhle to má, že už neumím ze sebe úplně udělat chudinku. No, potřebuju, potřebuju prostě partnera, kterej tu slupku, kterej to prostě zvládne, a zatím to ještě dlouhou dobu nikdo jako nezvládl, aby jako řekl „tak jo“. Já vždycky říkám, pro mě by byl ideální chlap, kterej je dobře rozvedenej, měl to jedno až dvě děti a se mnou si klidně pořídil třetí, a měl ty děcka ve střídavý péči, anebo by měl nějaký menší dítě ve střídavý péči. Já budu ideální macecha, já už jsem si to vyzkoušela u několika. Já jako macecha jsem vzorná. Jo? Já nemám problém, že ty děti jsou někoho, já si je vezmu za vlastní, s tím já problém vůbec nemám. Je možný, že i takhle to bude. Prostě si najdu chlapíka, kterej třeba bude vdovec, nebo prostě bude rozvedenej a tím, že já mu budu pomáhat vychovávat ty děti, tak to nebude znamenat, že se vzdám svý kariéry. Tohle to by bylo pro mě asi to ideální, ale to je stejně jako v práci, proč jako měním a chci někam jinam, protože chci sdílet, chci prostě dávat ty znalosti a zkušenosti a tam, kde jsem teď, tak je to prostě nemožný. Takže to je, já si myslím, že takhle to souvisí,

že já nemám problém vychovávat cizí děti a vzít je prostě za vlastní, že bych úplně musela, jako já vždycky říkám se svým genetickým materiálem, aby ho někdo přebil, to by musel bejt jako to, takže si z toho dělám jakoby legraci, jo? Ale já se k těmto věcem stavím jako vopravdu hodně pragmaticky. Já vím, že jsem si to vyzkoušela a z nějakýho důvodu jako děti mě maj strašně rády. Mě maj rádi vždycky starý pánové a děti a nic mezi tím. I na golfu si ze mě všichni vždycky dělaj prdel, já vejdu do místnosti, postavíš prostě pět chlapů vod padesáti vejš, tak já ti většinu, devadesát procent těch chlapů prostě zlomím. A když mi postavíš prostě třicátníky, a třicátníci mě ještě balej nebo mladší i vosmnáctiletý, ale to si říkám, to už by pro mě nebylo (smích). Ale chlapi v tom mým věku, s tím mám prostě problém. Jo? Protože jestli je to možná tím, že když vezmu ty chlapy starší, tak voni už nečekaj, nehledaj úplně nějakou tu modelínu, co ty vočekáváš vod těch čtyřicátníků, že hledaj prostě ty modelky, a dokážou voni vodhlídnout prostě vod toho, že člověk není 90-60-90, ale voni to berou, jako není sto kilo a dá se na ni koukat, ale je tam něco víc, než je jenom ta maska, protože podle mě ti starší chlapi už jsou zvyklí, víš? Jakoby na to stárnutí a spíš berou a jsou radši, když je ta ženská v pohodě, než když je to prostě nějaká dvacítká, která v tom mozku nic nemá, a to si myslím, že je možná ten rozdíl, a to musím říct, že i kolikrát mi říkaj kamarádky „tak sbal nějakýho padesátníka, kterej bude mít i nějaký dvě děti“, jo? Hele, je to možný, že to nastane. Víš i todle to je prostě, že jako bych si, vím, že třeba mladšího chlapa nechci v tom, že už jsem několika chlapům pomohla vybudovat kariéru a prostě vím, že já už dalšího vodit za ručičku nechci, víš? Takže ideální stav je, ideální by bylo zachovat si tu kariéru, bejt spokojená v práci, bejt zdravá, mít prostě rodinu zdravou, mít kolem sebe přátelé a mít prostě spokojenej partnerskej vztah, prostě aby ta stolička byla pevná a fungovalo všechno, jo? Takže určitě vím, vím že bych se za deset let nechtěla vidět, že bych byla single, to zase ne. V padesáti bych single bejt nechtěla. Když by ses mě zeptala jako single třicátnice, tak ti řeknu, že ve čtyřiceti chci bejt single a je to super. Takže teď ti řeknu dva, tři roky chci bejt ještě single, mě se to líbí, věkově se cejtím mladá, protože mám kolem sebe pořád single lidi, takže když se chci s někým vidět, pořád ty lidi totiž na to vidění jsou. Pořád jsou single, anebo si to uměj zařídit, že pořád se máš s kým vídat a nejsi bitá na tom, že seš single. Ale za deset let mě bude skoro padesát a v padesáti bejt single, vím, že nechci. Jako budu někde sedět v cukrárně sama, jasně, můžu bejt zase, takhle, na druhou stranu, když bude mít člověk finance, je to ve finále vo těch financích. Budeš mít ty finance, tak můžeš cestovat, můžeš se věnovat sama sobě, mít tu kariéru a bejt spokojená, že budu single. Neteři se synovcem jim vlastně bude kolem sedmnáct, vosmnáct, možná jednou je můžu brát s sebou. Takže chtě nechtě, já si myslím, že jako podmínka toho všeho je mít prostě, je to blbý, ale jako, ehm, jak se vždycky říká, na

posledním místě jsou peníze. Ale prostě peníze dávají svobodu a vo tom to prostě je. I takhle cejtím, že to mám jako hodně postavený, že jako vím, že bych dokázala se zžít s tím, že jako člověk vydělává míň, ale zase bylo by supr klidně vydělávat víc, protože prostě chtě nechtě ty peníze dávají svobodu. A člověk si je musí umět užít, jo? Znáš pár extrémně bohatých lidí, který si ty peníze neumí užít a s prominutím řešej pí, jo? A přitom to jsou miliardáři. A prostě řešej blbosti. Řešej, že si koupil konzole a konzole stály sedmdesát tisíc, Tak si je nekupuj, jo? Pak si je pořídí a řeší sedmdesát tisíc. Ten člověk má miliardy, je mu šedesát pět, ať si ty miliardy vezme do hrobu, ale to je to, co říkám, to mě jako hlava nebere. Ten člověk reálně má prostě několik miliard, je v top třicet tady v Český republice, a von si ty peníze neumí svým způsobem užít, což já nechápu. Já si říkám, že kolik by zmizelo psychickéjch problémů a všechno, kdyby člověk měl pár milionů na účtě a nemusel se stresovat, takže, jak říká nadřizená, že my jsme fakt jak ti křečci, že my se ženeme v těch kolotočích a přesně, když začneme vydělávat víc, tak zase něco, a zase vono ve finále vod určitý hranice, jestli vydělám osmdesát tisíc, devadesát, sto není už takovej rozdíl, jako když vyděláváš dvacet nebo osmdesát. Takže je to vo tom, pokrejt prostě hypotéku, mít něco svýho a bejt připravená na to, že ten stát se vo nás nepostará, že se vo sebe musíme postarat my. A další věc, zaplat' pánbůh za tu rodinu, co mám, protože jsem v situaci, kdy já nemusím dotovat rodiče. Já začínám kolem sebe vidět, prostě v mým věku musej dotovat rodiče, že jo? A to já zaplat' pánbůh nemusím, a tudíž si můžu udělat rezervu na to, abych já ve finále nepotřebovala ty děti, který mě budou muset dotovat. Jo? Prostě v budoucnu ta kariéra, to zabezpečení a to zdraví, to je, že jo, to zase vidím na rodičích, kteří šetřej, šetřej, protože musej mít na ty drahý voperace, což mě přijde jako kolikrát na hlavu postavený, když prostě vím, že voni celej život makali a vydělávali slušně, a na stáří vlastně nemaj jistotu, jestli se jim dostane ta zdravotní péče, jo, to je, a to máme i my, že jo? Když jdeme k doktorům, tak potřebujeme všude známý, a to jsou situace, kdy by se ten partner hodil, ale mám jednu kamarádku a ta mi řekla takovou pravdu, že vona vždycky říkala: „Uvědom si, že můžeš mít člověka, kterej tě bude sebevíc milovat, ale až se ti něco stane a budeš nemocná a budeš ležet na tý nemocniční posteli, a i když tě bude držet za ruku, tak v tý nemoci ty budeš sama.“ Takže já si myslím, že to, co je nejdůležitější pro spokojenost, je bejt ve finále srovnanej prostě sám se sebou, a to, že přijde jako spokojenej vztah, je podle mě bonus. A takhle se to musí prostě brát. Jo, takže když se mi podaří spokojenej vztah, bude to supr, když se mi nepodaří, tak nic s tím nenadělám, tak holt jsem měla prostě smůlu, někde jsem něco udělala blbě, ale mě přijde, že ten život je prostě strašně krátkej a máme ho jenom jeden, a já se fakt nechci plácát ve vztahu, kterej nikam nevede, a musím objektivně říct, že třeba ten čas mezi

třiceti a čtyřiceti tak strašně rychle utekl, že se mi nechce ani jako věřit, že mi je prostě čtyřicet, skoro, jo, že mi bude příští rok čtyřicet, a mám z toho, takže vono vnímat podle mě ten single status, je podle mě zase něco jinýho, když je člověku dvaatřicet a když je mu čtyřicet. Prostě já vím, že do těch pětatřiceti je to fajt bejt single a bejt finančně zajištěná je super, protože si člověk říká, že na všechno má dost času. A kolem tý čtyřicítky začne vnímat, že to úplně správně není a navíc, když si na ten single status zvykne, tak je to strašně těžký to překlopit do nějakýho partnerskýho vztahu. A hlavně toho vhodnýho materiálu z mužský strany ubývá. Takže tak, takže uvidíme. Co bude, bude.

M: Já ti moc děkuju za rozhovor.

Y: Rádo se stalo.

Přepis rozhovoru: Bára – 07/11/2014

B: respondentka

M: tazatelka

M: Báro, řekneš mi něco o sobě?

B: Co by tě přesně zajímalo?

M: Kdo jsi, jaká jsi? Co tě charakterizuje?

B: Tak jsem produkční. Tak a co mě charakterizuje, asi momentálně tak trochu workoholismus (smích), ale doufám, že to není, že to není dlouhodobý. Mám ráda tah na branku, takže, ehm, těší mě, když ten výsledek je vidět. No. Co bych. Mě se hůř o sobě hovoří, takže (smích). Pro mě by bylo snazší, kdyby ses mě ptala a musela jsem ti nějak odpovídat, protože jsem si vo sobě nic nepřipravila, tak takhle bysme tady mohly sedět bez výsledku dlouho.

M: Jaký je podle tebe život úspěšné single ženy žijící v Praze?

B: Ehm, no, tak to je otázka (smích). Tak řekla bych, za mě teda, vyřešený vlastní bydlení. Podle toho jestli má potřebu k práci a potřebuje k práci, tak auto, pokud nepotřebuje, tak si asi vystačí pěšky, a konto, který, který nepotřebuje využívat kontokorent. Pokud je to teda v mém případě, tak, nebo pokud je to v mých očích, tak je to tak, jakože pravidelní klienti nebo stálá práce, takže já mám radši volnou nohu. Takže za mě klienti, který vidím výhledově aspoň na rok, tak tu práci, protože ze dne na den, to je samozřejmě, to potom už se nedá brát až tak jako úspěch, to je spíš pak vo náhodě a vo štěstí, no. Takže, takže stálý příjem, mít kde bydlet, mít na svy koničky, no, to je takový základ toho úspěchu. To jsou ty ekonomický faktory samozřejmě. Tak pokud má někdo na prvním místě, že porodí pět dětí, tak, tak pro něj je úspěch tohle. Mě se tohle to teďka, ty hodnoty, co jsem měla třeba ve dvaceti třech letech, dejme tomu, kdy jsem si myslela, že tu rodinu založím poměrně brzo, abych nebyla stará matka, tak tohle třeba se mi vyhlo shodou různých náhod, ačkoliv jsem k tomu směřovala, tak jsem se tomu vyhla obloukem, takže, takže no. Takže brala bych to, a zase single no. Já nemám to dítě spojený s tím single. Já třeba bych to viděla na ten vztah a pokud by to se stalo a nebyl k tomu ten partner, tak bych teda jako zůstala single třeba a hledala toho tatínka, protože já ten vobraz nemám v tý neúplný rodině. Já bych to viděla tak jako, že vopravdu by na to měli bejt dva, no. Takže, todle mi k tomu třeba chybí, k tomu mému obrazu. Nějakýmu vlastnímu uspokojení, takže.

M: Dokázala by si říct, jaké jsou výhody a nevýhody být single ženou?

B: No, výhody jsou samozřejmě ty, že když máš tý práce jako teďka momentálně já, a nejsi v tom manželství, který, nebo v tom vztahu, kterej se, ehm, ve kterým je potřeba něco naplňovat, že jo, udržet si vztah, tak, tak můžeš přijít domů, kdy chceš, nemusíš kontrolovat, jestli máš plnou ledničku, jestli máš večer uvařeno a jestli teda se objedou vo víkendu ty babičky. Prostě si uděláš to, co potřebuješ, to co potřebuješ, to je ta výhoda no. Ale tak má to i nevýhody, no. Tak pokud nemáš kamarády nebo hodinovýho manžela v telefonu (smích), tak prostě se naučíš brzo ovládat šroubovák, vrtačku a tydle ty věci. Pokud teda seš tý povahy, jako jsem já, že to chceš mít hned, že jo, no. No, tak teď nemám ten čas, takže teď jsem zapojila třeba otčíma a tydle ty poličky a skříně a všechno, tak chudák montuje von, no. Takže tak. No, takže výhody, tak ten volnej čas, jedním slovem, dvěma slovy.

M: Mohla bys mi nějak popsat svůj běžný pracovní den?

B: No, tak běžný asi nebude momentálně, to, co teda praktikuju posledních čtrnáct dní, tři neděle. No, tak běžný den je, že se ráno probudím a první, co je, ještě než bych měla kafe, je, že zapnu počítač a zkontroluju, co se na mě za těch x hodin vyhrnulo. No, většinou mám ztišenej telefon, takže už volám na ty zmeškaný hovory. Takže dopoledne určitě korespondence, pokud teda nedělám tu práci, co dělám, takže pokud nezajišťuju nějaký produkční služby a neběhám někde po place nebo nemám schůzku s klientem, ale když je takovej ten klidnej den, kdy jako mám tu kancelář doma, tak vyřizuju ráno korespondenci obvykle. Odpoledne nějaká schůzka nebo pro něco někam jedu, vezu něco, ale určitě ráno hned kontroluju maily, ať už jako mám bejt na cestách v osm, tak první co je, že zkontroluju, co se mi tam urodilo, no. Ne, že by mě to tak vždycky těšilo, ale tak je to takový, že jsou lidi už zvyklí, že reakce mají vode mě rychle, takže jsem si je takhle rozmazlila, třeba i klienty, takže jako ta reakce je většinou rychlá, takže tak.

M: Takže pracuješ sama na sebe?

B: Ano, sama na sebe. Nemám pevnej pracovní úvazek a ani to měnit nechci. Naposled jsem byla zaměstnaná na pracovní poměr hlavní, ehm, 2003 a to jsem se zařekla, že už nikdy více, jo? Protože jsem jakoby začala po škole na plnej, vydržela jsem v jedný práci, druhá práce, tak dohromady tak pět let, pak jsem se přesunula na volnou nohu. Pak to nešlo s tím, co jsem chtěla dělat jinak, než že teda se nechám zaměstnat. Tam to momentálně, teda tehdy, ten zaměstnavatel neumožňoval na volný, na živnost'ák, když jsem to navrhovala. No, takže jsem byla zase chvilku v pracovním procesu na plnej, a to mě teda vopravdu devastovalo. Takže, takže to jsme brzo skončili, no asi za rok to bylo všechno hotový (smích). Nešlo to, no.

M: A když pracuješ sama na sebe, zbývá ti nějaký volný čas?

B: No, tak teďka momentálně ne, ale jinak, teď je vopravdu extrémní situace, že dodělávám projekt, na kterým mi bude záležet budoucí kariéra, nebo kariéra, nemám ráda to slovo kariéra, ale vůbec budoucnost. Buduju něco, na čem chci jako stavět, a i ty lidi, který se mnou teďka spolupracují, jsou na tom dost vázaný. Takže když se mě to povede, tak zajistím práci dalším lidem, což je dost svazující a, ehm, i proto třeba jedu na doraz, ale rozhodně takhle žít nechci. Protože se mi stane, že třeba jdu spát ve tři, ale už v sedm sedím u počítače, protože to jako je nutný, protože musím dělat práci. Pak jedu zase jako do toho terénu, a to prostě se stane, že dělám i dvacet hodin denně. Teď jsme tady řešili, měla jsem tady kolegyni, se kterou pracuju, tak, ehm, jsme takhle jely dva dny, že jo. Vlastně jsme se vyspaly tři hodiny a už, a dva dny po sobě, a fakt už to je docela pak i blbý za tím volantem, že když i vezeš lidi, no tak je to vo to náročnější psychicky, že zodpovídáš i za ty lidi, no. Takže takhle rozhodně žít nechci a už se modlíme, aby to bylo za náma. No, dneska jsme zrovna zase zjistili, že se nám to protáhlo vo něco, protože tý práce je tam potřeba udělat víc, než se spočítalo, a protože to je umělecká činnosti, tak tam se to nedá někdy úplně jako přesně, prostě holt se to udělá, a pak se zjistí, že se něco musí předělat, takže, ehm, není to vždycky na ten den, že si řekneš „v pondělí sedmnáctýho já končím, hurá“, je to tak, že šestnáctýho zjistíš, že teda asi ještě něco uděláš, takže je to takovej ten falešnej obzor. To se nám tady docela u tý práce často děje, no. Ale nicméně do konce roku bysme to nejhorší měli mít za sebou a už se přesunout zase do toho normálního rytmu.

M: A když jsi v tom normálním rytmu, co ráda děláš ve volném čase?

B: No, tak jednak mám psa, což jako do toho mýho režimu úplně nezapadá, ale tak, tak jako se stalo a mám psa a spad mi vlastně do klína ze dne na den, takže musel holt se se mnou nějak zžít, aby neskončil, ehm, někde třeba, kde by to nebylo úplně šťastný. Takže pes, což znamená, ať už je teda teplo, déšť nebo sníh, tak prostě musíme jít ven. To se ti nechce, přijedeš prostě nevyspalá po třech hodinách spánku, že jo, z minulýho dne, ale prostě jdeš s tím psem, protože von to potřebuje, takže to je jak dítě. Ten režim prostě je nějak danej. Naštěstí teda není v bytě, takže úplně není vázanej na to, kdy teda si voznačkuje ty svý, ty svý rohy, ale jako, no, stejně je to docela náročný. Kolikrát úplně tu procházku ve čtyři ráno nenávidím, protože už bych spala a teď já se večer probudím, že to, tou procházkou, protože přece jenom teďka, jak je frešno, tak se probereš, už bys chtěla jít spát a nejde to, takže pes. Ehm, dejme tomu, že ho vezmu jako svůj koníček (smích). Já jsem ho dostala tak trošku za trest. Nevím, co jsem komu provedla (smích). No, a pak sport. No to, kdybych mohla, tak opravdu denně sportuju. Jakože denně si půjdu prostě zacvičit, protože ten vyplavenej endorfin je úplně úžasnej. Kdybychom žili na horách, tak by sem si třeba každé ráno přivstala

a jela si zajezdit třeba na prkně nebo windsurfing, cokoliv, něco takovýho, no. Nemusím běhat tady tři hodiny po parku, ale aspoň něco třeba na půl hodiny potřebuju intenzivně dělat. To mi dělá hrozně dobře. No, tak ehm, s relaxem mám spojenou knížku stoprocentně. Tamhle vidím tvůj kopeček, i když to bude asi odborná literatura, předpokládám? (smích). No tak tý odborný mám teďka u nočního stolku taky dost, jo, ale, ale ta knížka stoprocentně, ale přiznám se, že si nepamatuju, kdy jsem ji v klidu dočetla. Ne, jako knížek tam u tý postele mám dost, že si třeba přečtu stránku, ale spíš se tím tak jako uspávám, ale že bych si celou knížku přečetla, to už se mi nestalo třeba několik let, no. Ale tý odborný jsem se načetla docela dost, když jsem dělala bakaláře, tak musím říct, že jsem přečetla i to, co mě teda jako nebavilo. Jsem z toho měla docela strach a byla jsem to, docela, docela jsem si přečetla něco, ale no tak. Takže tak.

M: Když už máš to volno, s kým nejraději trávíš volný čas?

B: Ehm, nejradši, no asi s těma kamarádama. Mám rodinu, v který mám docela zázemí. Mám třeba s matkou, máme už přátelskej vztah, takže už to není taková ta role, jakože už si ledaco řeknem a tak, ale asi nejradši s těma kamarádama, no. Jako nemám ráda samotu. To ta moje práce jako i teďka trošku, jakože po tý pracovní stránce hodně lidí, a pak večer třeba jsem za ten klid i ráda. Nicméně jsem zvyklá celej život mít kolem sebe hodně lidí a, a s těma kamarádama se stýkat prostě často. To teď třeba jako není, no. Tak to mi docela chybí, no.

M: A co svátky jako Vánoce a Velikonoce?

B: Vánoce, Velikonoce, no spíš ty Vánoce jsou takový výraznější, že to jsme, ehm, s rodinou stoprocentně. Vobčas se stalo, že jsem třeba vyjela na takovýhle svátky s přítelem někam, ale to jako nejbližší zázemí vždycky kolem sebe, no.

M: Co pro tebe znamená tvoje práce?

B: (smích), no, tak samozřejmě jednak obživa, ale pak to, co momentálně dělám a proč tomu dávám tolik tý energie je, protože to je asi poprvý stoprocentně práce, která mě jako naplňuje, jo? Takže dělala, když jsem dělala teda taky uměleckou činnost, nicméně ehm, a v oboru, kde jsem se třeba jako pohybovala půlku života a myslela jsem si, že je to to pravý vořechový, jsem zjistila, že tohle to to jako přebilo úplně nejvíc, protože jednak ty výsledky jsou tady vidět, jsou takový hmatatelnější a víc se to dá ovlivnit. Kdežto to, co jsem dělala asi před tím (respondentka popíše svou předchozí pracovní pozici, nicméně si nepřeje, aby tyto detaily byly publikovány). Bylo to takový hodně specifický a tak, člověk tam byl více jako mraveček sloužící tý věci, což mě jako nikdy, ehm, to mě jako bavilo a naplňovalo, nicméně tady už ta práce (blíže popíše svou současnou pracovní pozici, nicméně nepřeje si publikovat) je kreativní, kreativní, můžeš ty věci ovlivnit velmi a můžeš dělat vyloženě, že si

vybíráš. Ta první práce naplňovala vlastně ty sny těch ostatních lidí, takovej mraveneček, což mě jako bavilo, nicméně jsem zjistila, že jako vybrat si nějaký téma, nějakou látku, vybrat si ty správný lidi, který to zrealizujou, to je fakt zábavná práce, vyčerpávající, zodpovědná. Je to vo penězích, vo všem možným, ale je to vlastně to, co mě baví, protože já ovlivňuju ten výsledek, a to je důležitý, že už vlastně nechci být ten mraveneček. Chci dělat práci, která mě bude uspokojovat po více stránkách, no, takže. Tak to je, no.

M: Budeš mi teda ochotna popsat nějak blíže svou pracovní historii?

B: No, tak můžeme. Já jsem začala vlastně jako úplně náhodou. Zrovna dneska jsem si vo tom tak přemýšlela, že, ehm, já jsem po, já jsem nešla na vejšku po škole a vlastně dělala jsem takovou docela zajímavou životní cestu, že jsem jela se svým otcem kolem Austrálie a Nového Zélandu. Dlouho jsme to jeli. A vlastně to bylo i v době, kdy se řešily různé ty přijímačky, a tak. Tak todle já jsem neřešila. Věděla jsem, že pojedem sem, a pak, že nějak bude prostě. To mi bylo málo, že jo, takže to jsem prostě neřešila, jestli půjdu na školu teď nebo za rok. To mi bylo celkem jedno. Todle bylo dost důležitý pro mě, to podniknout, protože jsem otce tak dobře neznala. Jako znala jsem ho samozřejmě celej život, ale takovej ten blízký vztah, kdy seš dvacet čtyři hodin denně s někým třeba šest tejdnu, tak to jsme fakt nikdy nezažili. Takže to jsem považovala za důležitý životní zlom, poznat svého otce. Takže to jsme podnikli. Bylo to samozřejmě náročný po všech stránkách (smích), ale bylo to úžasný. Takže vod tý doby já jako vím, že mám skvělýho otce, s kterým si jako nesmírně rozumím, ačkoliv to chvíli vypadalo, že si pojedu svoji cestu kolem Austrálie v jednu chvíli (smích). Jo, já jsem takovej střelec, takže v jednu chvíli, myslím si, že i můj otec toho měl jako nad hlavu. Nevěděl, kde mě tam bude shánět, protože já jsem vypadala přesvědčivě, že si pojedu svůj okruh, no. Takže jsem potom řešila, co s tím, tak mi došlo, jak to vůbec běží. Já jsem teda vod nějakých patnácti chodila furt po brigádách, takže jsem jako byla zvyklá vydělat si peníze, mít peníze, nemuset si lidem říkat vo peníze nebo rodině vo peníze, a vlastně mít i nějakou zodpovědnost, tak to už nějak v těch patnácti. Jakmile mi bylo patnáct, tak už jsem skočila do první brigády. No a ehm, v tom divadle jsem byla vod těch šestnácti, takže jsem měla vlastně pravidelnej měsíční příjem. Tehdy nám nechávali i takový ty spropitný, takže já jsem měla docela hodně peněz voproti mejm spolužákům. Já jsem i samozřejmě ty lidi zvala, protože jsem prostě měla a nikdy jsem s tím neměla problém. Takže ta finanční nezávislost, ta vznikla už tam. Tam, takovej ten dobrej pocit, že vlastně jako mám a nesyslím, ale tak jakože mám, takže si to jako užiju, takže jsem si to dost užívala. No a, jo a zjistila jsem, že by bylo dobrý se přihlásit na úřad práce, protože jsem přestala být studentem a tu práci jsem neměla a na školu jsem nešla, takže jsem si jako zašla na ten úřad. Tam mi strčili tři papíry do ruky a běž. No tak

jsem šla a hned v tý první práci si mě nechali, že jsem se jim líbila (smích). Jsem si říkala „tak co, stejně přijímačky jsem prošvihla, tak to zkusím“. No, docela ráda na to vzpomínám, protože jsem byla takový tele (smích), který sice bylo zvyklý z těch brigád zodpovědnost a tak, ale ehm, třeba anglicky, ať jsem z angličtiny maturovala a mluvila jsem německy, tak to nebylo tak dobrý, jak by asi ta pozice to vyžadovala, protože to byla česko-americko-švýcarská firma a ta angličtina tam byla celkem jako, všichni tam mluvili. No tak když ti řeknu, jak, jakou formou jsem si zapisovala telefonický vzkazy, neumíš si to vůbec představit (smích). Ale tak protože já se těch výzev nebojím, tak jsem si to přepsala. Taky jsem si celá zpcená hledala, co ten vzkaz asi znamená, a hlavně, jak to správně napsat tomu americkému šéfovi, že jo, abych nebyla za úplnýho idiota (smích). No tak za rok jsem se naučila docela jako všechno zvládat, protože to bylo všechno stejný, že jo. Ty první, to jsem byla zpcená, pak už jsem věděla, co se po mě asi chce. Takže to jsem nějak přežila a tam teda si mě nechali na nějaký pozici recepční „holka zaříd' všechno“. Takže to byla dobrá škola, protože jsem se vopravdu musela naučit všechno. No ale asi po třech měsících si mě stáhli na office managera, protože zjistili, že by mě teda mohli využít líp. Takže to jsem se docela navnadila, protože naslibovali hory doley a odměny a já, jak jsem byla po tý škole a byla jsem taková plná energie a chuti a chuti něco dokázat, tak jsem říkala „tak teda jo, máknu“. Tak jsme makali teda do večera, soboty a neděle, když bylo třeba. No a když přišel den D odměny, tak prostě nenastaly v tom zmíněným objemu, tak, jak se jako tvářili. Samozřejmě nezkušenost, neměla jsem nic na papíru takovýho pořádnýho. No a mě vlastně ta, ta chuť a ta motivace skončila na těch penězích, protože jednak jsem si říkala „tak si mě nevážej, když mi to nedaj a maj to“, a tak jsem si tak jako popídila jako ve velmi krátkým časovým horizontu třeba týdne a zjistila jsem, že ty možnosti vlastně bych měla docela v tý době velký, protože, že jo, mladá, tak jako schopná holka, takže jsem šla na nějaký pohovory a zase hned z toho prvního si mě stáhli a vlastně mě přetáhli úplně do jiný firmy. Takže jsem jim řekla na rovinu, že jsem zklamaná, že nechci v takový firmě, kde se nedodrží slovo jako zůstat, a pustili mě teda docela relativně brzo, i když teda ze začátku jeden šéf dělal problémy, ale druhej mě jako pustil. A tak jsme se domluvili a já jsem nastoupila prakticky druhej měsíc a to mě, to mě chytlo natolik, že tam jsem taky tři roky docela jako makala a naučila jsem se takovou tu produkční činnost, který se dříve říkalo jinak, office manager, já nevím, práva ruka toho a toho. Ale vlastně to беру tak, jakože základ tý administrativní práce, sekretářský, produkční, jakýkoliv prostě, říkám tomu furt „holka pro všechno“. Zase líná huba holý neštěstí, prostě, ehm, zařídíš první poslední, ale v nějakých samozřejmě jako, ehm, jak to mám říct, tak co je potřeba prostě, no. Takže to bylo takový hození do vody a byla to, byl to dobrej odrazovej můstek pro tu práci produkční. No a

pak jsem šla na tu volnou nohu. Chvilku teda jsem si dala nějaký volno, asi půl roku jsem si tak jako užila, protože jsem měla docela hodně peněz vydělanejch neutracenejch, takže jsem si tak jako užila, takže jsem nemusela nic dělat. No ale chtěla jsem něco dělat samozřejmě, protože mi to chybělo, jakože nedokážu dlouho nic nedělat. No a naskytla se potom příležitost, potom jako časem. Zase zkoušela jsem různý, jako podnikala jsem, byla jsem na volný noze, no a jednoho dne se mi naskytla příležitost právě tý produkční, kterou jsem neměla vystudovanou, nicméně, jak se nebojím těch výzev, tak jsem do toho skočila a učila jsem se vlastně za pochodu, no a to bylo to nejlepší, co jsem mohla udělat, protože to mě vlastně úplně otevřelo vobzory. Naučila jsem se plno věcí a hlavně rychle, protože když musíš, tak musíš, a to byla ta první produkční práce v tom divadle. Takže to bylo vlastně takový hození, pak jsem šla z jednoho divadla do druhýho, do třetího. No pak jsem zjistila, a to jsem právě musela bejt zaměstnaná potom na tom druhým a třetím místě, a to jsem zjistila, že to fakt nejde. Nějak nesnesu nad sebou šéfa. Takhle, šéfa jo, ale šéfa, kterýho bych si ehm, vážila, tak jo. To myslím si, že třeba tehdy, když jsem odcházela z té americký firmy, tak ten šéf byl hodně nešťastnej, protože věděl, že se na mě může jako spolehnout, že prostě tam byla důvěra, všechno. Ten když řekl, že není, tak prostě nebylo ani pro manželku. Prostě takový ty věci, jak maj bejt, tak byly, ale ehm, musím si toho člověka vážit, a to je pro mě nesmírně důležitý. No, a to právě z toho divadla jsem pak odešla velice rychle, protože jsem chytla šéfovou, která si na starý kolena dokazovala, a to prostě jako bylo za trest, že já jsem si tam voddřela, to divadlo se tehdy rekonstruovalo, a protože mi na tom záleželo, tak jsem tam seděla vod rána do večera. Ráno práci svoji, večer řemeslníky, i v deset, kdy tam bylo představení, aby se nemlátilo, a vona pak nemohla přežít, že jsem třeba přišla vo půl hodiny pozdějš a vůbec si neuvědomovala, že jsem tam seděla třeba do těch desíti, jo? Takže ta mě znechutila natolik, že to taky bylo, že skončila sezóna, já jsem dala výpověď a jako nebylo nikoho, kdo by mě přesvědčil, že to má bejt jinak. Ačkoliv to místo jsem si jako vysnila a trvalo to, než se tam uvolnilo, ta mi to tak znechutila, že jsem si uvědomila, že je vopravdu lepší bejt na tý volný noze a bejt si šéfem sám a dělat si, co člověk chce, no. No, tak to bylo to. Pak vlastně mě oslovila jedna kamarádka, abych jí pomohla, ehm, otevřít galerii, nějak to zrekonstruovat, sehnat někde peníze. Tak, tak to byla taky taková zajímavá zkušenost a ta mě přivedla na možnost tehdy začínajících evropských fondů. Do těch jsem se taky ponořila vehementně, teda přes pracák pracně teda, ale vyšlapala jsem si, že mi ten kurz zaplatil stát a udělala jsem si vyloženě poradce pro evropský fondy a jako rekvalifikaci. No a fakt se to vyplatilo, protože jsem se na tom kurzu, tam byl lektor a ten vlastně zjistil, že by jako to mohla bejt zajímavá spolupráce, na nějakou jednu zakázku mě oslovil, pak jsem zase já

oslovila jeho, no a zjistili jsme, že by to docela fungovalo, protože to bylo takový to, já mladá, aktivní, rychlá a von takovej ten uvážlivej, vo půlku starší. Takže jsme hrozně dobře působili jako duo a pro řadu měst jsme udělali projekty, tím, že já jsem se toho nebála a von byl ten uvážlivej, všechno propočítával, a já jsem zase jako se nebála nových věci a říct si víc. Proč bysme si neřekli, když prostě to umíme. A vybírali jsme si ty projekty systematicky tak, abychom si nezkazili tu procentuální úspěšnost. No a vlastně velice rychle nám ta procentuální úspěšnost vylezla tak nahoru, že jsme si fakt říkali trojnásob, co konkurence. No ale dostali jsme to, protože jsme byli úspěšný, protože jsme nebrali každou blbost, která se nám naskytla. No, a tak to jsme dělali několik let, a to mě vlastně jako vodradilo i vod toho, i když třeba dneska jsem mohla bejt dále a třeba jako docela dost bohatá, tak to jsem ukončila taky. Zklamání. Opět to zklamání. (Respondetka popíše několik konkrétních projektů, na kterých jí velice záleželo a investovala do nich spoustu času i energie. Nicméně se zde opakovaně setkala s korupcí, což ji odradilo od další činnosti v tomto oboru. Poněvadž zde byli zapleteni i nevyšší političtí činitelé té doby, nepřála si, aby podrobnosti o těchto projektech zde byly doslovně citovány). Tak jsem pak šla hledat zase něco, co by mě bavilo a zkoušela jsem i tu kavárnu. Měla jsem rok kavárnu, a pak jsem se takovouhle oklikou dostala k tomu, co dělám, a myslím si, že to je fakt to nejvíc, co mě baví, naplňuje, ty výsledky. Je to vlastně koníček spojenej s prací a pokud se nám podaří tendle projekt, tak se i zapíšu. Takže by to mohlo těm lidem dát jednak práci, ale i třeba na několik let by ta práce byla třeba jistější. Takže tak no. Takže takhle jsem se k tý práci úplně jako voklikou, chtěla jsem dělat něco jinýho užitečného a tak. Ale prostě jako já tou cestou těch úplatků nikdy nepůjdu no.

M: Já teď skočím zpátky v čase do dob tvého dětství. Když se řekne dětství, co se ti vybaví?

B: Dětství? No, já jsem měla spokojený, spokojený dětství. Tam myslím, že i ta touha po, nebo touha, potřeba těch přátel, myslím si, že to mi, ehm, dali i ti rodiče do toho vínku těch potřeb, protože, ehm, naši hráli jeden kolektivní sport tady takovej jako, ehm, dneska docela rozšířenej. Byl to i olympijskej sport a, ehm, tam vlastně nás brali jako děti s sebou. No já jsem vlastně neměla jako bráchu a ségru. Kolikrát byly ty tréninky, takže ty mámy se kamarádily, ehm, jako kamarádily se hodně, hrály spolu ten sport, jsme se viděli furt. Jezdilo se na společný výlety, dovolený, prostě takže, na soustředění, takže já jsem byla vlastně neustále v kolektivu lidí. No a musím říct, že nám to jako vydrželo do dneška, že, a že ty pocity máme všichni stejný, že bychom rádi takhle vychovávali i děti, jakože vlastně v nějakým, já nechci říkat moc v společenství, protože mě to zavání jako sektama, to ne, ale že jako takovej ten širokej okruh přátel, co se jako rádo vidí, co jezdí rádo na ty výlety, co si

pomáhá, tak to máme. A skutečně, já když komukoliv z nich teďka dneska večer zavolám „hele, já jsem píchla, nevím, nemám u sebe peníze, potřebuju vytrhnout trn z paty“, tak jako všichni, co budou v Praze a komu se dovolám, tak pomůžou a přijedou, že ty vztahy jsou fakt jako pevný prostě. A jako není to jenom tím, že se známe tak dlouho, ale vopravdu my jsme byli jako tak vychovávaný, až jako si říkáme skoro brácha a ségra (smích), a to, to je taková moje široká rodina, no. Takže dětství jsem měla jako úžasný. Sporty samý a v zimě hory, v létě prostě co se dalo, takže jako jo.

M: A pocházíš z Prahy?

B: Jsem z Prahy, no.

M: A dokázala bys popsat, jaký u vás doma fungoval rodinný model? Byl někdo u vás hlavou rodiny?

B: Ne. Protože naši se rozvedli, když mi byly ani ne dva roky, takže já vlastně, co už si pamatuju, tak jsou tam samozřejmě záblesky nějaký, ale jako s tím tátou, ale já vlastně to dětství si, jako mám zafixováno s tou mámou. Samozřejmě máma měla jako samozřejmě nějaký strejdy a tak, ale nemám to jako nějaký jasnej model, jakože bych to viděla máma, táta a tady je matriarchát, patriarchát, vůbec jako. Prostě jako dětství, spokojený dětství, kde teda ten táta byl na ty víkendy a tak, ale jenom s tou mámou.

M: Dokázala bys popsat, jak tě maminka vychovávala?

B. Ehm, no, teď nevím.

M: Byla na tebe maminka přísnější nebo spíše benevolentnější?

B: Jo, takhle. No já myslím, že jako měla jsem rozhodně řád, jako to jo, ale ehm, taky jsem si dost věcí jako dokázala prosadit, ale tím, že jsem vod malička sportovala, tak to bylo taky jako dost jasný. Já jsem měla třikrát týdně tréninky, vo víkendu turnaje, takže jako zase na nějaký vybočování z řady nějakýho modelu, tak to ani nebylo, že jo, tam ten řád se dělal tím sportem celkem a mě to bavilo. Takže já jako jsem jeden čas dokonce dělala ty sporty dva, takže jsem měla fakt každej den něco a ehm. No, máma měla pevnou ruku, to určitě, ale jinak asi nevím, jak bych to charakterizovala. Já ji furt, vod nějaký doby ji mám spíš jako parťáka. No, ale to dětství jako jo, měla, měla v mejch očích respekt, větší než táta. Tím, že tam ten táta nebyl a byl ten rozmazlovací na ty víkendy, že jo no. No.

M: Když jsi byla malá, maminka pracovala? Chodila do zaměstnání?

B: Jo, jo, jo. Já si dokonce pamatuju, že jsem chodila i s ní. Máma dodělávala vejšku, tehdy ji dodělala taky docela při práci, docela pozdě (smích), a, no, pak teda, nevím, pak nějak přerušila, to je jedno, ale do tý práce jsem kolikrát musela jít s ní. Takže jo, mámu si pamatuju pracující, no.

M: Hrál v tvém dětství nějakou roli širší příbuzenstvo, kromě třeba té party, s kterou jste se stýkali?

B: Jo, jo, jo. Když jsem byla malá, tak určitě, protože takový ty prázdniny, kromě tady těch soustředění a tak, tak jsme se vídali se sestřenicema. Jezdili jsme na chatu, nejdřív na chatu k dědovi, a pak na chalupu k tý tetě. Takže jako se sestřenicema to byly taky takový jako skoro ségry, no. Takže to zázemí můj široký bylo nejen v těch kamarádech mámy, ale i v těch ségrách, co měly sestřenice skoro v mém věku, takže jsme se jako vídali dost často, no. A i to byla jiná doba, prostě se, ehm, dneska nevím jestli, no. Já si myslím, že to je i dobou, že nešlo tolik co dělat, nemohlo se jezdit do zahraničí a tak, takže jak tady člověk trávil čas, tak i v tom různém okruhu těch lidí, a my jsme se vídali pravidelně ve svátky, narozeniny, všechno se slavilo. Takže jako rodina jsme se stýkali hodně no.

M: Vzpomeneš si na nějaké hodnoty, které se ti maminka, popřípadě otec, snažili předat, když jsi byla malá?

B: No čemu říkáš malá?

M: V dětství.

B: No, u mámy určitě takový to, že nebudu lhát a takový ty věci stoprocentně. U táty pak, když už jsem byla starší a už jsem ehm. Tak je asi docela dobrý říct, že já jsem vodošla vod mámy v sedmnácti, táta se rozváděl a vlastně jako se mě ptal, jestli teda bych nebydlela s ním. Já jsem to nejdřív odmítla, pak jsem se, pak jsem si vo tom přemejšlela, že vlastně za ty víkendy jsem ho za ten život moc nepoznala. Takže jsem pak jako s ním začala bydlet a ten vztah jako začal jako vrcholit tím, že jsme odjeli do té Austrálie a na Novej Zéland. Ale to voťukávání bylo na začátku samozřejmě docela těžký, protože já jsem na něj nebyla zvyklá, von nebyl zvyklej na mě, takže to bylo docela zajímavý, jako takovej zvrát v životě. No, a ta máma, takže takovou tu morální určitě vod mámy, prostě protože ten táta byl přece jenom fakt víkendovej. No a ehm, ale u táty, to bylo docela bych řekla pro tu práci důležitěj moment, ehm, kdy von mi pak začal dávat kapesný a dával mi vysoký kapesný s tím, že mám vlastně, mám i trošku pokrejt jako náklady. Von nakupoval samozřejmě, ale že třeba, co bude chybět doma. Učil mě k tomu, abych jako z toho vyšla a abych si nemusela jakoby říkat, abych nebyla někde, abych se nemusela nechat zvat. Takový ty věci, abych byla jakoby, ehm, hrdá, ale zároveň ta hospodárnost si myslím, že byla strašně důležitá, protože já jsem dostala nějakěj, nějakýho měsíce jsem dostala nějakěj objem peněz a s tím jsem musela vyjít. Já jsem si mu nikdy neřekla vo bundu, kalhoty. Já jsem si to vždycky pořídila z tohodle toho. Nevím, rozbily se hodiny, nemusel mi říkat, nebo von by to koupil samozřejmě sám, ale já jsem si všimla, tak jsem to koupila, protože prostě mi to přišlo správný, tady mám nějaký peníze, tak

jsem přidala do té domácnosti třeba takovouhle drobnost. No, a to bylo pro mě důležitý, protože já jsem se strašně brzo naučila jako hospodařit. Jo? Takový to, co jsem si vydělala bokem, jakože na těch brigádách, to bylo něco jinýho. Za to jsem si jela támhle na rafting, támhle někam, prostě takový ty už dneska by se tomu řeklo dovolený. Tak takový ty věci jako nad rámeček, nebo jsem si koupila něco, ale to, znát tu hodnotu peněz, to myslím, že mám díky tátovi a díky téhle zkušenosti, která přišla hrozně brzo, no. No a samozřejmě se mi to líbilo. Takže i vlastně to, jak jsem byla jakoby nepřímou hrozenou do vody s tou prací, já jsem nemusela, ale chtěla jsem, protože se mi líbilo mít peníze a mít tu svobodu a nemuset nikomu si říkat vo nic. Takže jsem nechápala ani spolužáky, který jako si prodlužovali vejšku, jak mohli, jenom aby prostě je ti rodiče ještě živili. To jsem jako fakt nikdy nepochopila. No.

M: Vzpomeneš si, jestli jsi v dětství měla nějaký vzor, ať už v rodině nebo mimo ni?

Někoho, ke komu jsi vzhlížela?

B: Asi ne.

M: Nemapatuješ si?

B: Ne, ne nepamatuju, myslím, že neměla. Neměla a jako byly třeba máminy kamarádky, který jsem měla radši, nebo jsem s nima trávila více času, protože mi ten jejich život přišel jako inspirativní v něčem, ale nebyly to vzory, to určitě ně. Já jsem ani netrpěla na takový ty věci, jakože jak, já nevím, děti sbíraly něco, tak to já jsem nikdy neměla no. Anebo jsem nikdy nechápala, jak lidi sbírali podpisy nebo chtěli se vyfotit se známou osobností. Já jsem si říkala, přece tak jako, když mě pozvou na večírek a strávíme, a nikdo o tom nebude vědět, a strávím skvěleji jako, skvělou já nevím něco, večírek, večeři, pařbu, něco, tak to je pro mě víc, než když se tady vyfotím a dám si to do rámečku nebo to někde vyvěším. Dneska by to vyvěšovali na Facebook samozřejmě. (smích). Ale tohle jsem nikdy nechápala už jako vod malička. Všem jsem říkala jako, a to ve mně bylo nevím vodkad' jako, ale, že dokážeš fakt všechno, co chceš, a že není jako, že ten je hvězda a to je nemyslitelný a to je nemožný. No tak to vůbec, to mě vždycky přišlo směšný jako.

M: Dokázala bys říct, co charakterizovalo tvoje dospívání, řekněme dobu od konce základní školy až po osmnáctý, devatenáctý rok?

B: No, já jsem byla hodně svěhlavá, takže bych řekla taková zpupnost a ehm, byla jsem dost, myslím si, originál, a těžko zvladatelná, prostě já když jsem se kousla, tak ta máma to se mnou měla hodně těžký, a potom teda i ten táta. To jako myslím, že si zažil horký chvíly no. No, tak ehm.

M: Jáká jsi byla studentka v té době?

B: No, já říkám, velice originální. Já jsem třeba, ehm, na tom gymplu, já jsem měla toho tátu tak zmáknutýho, vlastně i tu mámu tehdy, ale pak to přešlo na tátu, z mámy na tátu, vlastně to bylo jedno. Já jsem třeba, jak jsem dělala v tom divadle, a samozřejmě ten noční život plnej tehdy, dneska bysme řekli hvězd, ale pro mě to byli inspirativní lidi typu (jmenuje jména slavných herců a hereček), tak takový ty lidi, který fakt i do dneška si myslím, že jsou zajímavý a mohla jsem s nima trávit večery, tak já jsem je s nima chtěla trávit, že jo. Akorát že mi bylo málo a musela jsem chodit do školy. Takže já jsem třeba s nima do tří pařila, pak jsem tajně po tichu přišla domů, ulehla jsem, ráno jsem vstávala, že jdu do školy, nasnídala jsem se, že jdu do školy, táta odjel a já jsem si šla zase lehnout, že půjdu do školy až na vodpoledne, že jo. Já měla prostě neomluvenejch hodin, že mě nechtěli pustit k maturitě. Takže ale už tehdy jsem to uměla v tom nějak jako chodit, si to zařídit, nějakajma doktorama, nevím prostě, takže nakonec jo. A třeba na dějepise jsem byla dvakrát za půl roku a ten teda jako hodně bojoval, abych to nedostala, nicméně odpolední seminář byl taky jako historie. Tam jsme měli někoho jinýho a už byl vodpoledne, to už jsem byla vyspalá (smích). Takže jsem chodila poctivě a mě to bavilo, takže jsem jako ty práce vodevzdávala úplně perfektní, že jo, protože mě to bavilo a já jsem byla schopná strávit, já nevím, když se dělalo na biologii, která mě bavila, tak jsem byla schopná strávit vodpoledne v muzeuu. Udělat tu práci takovou, že by si ji mohla rovnou vydat, protože jsem to tam vopravdu vobkreslila, vypsala, udělala rešerši. To dneska na internetu, tak tehdy si musela fakt to si jako vobchodit nebo půjčit knížky. Takže já, když jsem se do něčeho pustila, tak tu práci jsem vodvedla, ale donutit mě, nebo donutit sama sebe, abych něco chtěla nebo něco udělala povinnýho, tak to jako bylo asi největší kámen úrazu. Ty povinný věci, s tím do dneška mám problém prostě no.

M: A co rozhodlo o tom, nebo kdo rozhodl o tom, že si ze základní školy šla na gymnázium?

B: Ne. já jsem měla absolutně volnost. Volnost. Jenom se po mě chtěla maturita, ale kdybych, nebo chtěla, bylo mi doporučeno, že by to bylo jako dobrý. Nicméně já jsem to taky věděla, jakože tehdy už to bylo, já nevím, my jsme byli revoluční ročník, asi vosmička. Já jsem, jó, takhle vlastně ještě jinak. Já jsem šla do devítky, protože jsem se nedokázala rozhodnout a hodně jsem jako oscilovala mezi jako uměleckejma oborama a zároveň jsem ze všech stran slyšela, že ten gympl by byl lepší, že budu mít víc času na rozhodování, takže jsem chtěla na gympl. A zase já jsem nebyla excelentní student a hlavně jsem byla fakt jako držka už na tý základce. Takže jako myslím si, že ty znalosti byly lepší, než jsem pak ty známky dostala, protože jsem byla drzá a protože jsem byla jiná a tak. No a ehm, takže jsem měla trojky a chtěla jsem jít na gympl, což jako za totáče bylo takřka nemysliltelný a no, takže já si myslím,

že jsem se dokonce ani nikam. Jo, já jsem se později nějak rozhodovala, chtěla jsem jít na nějakou uměleckou školu. Pak mi nevyšel gympl, takže jsem získala rok v devítce, jakoby na rozmyšlenou, no. Pak, tehdy byly hrozně divný, myslím, že to byly nějaký dvoukolový, že když si si dala někam přihlášku, že si mohla mít jenom snad dvě možnosti, něco takovýhle si matně pamatuju. No a já jsem si vybrala samozřejmě ty nejprestižnější, což byla jako špatná volba. Pak jsme zkoušeli takovou tu, kde bych se měla dostat, protože se říká, že tam nikdo nejde, tak samozřejmě tam šla celá Praha, že jo (smích), takže to bylo taky výborný. No a pak jsem šla, ze zoufalství se přiznám, na mimopražský, protože tam mě vzali bez přijímaček a hodně jsem tam trpěla, hodně, hodně. Protože byli to vopravdu jako burani. A já tehdy, že jo, tak já jsem poslouchala Beatles v té době, dlouhý vlasy, korálky, sukňe na zem, což bylo po revoluci, takový jako pro ně ještě, já nevím. Dneska je to normální a usměješ se tomu, ale tehdy prostě jsem byla ta Pražanda, ten exot, a bylo to docela těžký, takže jsem jako musela šprtat vo to víc, protože jsem automaticky měla jako ty podmínky jako jiný. No, takže to bylo, ten gympl začátek. No, a pak jsem si právě přešla do Prahy. To jsem si vybojovala sama, že jsem si našla gympl, kterej by mi vyhovoval. To jsem si přečetla nějaký článek v Reflexu vo jedný škole a strašně jsem si myslela, že tam musím. Tak jsem tam jeden pátek přijela, odchytla jsem tam nějaký studenty, s těma jsem se skamarádila, a rovnou jsem šla za ředitelkou, že já tam prostě musím (smích). A vlastně mi ve druháku, byl nějaký říjen, jsem se tam jako cpala, když už měli plný stavy, samozřejmě, no tak. Ale dostala jsem se tam, no. Už tehdy ta umanutost byla docela značná.

M: Ty jsi teda jedináček?

B: No, vlastně jo. Vychovávána jsem jakoby jedináček, nicméně v tom společenství právě těhle těch skoro bratrů, skoro sester. Mám teda teďka bráchy dva, oba jsou jakoby nevlastní, z máminýho a z tátovýho druhýho manželství, no.

M: A mělas pocit, že jsi měla jako jedináček nějaké výhody, že jsi třeba byla rodiči trochu rozmazlovaná?

B: Ne, vůbec. Právě že tím, jak máma mě brala takhle mezi ty, na ten sport a to, tak tam vůbec. Tam hlavně to bylo takový, že prostě ty kamarádky, vono se tehdy takovej rozdíl nedělal. Jako samozřejmě nebyla jsem jejich dcera, ale do dneška třeba říkám tý jedný mý mamíný kamarádce, jakože to je moje druhá máma, protože ty vztahy byly tak pevný a takový že, samozřejmě jsem věděla, že to nejsou moji bráchové, ale chovali se k nám všichni tak stejně. Tehdy nikdo nic neměl, vo to to bylo lepší. Si nikdo nic nezáviděl a všechno se dělilo. Vona mi i šila, neměla dceru, takže jako docela si myslím, že jsem taky naplňovala částečně nějaký její nenaplněný potřeby. No a, ale ne jako.

M: Vzpomeneš si, jaké jsi měla sny na gymplu o tvém budoucím životě?

B: No, já jsem byla hroznej idealista, hroznej, úplněj jako nejvíc (smích). A něco z toho mi zůstalo a myslím si, že to je i dobře. Že samozřejmě, jak jsem říkala, jak jsem narážela v tý práci na tydle ty brutální reality těhle těch hovad, politickej systém a tak (...). Určitě idealista. Tak bylo to i tou dobou. Tak vyrůstala jsem za totáče a najednou byly i ty možnosti, ty obzory s tím rostly a ta fantazie, že jo, patnáctiletýho, šestnáctiletýho člověka je vobrovská, takže, jo.

M: Dokázala sis třeba sama sebe představit, že za pár let bys mohla být vdaná paní s dvěma dětma?

B: Né, rozhodně ne. No takhle, takhle, ty sny, představy, to nebylo. Já to mám spíš takhle, že ty věci přicházejí a já se k nim nějak stavím. Takže se mi stalo, že jsem, to bych musela spočítat, kolik mi přesně bylo, že jsem chodila s klukem, kterej byl rozvedený a měl dvě děti a ta jeho žena tehdy, ehm, bych řekla, chytala druhou mízu, abych to řekla hezky. No a on ty děti měl docela často, takže s nima, ehm, s nima prostě to bylo, jako by byly, samozřejmě ne moje, nebyly moje, ale měli jsme je často a měli jsme jako hezkej vztah. Takže jsem si tehdy představovala, jakože jo, že jo, že s ním zůstanu, že s ním zestárnu. Budeme mít tyhle dvě děti a pak spolu další děti. Koupili jsme si na to konto v nějakých jako letech dům na hypotéku a představovala jsem si, že si ho vezmu, třeba, já nevím, za půl roku, a že budeme mít ty děti brzo, že jsem jako nechtěla bejt starej rodič. Nicméně člověk mívá, život mění (smích) a no. Tak pak se staly různý okolnosti, kdy jsem si uvědomila, že s tímhle člověkem jako vopravdu ten život strávit nechci. Měla jsem pocit, že ho znám dlouho, nebo že ho znám natolik, že jako je to ten pravej. A dneska jsem šťastná, že jsem tu blbost, že bych si ho vzala, neudělala. Takže jako jo, tehdy jsem si uměla představit to, ale nebyl to můj sen jako. Uměla jsem si představit to, že to tak jako zrovna tu životní etapu, jak se rýsovala, že by to bylo hezký, že by se mi to líbilo, ale, ehm, nebylo to, že bych si vod malička říkala „a já budu mít holčičku a chlapečka“ a já nevím „koupíme si dům a natřem si to tam na růžovo“, tak to jako ne no. To jsem neměla vůbec nikdy, ale, ehm, vždycky jsem věděla, že nechci bejt sama, že chci mít partnera a jako ten vztah jsem vždycky řadila jako vysoko, ale nikdy to nebylo spojený, že já bych bez toho partnera nemohla to a to, nebo že já bych si nenaplnila sny, když nebude to a to. To vůbec, no.

M: A dokázala by si jen letmo popsat své minulé vztahy, ty, které máš pocit, že tě nějak výrazněji ovlivnily?

B: No, tak tenhle ten vztah. Nebo tak třeba ten první vztah, úplně si myslím, že byl, že jsem ho docenila třeba zpětně, že to bylo jako výjimečně hezký a že jsem věděla, že na toho člověka se můžu stoprocentně spolehnout, což jsem si ověřila i po letech. To už jsme spolu

samozřejmě nechodili a jeli jsme spolu a s dalšíma kamarádama na cestu do Nepálu. Byli jsme tam šest neděl a trekovali jsme a kamarádce tam vypadlo koleno a vlastně jsme se o ni museli jako nějakým způsobem postarat, a ty zbylý nám utekli a von teda byl skutečně jedinej, kdo mi s ní jako pomohl. Samozřejmě jsme si najali šerpu, nemuseli jsme to tahat my, ale stejně dvě holky v horách v pětitisících, jako je to. Dneska už je to, dneska ti tam přiletí vrtulník. Tehdy jako jsme moc peněz neměli a byli jsme rádi, že třeba na toho šerpu jsme se složili. A von nás tam vopravdu jako nenechal, ačkoliv se tím vokrádal o možnost jít do base campu a takový ty, co jsme měli další cíle. A tam jsem si jako znova říkala, že je hezký, že jako zrovna von byl můj první vztah, že to byl jako výjimečnej člověk. Jenže jako byl první a člověk má pocit, že jako ještě musí zkusit jiný. Dneska jako bych si ho, nejradši bych si ho vzala (smích). Ne, jako má samozřejmě svůj život spokojenej a jsme kamarádi, ale vím, že kdyby se to vrátilo, tak jako bych s ním zůstala, ale měla jsem pocit, že ty zkušenosti musím jako nabýt ještě jinde, a tak no. To byla jako úplně první láska, ta velká naplněná. Takže jo, to byl hezkej vztah. A s tímhle tím klukem, co měl ty dvě děti, s tím jsem si jako plánovala tu budoucnost, jinak bych si tu hypotéku s ním samozřejmě nebrala. No a pak byl ještě jeden vztah, kterej mi zasáhl do života a ten byl, ten se na mě vlastně, ten byl krátkej, nebyl až tak dlouhej. Taky jsme nějakou cestu jako, jsme hodně cestovali do takovejch krajin, kde třeba nebylo úplně bezpečno, kde toho druhýho hodně poznáš, a tak, jak ten první jako vobstál, tak tenhle nevobstál, takže tak. Tehdy jako jsme se po tý cestě více méně, sice jsme spolu ještě nějakou dobu byli, ale vlastně tehdy to vzalo za své na těch cestách, kdy ty extrémní podmínky ti fakt, aniž bysme to plánovali, tak ty napověděly, že naše cesty se jako rozdělěj no. Tak tihle tři. Jinak vlastně bych řekla, že nikdo v mým životě zásadní nebyl. Nebo že bych něčeho litovala, to ne.

M: Řekneš mi, jaké kvality očekáváš od partnera?

B: Tak stoprocentně, dneska po zkušenostech, i to tak mám vod začátku, že ten člověk musí bejt hlavně kamarád, že samozřejmě ta láska po čase vyprchá, a musíš si toho druhýho vážit, abys měla na čem stavět, spolehnout se na něj, být ti oporou. To prostě nejsou řeči. To prostě tak fakt jako funguje, že jo, jsou jako dny růžový a taky ti je leckdy úzko, tak ten člověk ti musí bejt, nebo pro mě musí bejt partnerem no. Jako rozhodně ne jako chodící peněženka, to prostě jako takhle jsem to nikdy rozhodně neměla. Takže první místo spolehlivost a vopora a nějaký porozumění prostě, aby byl jako kamarád. Samozřejmě bez chemie to nejde jo, ale ten základ musí bejt takovej přátelskej no.

M: Myslíš si, že je těžké takového partnera najít?

B: Myslím si, no, jo i ne. Já si myslím, že ehm, třeba v mém případě je to vo mý náročnosti na další jako nároky na toho muže. A, ehm, jinak si myslím, že to není tak těžký, když slevíš z dalších x bodů, tak ten člověk se dá určitě najít. A myslím si, že takovejch je plná seznamka, jenomže bohužel člověk mý náročnosti má prostě spousty dalších jinejch věcí, který by po tom druhým chtěl a kolikrát jsou to možná jako věci, který se ani nedaj naplnit pořádně. Takže to vidím teď, protože sama bejt nechci a zkusila jsem i tu seznamku, kde jsem zjistila, že jako jsou i docela prima kluci, no, nicméně momentálně třeba jako (smích) to nemá smysl vůbec zkoušet, protože takovej se nenarodil, aby jako čekal. Já to teďka myslím kriticky vůči sobě, aby čekal, kdy teda si na něj udělám hodinu denně čas nebo půl hodiny nebo deset minut, nebo já nevím. Ale prostě to, teď je to prostě nereálný takovýho člověka najít. Zkusila jsem, zrovna včera jsme si řekli, že to jako nejde, že ta trpělivost má asi taky, že jo, nějaký hranice. Takže ne no. Asi pětkrát to zkusil a teď už to vopravdu vzdal. (smích)

M: Co pro tebe znamená manželství?

B: No, ehm, manželství, no. Já nevím. Nemyslím si, že to není třeba, tím že jsem z rodiny neúplný, ale ehm, pro mě to vždycky byl jako takovej, jak to mám říct, papír, kterej nemám pocit, že bych jako úplně potřebovala, že jako jo, já jsem třeba svojí nejlepší kamarádce byla za svědka, samozřejmě jsem se toho zhostila a jako jo, užila jsem si to s nima a líbí se mi to, že voni do toho šli, ale protože voni jsou takhle nastavení. Bez toho papíru by třeba v tom ani neuměli pořádně fungovat. A já, mě to nepřijde důležitý jako ehm. Víím, že to je jako komplikovaný, pak různý, když se jednomu něco stane a tak. Tak z týchle, po týchle stránce to by bylo jediný asi, proč bych vo tom přemejšlela. Anebo vysvětlovat dětem, proč já se jmenuju tak a táta tak. Protože já, i kdybych se vdala, tak bych si chtěla nechat svoje jméno. To mám tak vod malička jako. Ale všechno se dá, myslím že, ehm, i todle se jako dá těm dětem jako, když s nima člověk mluví vo všem a no. Ale manželství pro mě není, není důležitý, nebo není směrodatný.

M: To znamená, že manželství pro tebe není ani nutným předpokladem k tomu založit rodinu a mít děti?

B. Ne. Vůbec. Vůbec.

M: Jaký je tvůj vztah k dětem?

B: No, myslím si, že jako (smích), už jenom to, že u mý kamarádky, tak já jsem teta Bára, takže teta, že jo. Protože teta dělá blbosti s nima jo sice, ale já jsem přísná jo, hodně přísná, nicméně jako s nima dělám naprosto všechny kraviný, který jsou ehm, na ty rodiče třeba utahaný, tak ti je nedělaj, že jo. Takže já jsem oblíbená teta. A myslím si, že i ty děti toho mýho přítele mě měly rády. Takže to je docela hezký, jak ty sociální sítě fungujou, teď si mě

malá našla, protože nám zakazoval se stýkat, tak si mě po letech našla, takže to bylo docela hezký, taková vodměna. Takže se pravděpodobně uvidíme konečně. No a jo, jako děti určitě. Myslím, že ty děti i na mě viděj, že ty děti, takový ty jiskřičky v očích, tak ty děti to hned vytušej a hned, hned jako dováděj a tak, takže jo, děti jo, děti určitě jo.

M: Jako single žena nad třicet cítíš od své rodiny, kamarádů nebo společnosti obecně nějaký tlak ve smyslu, že bys už měla být vdaná, mít děti?

B: No, tak je to tady obvyklý samozřejmě do těch třiceti, nějaký předpoklad, že by se to mělo. Samozřejmě, co si budem namlouvat, vono po těch pětatřiceti je asi, ehm, i biologicky je to potom mnohem složitější a kolem ty čtyřicítky je to jako už s tím, ehm, prstem nahoře, že opravdu jako pozor, pozor, nemusí se taky podařit. To jako všechno si uvědomuju, ale třeba moje okolí mi jako tohle nikdy nedalo najevo. Jediný co, že třeba jeden čas moje máma jako hrozně toužila bejt babičkou, ale když jsem jí to jako intenzivně dávala asi půl roku najevo, že takhle mi nepomáhá, ať toho nechá, a že to stejně nezmění, tak pak teda byl klid. Ale ehm, můj postoj nebo ne postoj, to není postoj, to jak žiju, myslím si, že všichni vědí, a že třeba teď by to ani nebylo ideální, protože jako to dítě by bylo neurotický a (smích). Co si budem povídat, z toho stresu mám věčně opary, tak jako kdo by chtěl v takhle nezdravým těle jako to dítě prostě mít no. Takže ehm, no já myslím, že jakože samozřejmě, to tělo je nějak uspůsobený, jsou nějaký omezený možnosti, nicméně já si myslím, že je to hodně i vo tom vnitřním jako nastavení a ehm, leccjaká žena je toho důkazem, když rodí prostě po čtyřicítce. Speciálně ty ženský, ženy, který si dlouho užívaj a když už mají teda pocit, že už si užily, jsou připravený, pak ty Italky rodí klidně kolem ty čtyřicítky, ty Španělky. Ale neříkám, že to je můj model, ale jako já si myslím, že pokud to má přijít, tak to jako přijde, že to tělo na to bude jako připravený. A já bych se teď bála vůbec otěhotnět, abych tomu dítěti jako neublížila, protože jako rozhodně teď by to nebylo zdravý prostředí. I myslím jako uvnitř toho těla, prostě, prostě ten stres je strašná věc, že jo. To je základ spousty nemocí, takže to bych fakt jako nechtěla a hodně bych se rozmejšlela, jestli bych do toho šla, jestli by se stalo, no. No, takže jo, jako ehm, všeobecně si uvědomuju, že ten tlak je, ale moje okolí mi ho teda nedává najevo, jo.

M: Dokážeš mi popsat svou ideální budoucnost za deset let?

B: Za deset let, no, no tak to, vo co se teďka snažím, aby se zakořenilo a vopravdu vzkvétalo, myslím teda pracovně. A já doufám, že se to prostě do těch dvou let podaří a, ehm. Takže to by byla už i nějaká ekonomická jistota pro to, mít tu rodinu. Protože samozřejmě by bylo jako hezký mít partnera, kterej všechny uživí a budeme mít jako na všechno, nebo co budeme si chtít splnit, si splníme. Já můžu jít vklidu na mateřskou, rodičovskou a, ale jako nespolehám,

nejsem zvyklá se na druhýho v tomhle směru spoléhat. Takže bych ráda, kdybych byla jako zajištěná sama za sebe, měla vnitřní klid, že jsem něco dosáhla, co jsem chtěla, a pak bych šla docela ráda jako. Já bych si to, myslím, docela užila, ale obávám se, že tu práci budu dělat i, pokud se podaří, i tady u toho. Já to prostě jako nevydržím. Takže i si myslím, podvědomě, jak jako to dítě bych ráda, takže i ta práce, kterou teď dělám a která mě fakt jako naplňuje, tak je shodou okolností i práce, která se s tím dítětem dá dělat. Speciálně teďka jako ten obor, co dělám, tak to, na co jsem se zaměřila vyloženě jako ehm, tak když to. No tak jako pak by to šlo. (Respondentka se rozpovídá o detailech své profese. Nechce, aby tato pasáž byla doslovně citována. Nicméně chtěla tím říct, že tato pozice by ji umožnila být dostatečně flexibilní a moci dále pracovat, i kdyby založila rodinu). No jinak jsem si uvědomila, že mám někoho, kdo do mě neustále rejpe, že bych měla mít dítě, a to jsou právě ti nejbližší kamarádi, který teda zase by to neuměli jinak než bez toho manželství, tak to jo, ale to už je, bych řekla, takovej sport. To je takový to „tak už, už, už máš nějakýho?“ (smích). A tak no, takže.

M: Chtěla bys něco k tomuto tématu ještě dodat, o čem jsme se nebavily a ty si myslíš, že by to mělo zaznít?

B: Já si myslím, že to, že spousty holek by třeba chtělo žít jinak, ale je zvyklý, jsou zvyklý si prostě na sebe vydělat a ehm, často se mi stává, že ti chlapi, když se s nima pak třeba jako skamarádím, nebo jsou to třeba, který se o mě snažili, a pak jsme se nějak jako dali do řeči, když už jsme obě strany věděly, že prostě ne, tak jsme si takhle povídali a několikrát jsem zjistila, že vlastně si myslej, že já mám tu kariéru fakt na prvním místě nebo tak, a že bych to nechtěla jinak. Já, kdyby přišel chlap a řekl prostě „jseš úžasná, bez tebe já žít nemůžu“, prostě, ehm, a prostě já nevím co, (smích), tak já neumím třeba přijímat peníze vod druhéjch, jo, ale kdybych se nad tohle všechno povznesla a ten chlap by mě zajistil, tak já bych tu práci chtěla dělat, ale už bych ji dělala v daleko menším rozsahu a jsem si jistá, že spousty holek to má podobně, že kdyby ten chlap prostě byl, ehm, a vlastně i se von snažil sám, jako tohle to třeba změnit, tak já myslím, že bysme se mnohdy vůbec nebránily. Jenom je to situace, že jsme prostě na vlastních nohou, nemáme třeba momentálně toho chlapa, ale rozhodně si nemyslím, že většina holek takhle chce zůstat. Já stoprocentně ne. Říkám, i na ty seznamky jsem teďka šla, protože si nemyslím, že je to špatná cesta. Nechci kluka z branže, to vím určitě, protože to bysme se doma fakt nepotkali a ehm, zároveň tak jako vím v tý umělecký sféře, koho kolem sebe nechci. Takže já určitě musím lovit někde jinde a jak mám toho času málo, tak pro mě je seznamka momentálně prakticky jedna z možností a málokdy se stane, že jdeš do nějakýho novýho prostředí, kde můžeš někoho potkat. To je fakt o náhodě, ale nebráním se jim, ale tu seznamku rozhodně jako teďka budu zkoušet, protože si nemyslím, že

to je úplně špatná cesta, když si nastavíš ty parametry a máš takový zdravý, ehm, zdravý nějaký, jak to mám říct, podprahový, nebo když si nastavíš jako tohle by to nemělo přesáhnout, tak si myslím, že i eliminuješ nějaký jako nebezpečí a takový jako. Prostě když se tam nevyfotíš prostě, já nevím, v podprsence, tak jako je ti jasný, že kdo ti bude psát. Když tam dáš normální fotku a napíšeš normální věci a na toho druhýho taky normální požadavky, tak je velká šance, že se ti ozve někdo normální, no, takže.

M: Já ti moc děkuju za rozhovor.

Přepis rozhovoru: Eva – 20/11/2014

E: respondentka

M: tazatelka

M: Evi, řekla bys mi něco o sobě? Co tě charakterizuje?

M: Co mě charakterizuje. Tak, jo, ehm, asi, asi ta osobnost. To vím, že teda jakoby lidi vždycky tak nějak jako je to, nebo že jsem tak vnímána jakoby spíš tou osobností, to že jsem jakoby dost temperamentní, jo, a ehm, i jsem docela komunikativní s lidma. I když teda jako, já teda jako moc nemluví, když nemusím. Spíš pozoruju, ale když prostě mluvím, dokážu se bavit v podstatě s kýmkoliv a je mi jedno, jestli je to uklízečka nebo je to generál. Tak no. Takže spíš, spíš asi ten temperament. Potom hodně často teda se, nevím, jestli slovo vymyká je to správné, ale prostě taky trošku jsem jakoby specifická tím, že jsem teda single ještě jakoby pořád. Takže potom vlastně svýma aktivitama, ať už je to teda ta práce, nebo je to mimopracovní činnost, jakoby nějaký koníčky nebo to cestování, tak to je potom taky trošku jakoby se vymykající proti normálu a vlastně to jsem taky tak jakoby tím specifická, nebo spíš jakoby že ty lidi mě takhle jakoby vnímají, jakoby že emh, jo, je to trochu jiné, je to trochu jiný způsob života než ty ostatní. Asi tak, já nevím, no jinak.

M: Byla bys mi schopna popsat ze svého pohledu, jaký je single život úspěšné ženy v Praze?

E. Jaký je, no, tak, vono to má, vždycky se říká, že vono to má obě dvě ty stránky, rub a líc. Prostě je to fajn a taky je to děsně těžký. Je to fajn, že vlastně opravdu si rozhoduju o tom svém životě sama. Je to těžký, že za každé své rozhodnutí můžu potom jakoby platit. Jako myslím tím obecně a v podstatě, ehm, vlastně je to, je to specifické, že vlastně pořád se musíš spoléhat sama na sebe, protože prostě sice máš okolo sebe kamarády, máš okolo sebe přátelé, rodinu, myslím tím své rodiče, jo, a tak, nicméně vlastně jakoby pořád si prostě ten život musíš jakoby řídit sama, jo, a to vlastně každou minutu. Takže jakoby já někdy trpím tím, že mám nějaký problém, nějaký dilema, ale vlastně si s tím musím poradit sama, jo, protože jakoby nemám vedle sebe toho partnera, jo, takovýho, aby ehm, já ne úplně každej problém jakoby jsem schopna vykládat svému okolí, ať už je to zase rodiče, rodina nebo jsou to mí přátelé, kolegové v práci. Takže jakoby vzhledem k tomu, že právě nejsem ochotna úplně se všema sdílet ten svůj život, tak potom někdy musím opravdu rozhodovat sama. A je klidně možný, že se třeba rozhodnu dobře a je to fajn, jo, v podstatě tím způsobem to posiluje i to moje sebevědomí, že jo, děláš věci správně, můžeš jít dál, jo, ale tak taky se mi dejme tomu něco nepodaří díky tomu, že se rozhodnu špatně, jo, a pak teda se z toho musím vyhrabat zase

sama, jo. Respektive, ehm, asi takhle to vlastně vzniklo, nebo respektive takhle já žiju, ehm, díky tomu, že jsem prostě sama, protože už se mi kolikrát stalo vlastně, že i když jsem potřebovala pomoc, a to dokonce opravdu pomoc, a obrátila jsem se na mé nejbližší, což byla moje rodina, tak mi řekli „jo holka, tak se prostě musíš postarat“. Takže už jako já mám tu zkušenost takovou, že jakoby opravdu si musím za ten svůj život jakoby stát sama a musím se spoléhat sama na sebe, takže proto říkám, že potom, ano je to fajn, jakoby určuju to, co budu dělat, ať už je to ta kariéra nebo osobní život, nebo teda ten volný život, myslím ty koničky nebo tak, jo? Na druhou stranu prostě cokoliv se mi nepodaří, tak si jakoby vylízám sama. Asi tak, já nevím, říkám, nevím, jestli je to úplně fajn. Já třeba, já třeba pořád určitě, určitě nechci zůstat sama, nebo respektive není to mým úmyslem úplně jakoby furt se rvát sama, furt bejt sama. Ne. Já bych taky ráda byla za partnera, ale já toho partnera nemůžu, ježíš, jak se to řekne? Sehnat? To asi ne (smích). Prostě se seznámit, protože prostě jakoby mě se ti chlapi strašně bojejí, jo. Ať už se prostě, protože se bojí, že selžu nebo já nevím, prostě to jsou někdy potom takový diskuze, jo, ale jakoby já to žiju, já to беру tak, že prostě teď jseš sama, tak se musíš prostě postarat, jo? A jakoby dokážu si ten život udělat fajn, jo, ale taky se mi stane, že prostě to nevyjde jako normálně každému, jo, akorát je ten rozdíl, že prostě říkám, už mám tu zkušenost, že i když jsem opravdu potřebovala pomoc, tak vlastně jsem tu pomoc i v od těch nejbližších nedostala, což prostě to mě jakoby potom jakoby, no. To je potom už jakoby jinej ten život, že opravdu už si dáváš, nebo já si dávám jakoby ne pozor, ale jakoby už potom hodně zvažuju, jestli jo nebo ne, ať jsou to nějaký změny nebo prostě jo? Tak já se třeba rozhodnu, ano pojedu nějak na dovolenou, někam do ciziny, jo, ale zase, ono to zase není úplně jednoduchý, protože já si to sama, že jo, naplánuju tu cestu, všechno si to zorganizuju, no ale pak jsem na tý dovolený a tam taky potřebuju relaxovat. Jenomže já vlastně nemám čas tam relaxovat, protože tam zase, že jo, buď teda řídím to auto nebo někam lezu a zase, že jo, něco dokazuju (smích). Takže je to pořád takový, že jakoby fakt někdy bych byla moc ráda, kdyby někdo byl jakoby se mnou, aby vlastně jsem to, už jenom to, že třeba něco pěkného zažiju, tak mohla s ním sdílet, ale i tak jo? Protože dejme tomu, není mi úplně dobře, tak opravdu bych ráda někoho měla, abych se mohla na něj obrátit a říct „hele není mi dobře“. Tak to nemám teďko, ale já si to, já to prostě moc nedokážu jakoby nějak líp vysvětlit, no, tak život single. Víš, já jsem si ho jako vědomě, vědomě jsem si ho nevybrala. Ale ta situace teď je taková, že jsem single, jo, a já s tím někoho nějak, jako nikde se s tím nevytahuju, ale nemám problém zase, když se mě někdo zeptá „hele, jak to, že nemáš chalapa?“ No, tak já řeknu „ano, nemám“ a nedělám z toho nějakou vědu, nebo nehroučím se, jo, nebo nevím. Ještě takhle, já mám trošičku výhodu, nevím, jestli je to výhoda, já to tak беру, že to je pro mě

výhoda, že nemám úplně ty mateřský pudy, jo. Takže i tohle to potom, jakoby ten single život není tak těžkej jako pro některé jiné ženy, které jsou single, ale třeba je potom trápí víc to, že nemaj tu rodinu a tak. To mě jako netrápí. Mě trápí třeba, že nemám psa, no (smích). Jo? Víc toho nemůžu říct.

M: Můžeš mi popsat tvůj běžný den?

E: Jo, aha, to strašně záleží jo. Ale určitě těch vosm, devět hodin tady prostě jsem, jo. Ta práce, že jo, ta práce, kde teďko jsem, ta práce je dost taková jakoby neustále se mění. Já nemám nic klidného, takže neustále se musím přizpůsobovat zase těm změnám, jako pořád. Každý den je pro mě úplně jiný, jo, a bohužel i já mám v té náplni i řešení nějakých konfliktních nebo problematických situací, jo, takže pro mě těch vosm, devět hodin je docela vyčerpávajících. Respektive někdy je to hodně, někdy méně, jo, a potom vzhledem k mému naturelu, že já jsem taková dost jakoby, potřebuju aktivitu, já potřebuju nějakou jako činnost, respektive pro mě nejlepší je sport, jo, ve kterým já jednak relaxuju, jednak jako tady to všechno, já to nazvu negativní někdy, ta práce nebo ten pocit z té práce, takový ten stres, to napětí a tak, tak já u toho sportu, von to nemusí bejt sport, jakože někde, já nevím, lítám po kurtě, jo, ale to beru i tak, že jdu na procházku, vyventiluju. To je mě nejlíp. A pak vím, že musím pravidelně jíst, protože jinak bych zkolabovala. Tak to jako na to si dávám taky pozor, protože to už jsem taky poučená. No a musím spíš říct, že jak jsem už jakoby v tom single životě takhle jakoby zkušená, tak v podstatě já jsem i zvyklá se zabavit sama sebe. To znamená, že nepotřebuju, abych na tu procházku šla s nějakou kamarádkou, jo, ale já si tam jdu, protože si tam vodpočinu, jo. A v podstatě jako je pravda, že můj teda společenskéj život jakoby nic moc. Že prostě jako já moc ráda se stýkám s mýma kamarádama nebo se známými, to se stýkám, ale není to často, jo, protože já dokážu žít i sama nebo jakoby sama sebe dokážu zabavit. Takže ten den prožiju, jo, ale jakoby říkám, když s někým jako někam jdu, tak jako jo, ale není to moc často, to je pravda. Nebo takhle, já třeba se s tou společností stýkám v rámci toho sportu, protože když jdu hrát třeba squash, tak tam toho partnera na kurtu nějakýho mám (smích), a to mi stačí. Že prostě jako já nejsem ani moc takovej ten, já nevím, takovej ten společenskéj člověk, že ani moc tu kulturu. Já si tu kulturu zas užiju jinak, protože já moc ráda čtu, jo, a spíš jakoby, spíš kulturně nechodím moc do kina nebo do divadla. Není problém ale zajít do toho kina, sama si tam sednou, jo, nebo do toho divadla. Nebo i do restaurace se najíst, když jako jo mám tu chuť si taky užít a zrovna není nikdo po ruce. Tak mi to nedělá ten problém prostě, jo, a vůbec mi nevadí, že lidi na mě koukaj, že číšník se furt ptá jako „tak kdy přijde ten druhěj“, jo? Já mu to vysvětlím, že nepřijde, jo. Prostě s tím nemám

problém. Ale úplně ten společenskej život tak jako já nemám. Já ho mám prostřednictvím toho sportu spíš jako, jo.

M: Jak trávíš dovolenou nebo svátky? Ted' myslím hlavně Vánoce nebo Velikonoce.

E: Tak. Aha. Ehm, tak vezmeme to obecně, protože kdybychom to měli fakt, nějak takhle. Vánoce, Vánoce já třeba vod dětství nesnáším, takže těm já se vyhejbám jak čert kříží. I když teda zase společensky, v rámci naší rodiny jakoby tu společnou večeři jako máme a toho Ježíška, a tím to končí. Já nemám ani ráda to rozdávání dárků a tak jako. Ale to je, to je specifický asi z mýho dětství, protože nějak jakoby, tenkrát jakoby nějak se to asi neprožívalo tak, jak dneska. I ta komercializace těch Vánoc a tak. To je jedno. Když to vezmeme prostě obecně jakože dovolenou. Dovolenu já musím mít, jo? Já prostě nejsem žádněj workoholik. Já musím taky prostě vypadnout, jo, a pokud možno, ehm, já prostě pořád jakoby mám ráda cestování po světě, takže vzhledem k tomu, že si to můžu dovolit nebo prostě si řeknu „dobře, chci jet někam daleko“, tak já na to našetřím a v podstatě moc ráda cestuju. Ráda poznávám prostě nový místa, lidi, ale zase jsou to spíše jakoby lidi, že je pozoruju, jo, a tak moc ráda cestuju. To mě hodně jakoby, protože mě to vytrhne jakoby, že jo, z toho všedního tady života. Tam nemám ten čas myslet vo svejch problémech, ale naopak se snažíš poznat něco novýho, anebo prostě to je zase nějaká aktivní dovolená. Strašně ráda chodím. Já mám hrozně ráda hory, což zase hory, prostě říkám, ano je v tom ta symbolika. Hory symbolizují jakoby tu svobodu, ale taky jakoby tu samotu, kterou já umím tam žít. I když jakoby zase nevádí, i když já vím, že je to nebezpečné chodit po horách sama, jo. Tak zase určitý pravidla jsou, že jo, pokud je dodržím, tak to jde tam bejt sama. Takže hrozně ráda chodím po těch horách, anebo v zimě lyžuju. Ano jezdím lyžovat i sama, protože prostě já nemám nikoho kolem sebe, kdo by byl tak aktivní, kdo by lyžoval a já nebudu čekat, až se vobjeví někdo, rozumíš mi, abych vo to potěšení vlastně přišla. Takže jako určitě dovolenou já musím mít. V žádném případě jako ne, že tady budu makat vod nevidím do nevidím. Já ten vodpočinek taky potřebuju, ale spíš ho prožívám zase jakoby nějakou formou jakoby aktivně, jo. Jako už i ted' teda, dřív jsem to neuměla, to je pravda, ale ted' umím třeba lehnout si doma, vzít si tu knížku a sedět v klidu, jo? Ale dřív jsem tohle to třeba nedokázala. Furt jsem hledala někde nějakou, něco jako, furt nějaký výkony (smích). To je teda pravda. Jo, takže asi i s tím, říkám, jakoby s tím naturelem potom jakoby ten způsob života. To, že jsem tak nějak single, tak to s tím souvisí asi, asi jo. Třeba ve srovnání, že jo, s ehm, obecně s moji sestrou, to můžu říct? Tak moje sestra, to je zase jakoby můj opak. Ta zase, ehm, ta je jakoby jiná, ať svým naturelem, ať tím, jak tráví to volno, i ta práce i ten vztah k tý společnosti. Ta ráda chodí do společnosti, vyhledává nový

jakoby lidi a tak, no. To já jako, já jsem spíš takový ten introvert, ale jakoby aktivní introvert. Takže nevím no, asi tak.

M: Když se řekne dětství, co se ti vybaví?

E: Ježíši. Nevím no. Tak to je (smích). Dětství, takže spíš za prvý, bylo hrozně ovlivněný tou dobou a tou prostě, já jsem teda, jak nám říkali? Husákovy děti? Tak já jsem ta jedna z nich, jo. Takže dětství, ehm, je tam, já, ehm, no dětství prostě, no to je takový. Já jsem teda ta starší s mou sestrou. Já jsem ta starší, takže vždycky já jsem, že jo, protože já jsem takový trochu bojovníček, že jo. Já jsem tak nějak doma bojovala s rodičema, ať se to týkalo čehokoliv. Jo, taková aktivnější bojovnice furt, jo? Takže ty zákazy, to já furt slyším „nesmíš!“ a potom takový jakoby musím říct, i ta máma měla na mě furt takový jakoby větší ty nároky než na moji sestru, jo? A ty nároky a ty očekávání, jo, a v podstatě jakoby rodiče, respektive tam je u mě hodně vliv maminky, tak ta mi tu, tak ta mi i tu výchovu, nebo, no výchovu, ale i jakoby směr toho máho života docela dost koordinovala, jo. Takže třeba já jediný snad jako pozitivum, který tam vidím jakoby, tak se týká máho vzdělání, který teda jakoby na tu dobu, si myslím, že jsem měla úplně perfektní vzdělání, a to jenom díky tomu, že já jsem ve druhý třídě, sice malej capart, jo, ale mě bylo nabídnuto jako jít na jazykovou školu základní. A já jsem tomu nerozuměla. Jenom jsem pochopila, že bych se tam naučila jako mluvit jinak než česky. Což mě jakoby, pro mě to byla obrovská výzva. Maminka tenkrát s tím absolutně nesouhlasila, protože bych se na tu dobu vymykala oproti standardu, nicméně mě se opravdu podařilo prosadit si to a já jsem se tam na tu školu dostala a vlastně opravdu jsem se učila jazyky. Tohle už i za toho totáče mě jakoby posunulo úplně někam jinam, jo. Takže za to já jsem do dneška strašně vděčná. Díky tomu, že jsem vlastně měla takovouhle základku, tak mě to potom dalo možnost pokračovat v těch jazycích, že jsem šla na gympl, kterej byl jazykovej. Takže prostě tohle pro mě bylo strašně fajn, že i když za totáče, tak prostě jakoby já jsem měla tady tu možnost, ale říkám, bylo to takový, že jsem si to doma musela jakoby prosadit, což bylo docela těžký, ale nevadí. Ale jinak jakoby já si spíš na to dětství pamatuju prostě jenom pořád takový ty zákazy. Oni opravdu, máma měla prostě jakoby, ehm, takovej typickej jako, já nevím, jak se tomu říká, taková, takovej život, myslím tím, že ona na mě v podstatě uplatňovala to, co se jí nepovedlo, jo? Takže vona mi potom i jakoby tu základku a když viděla, že to zvládám, ona se taky bála, že jo, že selžu, jo, to by taky bylo špatně. Tak když viděla, že tu základku s jazykama krásně jako zvládám, tak potom ten gympl taky, tak vona potom, že jo, chtěla, abych jako na tu vejšku šla, ale vona chtěla, abych na tu vejšku šla z toho titulu, že ona ji nemá, tak abych já ji měla, jo? Ona prostě o ní tenkrát jakoby přišla, díky tomu, že vlastně otěhotněla, jo? Tak v podstatě ona chtěla, abych ji měla jo. Já jsem na tu

vejšku třeba chtěla taky strašně moc, ale můj důvod byl úplně jinej, jo? (smích) Můj důvod byl ten, že já jsem si říkala, protože mi to tak nějak říkali, že když půjdeš na vysokou školu, tak se nevdáš. No a vzhledem k tomu, že já nejsem tak úplně rodinej typ, tak já jsem říkala „ježiži, to je šance pro mě!“ (smích) Takže já jsem šla na vysokou školu, protože já jsem v tom viděla záchranu, že jsem jako si nedokázala představit, i když na tom gymplu v tom čtvrtáku jsem byla „a teď se mám jako vdát? A mám mít ty děti?“ Jo? A úplně jsem z toho měla nervy, protože jsem si říkala „proboha, já nic takovýho nechci“. Jenomže to se dělo vokolo mě, takže jsem viděla, že to je zase ten standard, jo, no a to ještě bylo za totáče todle. Jo a vlastně když mě přijali na tu vejšku, tak já v tom viděla jako zase určitou formu vysvobození, a to ne jenom to, že prostě asi se nevdám, nebo respektive mám odklad na dalších pět let, jo? Tak i jako to, že i ta vejška znamenala pro mě, že jako já jsem potom odešla i z domova. Takže potom, jo, osamocení. Já jsem sice studovala v Praze a jsem ze Středočeského kraje, ale už jenom to, už jsem tak nějak jakoby odešla. No a naštěstí ještě pro mou slávu jakoby se stalo to, že v tom prváku přišla ta revoluce, což teda pro mě naštěstí, protože já bych tu vejšku nemohla dokázat, protože, jo, protože voni po mě chtěli tenkrát vstoupit to KSČ, protože jsem studovala na VŠE, a já jsem s tím samozřejmě měla velký problém. To jsem, to jsem cejtila zase jako nějaký omezování svobody, a tak nějak z toho dětství, jak mě furt limitovali „to smíš, to nesmíš“, že jo „to můžeš, to nemůžeš“, tak tohle jsem taky cejtila jako nějakou limitaci. Takže to jsem nechtěla, což by bylo špatně. Ale naštěstí přišla ta revoluce, jo, a zase že jo, pro mě jakoby ta vejška, na tu vzpomínám spíš jako že, ehm, mě to změnilo hrozně život v tom smyslu, že na tý vejšce, že jo, se ten režim votočil, změnil, tak voni najednou nevěděli, co s náma. Co učit, co je správné, teď podle západu, nebo respektive teďko ty nový teorie ekonomický. Takže voni jako nevěděli, takže tam vznikl takový gap a já, jak jsem taková jakoby aktivní a činná, tak jsem pochopila, že vlastně tak dobře, já na tu školu buď úplně se vykašlu a půjdu rovnou podnikat, protože to je ta svoboda, která asi, já jsem vo tom trošku přemejšlela, ano, ta svoboda je pro mě hrozně důležitá, jo. No, ale protože doma cejtíli, že bych jim mohla z tý vejšky utéct a nemusela mít ten titul, jo, to zase, to je ta starší generace, která v tom vidí jenom „ježiži vona bude mít titul“ a nevidí v tom, že já nevím, co. Já třeba ten pohled na to mám trochu jinej. No tak my jsme měli doma takovou prima dohodu, že já jsem teda slíbila rodičům, že tu vejšku dodělám, jo, ale nebude promoce, když ji dodělám, a u toho mě nebudou omezovat a já si budu třeba moc podnikat. Takže ano, já jsem potom vlastně vod druháku do nějakýho čtvrtáku jsme měli s kamarádama, jsme měli prostě firmu. My jsme podnikali s kopírkama a já u toho jako teda chodila i jakoby do tý školy, jo. Pak se ta škola teprve nějak po třetáku teprve stabilizovala,

už se vědělo, co se učí, přičemž jako já jsem měla roupy, protože jsem v tom viděla možnost zase vycestovat ven, jo, utéct někam jinam, kde je ještě svobodnějc, no. Takže potom jsem to sice dodělala, ale ehm, ta promoce vopravdu nebyla, jo, i když maminka si teda koupila kostým, tak já zase chci, aby dohody se dodržovaly (smích). No a potom samozřejmě po tý vejšce, potom tady jakoby i v Čechách, jak se změnila ta společnost, ekonomie a to všechno, tak jsem samozřejmě taky měla úplně jiný možnosti, jo, do kterých asi normálně holky by nevyužívaly, ale já jsem se potom dostala do jedny mezinárodní instituce, kde jsem pracovala jako makléř, jo. Takže vlastně já jakoby jak jsem vlastně, jak říkám, tím naturelem aktivnější, tak jsem prostě, vod tý doby já jsem zapadla do takovýho, já tomu říkám do mužskýho prostředí, a v tom vlastně jsem vydržela několik let. Říkám, je to mužský prostředí. To mužský prostředí znamená pro mě, jo, že jsme dejme tomu v kolektivu patnáct chlapů a jedna ženská nebo dvě ženský. Vopravdu většina chlapů nad ženskýma. Protože říkám, makléři tenkrát, to byli chlapi, a já vím, protože na tom trhu jsem byla jedna z mála ženskejch, jo, a tak prostě to mělo taky vliv na mě, jo. Na ten život a na to, že jsem taky tak trochu single, protože já jsem strašně moc poznala chlapy z různých stránek, jo, takže potom, no, je to potom, no já je znám tak moc, že potom jakoby dokážu je prokouknout a respektive, ehm, no, nějak jako, no. Ale pořád věřím, že jednou někoho potkám, kdo jako bude schopen se mnou být a mít mě rád a se mnou dokáže žít. Já spíš jakoby vidím partnera než právě jakoby manžel, jo. Protože zase tomu manželství já vod začátku nevěřím, protože je to zase určitá forma limitace svobody (smích), jo, tak já jakoby říkám, ne, já si to přeju, ale úplně tak jako nevyhledávám. Jsem v tom líná. To je pravda, jo. Ale přeju si to, abych taky potkala nějakýho partnera, protože jakoby zase ten single život je někdy taky jakoby smutný. Někdy je to hodně smutný, někdy je to dobrý, jo? Ale říkám, ehm, jo určitě bych si přála partnera, takže já jsem na ty chlapy nezavrhl, to v žádném případě, nicméně, ehm, dokážu je rychle prokouknout, takže na mě nějaký takový ty jejich triky moc někdy neplatěj (smích). Takže to dětství, hele, prosím tě, říkám, to je ovlivněný jednak tou dobou, co já jsem se narodila a kdy jsem jakoby prostě vyrůstala do tý puberty, respektive vlastně do toho gymplu s tím, že potom jakoby to plynule to přešlo do toho vysokoškolskýho vzdělání, kdy se zase změnila ta doba a zase to potom mělo úplně jakoby, že jo, vliv na ten život jako úplně. Takže jako já teda osobně jsem ráda, že jsem zažila vobě dvě takhle ty doby, jo. Protože tam mě něco naučili a taky jsem se v tý druhý taky něco naučila, takže. Já to jako vidím pozitivně. Ano, sice jsem se narodila za totáče, ale já jsem měla, já to беру tak opravdu pozitivně, že jsem měla to štěstí třeba už jenom v tom vzdělání, že jsem za to byla ráda teda. Asi tak no.

M: Když ještě zůstanu u toho dětství, dalo by se říct, kdo byl u vás hlavou rodiny?

E: No to je, to je jednoduchý. Byla to maminka. Maminka, jo, která vopravdu, no vopravdu jako, říkám, já jsem ta starší, takže na mě měla vopravdu, já to vím a do dneška se třeba vo tom se sestrou bavíme, tak vona to ví, já to vím, že na mě měla větší nároky, jo?

M: Takže maminka byla v té výchově přísnější.

E: No, to stoprocentně. Já bych tomu klidně dala přezdívku i generál jako. Co prostě můžu, co nemůžu, co je pro mě vhodné a nevhodné. To znamená, že když už to jednou řeknu, to ne jenom s tou školou, že jsem takhle zápasila, ale i to, že já jsem samozřejmě, jsem chtěla po tý škole jít běhat, nebo jak ty děcka běhaly takhle mezi těma panelákama. A to jsem nesměla, jo? Pro mě vhodný byl balet. Takže já jsem třeba chodila na hodiny baletu, kdy jsem to nesnášela, ale prostě jsem to přetrpěla, protože maminka to chtěla. Další potom třeba maminka chtěla, abych uměla hrát na klavír, tak já jsem osm let chodila na klavír, i když, teda nejdřív jsem to měla ráda. Dokonce jsem v tom i viděla možnost svého vzdělání, nebo že bych mohla mít kariéru jako pianistka, protože jsem měla strašně hodnou učitelku. No a ta paní učitelka potom umřela. Dostala jsem jinou, která mě mlátila, no tak samozřejmě piáno už jsem nenáviděla, že jo, protože jakoby určitě máma mi ten život určitě nějak nastavila. A nejenom s tímhle, jak se snažila mě vychovat a kam mě jakoby směřovat, tak taky potom jakoby to má i vliv na mě, že říkám, na něco si dávám pozor, víš, jakože jsem naučená z toho dětství na nějaký pravidla, jo, vím, co mi pasuje nebo co mám ráda, co nemám ráda. Že prostě jako, ať vo tom přemejšším, jak chci, tak já mám ten život takový, mě to přijde, bílej a černej, black and white, jo. Jakože tohle umím, tohle neumím a není, nemám jako ostatní mezi tím jako něco šedýho. Mě učili vždycky jenom jako „můžeš, nemůžeš“ a „to smíš, to nesmíš“, jo? Takže já i teď mám jako takový jakoby single život, jakoby pořád „můžu, nemůžu“, tak asi, je to takový, nevím, jestli je to srozumitelný.

M: Dokázala bys popsat ty základní hodnoty, které se ti snažili v tvé rodině předat?

E: Jo. No, dbalo se na to, že ehm, na to, že prostě musím dostát svým úkolům jakoby, prostě když dostanu úkol, tak ho musím udělat a musím ho udělat maximálně dobře. A když ho neudělám maximálně dobře, tak mě za to čeká i jakoby trest. Když ho udělám dobře, jo, takže udělalas to, co se po tobě chtělo. Nečekej jako i pochvalu, jo, což, no. A potom i takovou tu poctivost, loajalitu, tu určitě, no. Nevím, no. Tak jako děti, nemusíš jenom do tý školy, ale pak musíš doma ještě s něčím pomoci, tak, ehm, asi, že jo, plnit ty úkol, plnit je prostě dobře. Nebo co se po mě chce, tak abych dala, jo, a i při těch plněních i tenkrát, když jsem byla malá, tak se po mě chtělo jakoby, což teďkom jsem za to ráda, to mi hodně pomáhá v tom mým single životě, že dostaneš úkol a porad' si s tím sama. A já chci, abych potom přišla, teda ta

maminka, a vlastně ten úkol byl hotovej. Tak to taky teda pak říkám, že teď se mi žije líp, protože se s tím dokážu vyrovnat, (smích)

M: A když jsi byla malá, tvoje maminka se věnovala nějaké kariéře? Pracovala?

E: No, určitě ona pracovala, ale tu kariéru právě neměla takovou, jakou si jakoby přála, a o kterou ona teda tvrdí, když se o tom bavíme, nebo my se o tom o té minulosti už moc nebavíme, ale když jsem se na to ptala, že jo, tak jsem se dozvěděla vo tom, že přišla vo tu vysokou školu, protože právě otěhotněla, že mě čekala. Že tenkrát jakoby to nešlo, aby ona šla na vysokou školu jednak těhotná, jako třeba teďkom ženy chodí, jo, a mají děti a jsou tam s dětma. Tak vona pravděpodobně neměla to zázemí, nebo respektive já si spíš myslím, že by to společensky neustála. Tenkrát ještě jakoby, jo. Takže jakoby ona určitě po mě strašně moc chtěla, abych měla tu vysokou školu, kterou vona neměla. Nicméně po té vysoký škole, jo, už více méně vona už vode mě vočekávala, že budu mít tu rodinu, že budu mít toho manžela a že se zařadím jako každá ta jiná ženská. Takže já, když jsem se takhle zase společensky nezařadila, ba naopak jsem se jí vrhla na nějaký takový vobchodování nebo co, což bylo naprosto spíš mužská práce, jo, tak musím říct, že vona se za mě i styděla. Vono totiž došlo k tomu, že jednou tady do té nejmenovaný nadnárodní instituce přišla totiž i televize a vona nás tam jakoby natáčela, a to šlo jednou v televizi jakoby šot. Samozřejmě z toho udělali hroznou takovou vopičárnu. Místo toho, že se čekalo, že dojde k úpravě sazeb na trhu, tak se to nestalo, ale protože už tam měli ten výjezd, ta televize, tak použili ten materiál různých těch makléřů, paviánů, po sobě volajících ceny, jo, tak to použili na to, aby ukázali, jo, tak tady jsou mladí, kteří jsou dennodenně ve stresu, jo, ale prostě vydělávají neskutečný peníze. Tak tohle to potom šlo do televize a tenhle ten šot, tenhle ten úryvek moje maminka viděla, beze mě, protože my už jsme žily každá, jakoby já jsem žila bez rodičů jo, a vona tohle to viděla a vona se za mě opravdu styděla. Takže když se opravdu, když se, a to trvalo několik let, jo? Když se prostě někdo zeptal „copak dělá tvoje dcera, ta starší?“, tak vona řekla „pracuje v Praze“. Ale nikdy nikomu neřekla prostě, jo, dělá tam toho makléře, jo? (smích) Za to se strašně styděla. Zase si myslím, že to je jenom tím, že zase ta její výchova, nebo zase tak jak vona žije ten svůj život nebo to, ehm, s tímhle tím jakoby, musím říct, že s tím nesouhlasem, jak po té vejšce, teda hlavně po té vejšce, protože když jsem chodila na tu vejšku, jo, tak to bylo v pořádku, jo. I když prostě říkám, vona mě neustále připomínkala, jo, „za chvíli už skončíš, tak už si vopravdu někoho najdi“, jo a takhle, že jo. A já třeba jsem měla i partnera, ale já jsem prostě jakoby, já musím říct, že jsem ho dlouho i tajila, jo, protože jsem věděla, že my dva jsme ta vysokoškolácká láska nebo možná, že jsem, že byl i problém se mnou, neuvazovat se, protože říkám, s tím uvazováním mám problém. Takže na té vejšce

to bylo fajn, ale jakmile jsem z té vejšky odešla a žila jsem po svém, jo, bez toho dohledu rodičovského, tak jakoby s tím dlouho, dlouho ona měla problém. Můj otec ne, ten vůbec ne. Ten naopak mě vobdivoval, ale tiše, tiše, jo. Nikdy se nestalo, že jakoby, já nevím, jsem slyšela, že jakoby dejme tomu, máma mě jako dost kritizovala, nejenom přede mnou, ale i před ostatními, jo, a nikdy jsem od něj neslyšela něco takového „co to povídáš, dyť se podívej, zvládá to, je to jiný zaměstnání, žije jinak, ale žije dobře“. Jo? Takže hodně let to trvalo, musím říct, že hodně, hodně, a až vlastně musím říct, že s příchodem sem, jakoby do tohoto zaměstnání jakoby, kde teď jsem, jo, tak teprve jsem našla zaměstnání, které jako moje maminka uznává. Takže jako když se jí někdo ptá, tak ona už vypráví o tom, ano, pracuje v Praze, ale pracuje přímo v nějaké mezinárodní společnosti. A už se za mě nestydí a už teda asi, já nevím, už si to asi sama v sobě vypořádala, že vlastně to, že jsem single, tak jako neznamená, že jsem nemožná ve společnosti, ale že vlastně, že jakoby, já jí to říkám už několik let, jo, že vlastně já jsem zdravá, já jsem soběstačná, já prostě nedělám dluhy a neobtěžuju tím své okolí, jo, a jsem zodpovědná sama za sebe, takže prostě je to opravdu dobře, jo, ve srovnání s případy jiných lidí. Takže ona za ty léta, když viděla, že i ty moje vrstevnice, bývalé spolužačky z gymplu, který se všechny vdaly, jo, tak už je z nich třeba polovina rozvedená, to není ta jistota v tomhle tom, v téhle společnosti, v tomhle tom teďka životě, že to manželství není ta jistota, co byla tenkrát. Jo? A taky to, že třeba dejme tomu, jsou třeba vdaný, jo, ale jsou tak zadlužený, že třeba přišli do ten barák nebo prostě nevím, nemůžou třeba někam jezdit jako já, cestovat jako jo. Takže ona už, ale říkám, trvalo to strašně dlouho, než moje máma vlastně uznala, že život, který žiju já, je v pořádku. Nebo prostě, že to jakoby i pro mě je plnohodnotnej život, že netrpím, ale že ani to není jakoby něco, co by ta společnost nemohla přijmout. Takže prostě to trvalo, ale myslím si, že teď vopravdu říkám, je to tak otázka posledních třech, čtyřech let, jo? Kdy teda vidím, jakoby tu změnu u mé mámy, že opravdu jako teď to vnímá dobře.

M: Měla jsi nějaký vzor, když jsi byla malá, ke kterému jsi vzhlížela? Třeba v rodině nebo i mimo ni?

E: No, vzor, vzor, vzor. Ehm, určitě třeba ta učitelka na tom klavíru, jak se ke mně strašně hezky chovala, ve smyslu něco mi nešlo, takže mě hned neseřvala, tak to byla ukázka toho, že, ehm, jsou tady takový lidi, se kterými se dá krásně spolupracovat, a když se to takhle krásně spolupracuje, tak jsem potom, dejme tomu, dokázala zahrát i věci, který byly na mě třeba těžký. Takže jakoby já jsem věděla, že i ta motivace někdy jakoby už tenkrát, že se to jakoby, že jsou lidi, který prostě jakoby, já nevím, se chovají nebo jedná jinak než já jsem v té rodině viděla. Ale potom nevím, já nějaký jakoby idoly neměla, ale třeba určitě mě

vomračovali třeba ti učitelé těch jazyků, jo. Když prostě já jsem s těma jazykama začínala a voni třeba, že jo, mluvili, tak jsem si říkala „probaha, tak tohle to chci“, jo? Anebo potom teda, říkám, když jsem měla možnost se podívat do televize, tak já vod malička jako odjakživa neustále jenom reviduju sportovní zprávy, takže potom výkony třeba Martiny Navrátilové, která prostě je pro mě ten symbol, že utekla za svobodou a ještě dokázala, jo, se jakoby tam uživit tam, nebo tak. Tak třeba jakoby tohle, protože ta Navrátilová potom, myslím po tý revoluci, tak už se to dalo, jakoby na ni dívat, už se dalo o tom mluvit, tak jakože tak. Ale jinak idoly moc ne, no. Moc ne, prostě, jenom takovýdle no.

M: Co charakterizovalo tvé dospívání?

E: Určitě kamarádství ve škole. My jsme byli taková jakoby dívčí třída, jo. Že my jsme tam byli třicet dětí, ale z toho jenom šest kluků. Tak my jsme měli nádhernou takovou pak kamarádskou jakoby partu, že tam jsem byla hrozně ráda, jo? Takže to nejenom, že dokázali brát to, že já jsem se bavila s těma šesti klukama, jo, ale že jsem dokázala i normálně s těma holkama, jo, jakoby tak se to, i když říkám, já jsem se bavila spíš s těma klukama, ale vzpomínám na to moc hezky.

M: Výběr tvé střední školy proběhl jak? Byla to tvoje volba jít na gympl?

E: No byla, ale to bylo hlavně hodně ovlivněný, protože zase. Moje maminka mi vyplnila přihlášku na střední školu ekonomickou tady do Prahy (smích). Já jsem jela i na ty zkoušky. Já jsem je udělala, ale naštěstí tam bylo spousty uchazečů. Voni měli tenkrát ty kvóty na ty mimopražský, tak já jsem se tam nevešla. Ale protože jsem udělala ty přijímačky, tak to bylo dobrý, no a já jsem hned přišla s řešením „no podívej se mami, tři čtvrtě třídy ze základky jde na gympl u nás, tak proč já bych měla jezdit do Prahy“, že jo? No a voni vlastně na tom gymplu, takhle, voni na tý základce, ta ředitelka nebo ty učitelky to tam nějak hlídaly, že když se dozvěděly, protože moje máma hned přišla do té školy základní a říkala „no vona udělala ty přijímačky a voni ji nevzali“, tak voni hned okamžitě mě přelifrovali na ten gympl, tam to vyřídili a v podstatě jakoby to vůbec nevadilo, protože já v podstatě přešla do té samý třídy jo. Z té základky jsem se přifařila k těm mejm spolužákům bejvalým, že jo, ty svoje známý od třetí třídy až do čtvrtáku na gymplu, takže takhle naštěstí. A já jsem strašně byla vděčná, protože já jsem si to vnitřně jakoby přála, ale já jsem tehdy bohužel nevěděla, jak mám tu maminku přesvědčit, že tu přihlášku dáme přímo na ten gympl, jo, ale takhle to dopadlo a já jsem byla strašně šťastná, protože zase jsem byla s tou partou, se kterou jsem se znala. A zase jsme se na tom gymplu dost naučili, protože jsme tam v těch jazykách dále pokračovali, jo, takže, gympl to bylo jako nádhera.

M: A vybavíš si, jaké jsi měla sny ve svých patnácti letech, jak tvůj život bude vypadat za dalších deset let?

E: Určitě, určitě v tom byl totální útěk. V tom byl, já si ani nedokážu představit, že jestli by se to tady u nás nevotočilo, co bych jako já tady dokázala, jakoby v té uzavřené společnosti jako žít. Nevylučuju, že, nevím, nevím. Nejsem v té situaci. Nevím. Určitě jsem si dokazovala, nebo představovala, že pro mě ten útěk byl už jenom symbolem, že jsem chtěla pracovat jako letuška, jo. Takže tam je to, někam vodletíš a zase se dejme tomu vrátíš. A ta svoboda jo? A ta letuška, ta je taková prima oblečená, taková upravená slečna, jo, že jo. Teď vona se seznamuje různě tak po tom světě s těma lidma, jo, a mluví těma jazykama a může i plavat v tom moři, když tam to letadlo jako přistane, jo? (smích) Vono asi, říkám, s tou výchovou, jak mě pořád jakoby tak „menežovali“ jakoby, myslím tím, jak mě jako furt řídili, jo, tak s tím jakoby říkám i tohle to.

M: Takže třeba děti a rodina tam nefigurovali?

E: Ne. Ne. Jako já si na to pamatuju, že i jsem vopravdu vo tom tak jako snila, že buď jako že opravdu byly sny, anebo že jsem zavřela voči a že jsem se viděla jako letuška, ale já tam nikdy neviděla prostě tu rodinu. Nikdy. Nikdy. Pro mě jakoby ta rodina je základ najít toho partnera, jo. A ten partner je, i když sice bude, tak stejně tendle ten svazek je pro mě tak nejistej, že já v tom jako pořád vidím neskutečný riziko. Potom jakoby ty děti, a jako potom skončit s těma dětma sama. Něco takovýho jako, říkám, to mi navrhovala taky maminka, tak kolem třicítky, vrhnout se do toho, že jo, rozumíš mi, že bych byla svodná maminka, nebo jak se tomu říká, tak to jako to, to, to mě přijde jako totální harakiri, protože vono už jako takhle bejt za sebe zodpovědná a vlastně bejt schopná jakoby žít, a teď kdybych měla jakoby to dítě, jakoby myslím tím plánovaně jo? Vono to asi, že jo, kdyby se to stalo, tak já zase nevím, jak bych se zachovala. To teda nevím, ale asi kdybych to dítě musela mít, tak já bych to nějak zvládla. Jako jsem zvládla spoustu jiných situací, tak tohle bych taky zvládla, ale nechci. Nechci jakoby se takhle se uvazovat a takhle si ještě přidávat, já tomu, omlouvám se, říkám zátěž, ale to je zase v tom smyslu, že zase bych na to byla sama. Zase bych to rvala sama, jo. Takže jakoby to ne. A teď teda musím říct, že když už mi je, říkám, tolik, kolik mi je, čtyřicet tři, tak prostě v podstatě, no, já si říkám, že už je jakoby na to první dítě možná už pozdě. Ale zase, já to beru tak, že strašně moc záletí na tom partnerovi. To bych musela zjistit, že ten partner je vopravdu, já nevím, jak to mám popsat, je ten pravej, jo, ta důvěra, ta, ehm, jako důvěra, spolehnout se na to, že i když vodejde, i když by potom nebyl, tak že mě nenechá potom na holičkách, jo? Což prostě to je tak nejistý, že prostě nevím.

M: A co ty u toho partnera vlastně hledáš? Jaké by měl mít hlavní kvality?

E: Ehm, no, no, to je, ježišmarjá, to je těžký no. Rozhodně to není člověk, který má tučné konto. To ne. Já to vidím v tom naturelu toho chlapa. Já bych vod něho potřebovala, aby prostě byl, no já říkám potřebovala, ty vado, to je taky slovo (smích). Ne, já bych, já bych, já říkám slovo potřebovala, ale myslím tím, že by bylo vhodný, aby to byl člověk, ehm, já říkám jsem určitýho naturelu, určitý osobnosti, takže to musí být člověk, kterýho já dokážu respektovat, což je těžký, jo. Ehm, pak by to musel bejt člověk, který tak nějak to má v té hlavě srovnaný, jo. Já u těch chlapů někdy vidím, že jsou to malí kluci, i když už jim je nevím kolik, jo. Takže takovej ten, no, on by musel mít asi taky velký, já nevím, charisma? Nedokážu to ani popsat, jo, v podstatě by to musel bejt chlap, kterej jakoby dokázal, dokázal tak se chovat, že já bych vůči němu měla opravdu velkéj respekt. Protože jakmile ho nemám, tak toho chlapa vždycky převálcuju, jo? A já opravdu, protože jsem to zažila na sobě, to řízení, tak já prostě odmítám kohokoliv řídit v tom vztahu. Ne. To určitě ne. Takže asi tak. Mě určitě nejde o peníze, i když teda, a jo takový ty, říkám, aby byl komunikativní, aby mě měl rád, takovou jaká jsem, jo. A já ten spoleh na něho potřebuju. Potřebuju toho partnera, kdy já k němu můžu přijít a říct mu „není mi dobře“, jo, „je mi smutno“, ale aby z toho nebyla ta, z toho nebyla ta tragédie ve smyslu, já nevím jo, hysterka nebo něco takovýho. Spíš naopak, aby dokázal jako vyposlechnout, ale i když se třeba zeptám na tu radu, tak já hrozně ráda jsem, když mi někdo pomůže, když mi dá někdo radu. Tak zase, buď ji vezmu nebo nevezmu, ale jsem ráda, když někdo jakoby se odváží, teda no, tomu zase říkám vodváží, jo? Na to nejsem zvyklá. No a teď už jakoby, říkám, i jakoby s tím věkem, mě dřív vyhovovali ti mladší partneři, protože prostě dokázali jakoby se mi vyrovnat. Myslím tím jak tou aktivitou, tak potom i v tom sexuálním životě, to je pravda. Tak teď, jak jsem starší, tak já bych byla ráda jakoby asi, ne to je špatně, já bych byla ráda, bych byla ráda za partnera staršího, no, asi. Že už by to v sobě měl jako srovnaný. Já to tak nějak říkám, nevím, nedokážu to ani popsat, já jsem tohle vlastně nikdy neprobírala.

M: Myslíš si, že je těžké takového chlapa najít?

E: Určitě. Jo. Určitě, protože říkám, mě se chlapi bojejí, jo. Protože, ehm, oni to na mě vycítí, že je jakoby, jsem jejich jakoby, ehm, no, konkurentka? Nebo já nevím, oni v sobě mají to soutěžení. Většina z nich má v sobě to soutěžení. A většina z nich má v sobě ten pocit tý dominance, jo? Ale teď prostě se mě postaví někdo, jo, kdo je, mě je to úplně jedno, říkám, jestli je to teda člověk, kterej pracuje na ulici, nebo člověk kterej pracuje, já nevím, manager. Prostě pro mě to prostě je jakoby člověk, chlap, jo, a prostě říkám, jedná se všema stejně, ale jakoby jedná, říkám, já jsem tak naučená, to je tak od malinka, přímo prostě. To znamená, to je spíš takový to chlapecký jednání, jo. A, ehm, jo voni se mě spíš jakoby bojí a ti,

co se vosmělí a zkusí to, tak nevydrží (smích). Jo a to nevydrží, já nevím, už jenom kvůli tomu, že jakoby se mi stává, že prostě oni jakoby tvrdí, že, oni sami přijdou s tím, že mi řeknou „vlastně ty mě nepotřebuješ“. To není pravda, jo. Nebo přijdou s tím „já nejsem schopný ti dát modrý z nebe“. Já žádný modrý z nebe nechci, jo. A to je takový jako vopravdu to nedorozumění mezi tím mužem a ženou, jo? Ale já říkám, já to mám takový trochu pochroumaný, že já jsem takovej, já se omlouvám, já mám pro to takovej název jako „bábochlap“, jo. Že já to uvažování mám takový jako tak trochu mužský. Takže prostě jakoby spíš si říkám, že my dva si musíme spíš rozumět, ale není to tak. Není to tak. No, nevím, nevím.

M: Já se ještě vrátím k té vysoké škole, co rozhodlo o výběru vysoké školy?

E: Ježíší to je úplně jednoduchý! To vybrala samozřejmě maminka! (smích). Jo? Já samozřejmě, já samozřejmě jsem bojovala vo práva, jo. Já jsem bojovala vo práva. Já jsem prostě chtěla rozhodovat o nespravedlnosti a spravedlnosti a protože prostě, jo, jak mě doma limitovali, jo, tak já jsem chtěla někoho buď zachraňovat, nebo ho poslat za mříže, že jo, protože prostě škodí. Ovšem to mě bylo vysvětleno na rovinu, že tam žádnou protekčku nemáme, no, jako tenkrát jo. Přitom jsme neměli žádnou, prosím tě, protože moji rodiče pocházej z dělnický rodiny voba dva a já jsem vlastně byla v našem rodě první s vysokoškolským vzděláním. Takže práva se zamítly. Pak jsem bojovala samozřejmě o filozofii, jazyky jo, samozřejmě. A to dopadlo stejně, jo. Prostě to je zase „co by si s těma jazykama furt dělala? No tak jako je to fajn, že umíš prostě jazyky“. Já jsem v té době už uměla rusky, anglicky a francouzsky, jo. Jenomže prostě jakoby, jenže to bylo pořád jakoby, ber to tak, že to bylo za toho totáče, jo. Ty hranice pořád byly zavřeny, že jo, a ta maminka v tom neviděla, „jako dobře umí jazyky, ale co s tím tady“, že jo, nevěděla. Tak to taky ne. No a ona právě jakoby chtěla, abych šla na tu ekonomku, a já zase jí říkám „a co tam budu dělat? Nebo co potom budu dělat?“. To zase já jsem si nedokázala vysvětlit. Maminka mi to vysvětlila. Je to nádherný, hele, dodneška se tím uklidňuju. Moje maminka měla představu, že až dodělám tu vysokou školu ekonomickou, tak půjdu pracovat do Český spořitelny za přepážku a já se budu starat o vkladní knížky, jo, těch střadatelů, jo. A já budu mít přehled, kdo kolik má jakej majetek. No tak to mě absolutně nezajímalo! Vona to měla nalajnovavý. Vona mě viděla v tý spořitelně za tou přepážkou, jako ty vkladní knížky tenkrát, jak byly takový ty tenkrát a já bych tam jako zapisovala ty vklady a ty výběry a tak jako. A já bych věděla, kolik kdo má, jak na tom kdo je, že jo. Což mě absolutně, absolutně nezajímá jo? Mě nikdy nezajímalo a nikdy nebude zajímat a nezajímá, jo? Ale vona mi to takhle nalinkovala a já jsem ji na to prostě kejvla „tak jo“. Protože prostě tenkrát, říkám, taky si to vem, mě bylo,

já nevím, vosmnáct nebo tak nějak, to je v tom čtvrtáku, jo. A pak měla pro mě další variantu, a to byla učitelka. Při představě, že já bych byla zavřená s dětma jako v tom, ve třídě, tak to taky ne, to taky ne (smích). Protože to jsem měla zkušenosti, že to neumím, protože jsem i dokonce chtěla dělat učitelku. Ne učitelku, jak byl takovej ten pionýr, jo, takový to, ty děti ve škole, jak se sdružovaly po škole, to bylo takový to, jak byly svazácký ty spolky, to dělali tenkrát. To už neznáš takový ty červený šátky?

M: Mě to rodiče zakázali, tam chodit.

E: Já si nějak pamatuju, že ten pionýr se za nás musel, aby člověk zapadnul do té společnosti, jo. Já jsem jako dělala nějakou praktikantku a já jsem zjistila, že to s těma dětma neumím. Neumím s nima komunikovat. Neumím to, jo.

M: A jaká jsi byla obecně studentka?

E: No, tak vzhledem k tomu, že já jsem měla takovou tu výchovu, že jo, že musím prostě plnit jakoby, musím ty úkoly a všechno to, tak já jsem měla jakoby ty výsledky v té škole pořád jakoby výborný no. Takže prostě, já nevím, na základce samý jedničky, vyznamenání, že prostě já jsem tam měla nějakou dvojku, že jsem ty přijímačky musela dělat, ale jinak prostě to. A na tom gymplu jakoby taky, protože já to měla tak, jakože je to zase úkol, kterej musím splnit. Ale jakoby na tom gymplu, tam už jak jsem jakoby trošku dospívala, jo, tak já už jsem nebyla tak důsledná, že mě osobně stačily ty dvojky, jo, hlavně když prostě. Jakoby takovej, už jsem zlenivěla, takový ten easy přístup k tomu, už nemusím bejt jednička, jo. A byla jsem ta dvojka a mě to stačilo, ale mamince to teda nestačilo. Ta s tím měla velkej problém no. Ta měla, protože ona se zase bála, abych mohla jít na tu vysokou školu, jo. No tak, no a na vejšce to říkám, já jsem tam všechno zvládala prostě. Ještě jsem u toho, říkám, takhle potom podnikala. To ještě než jsem se dostala do podnikání, tak já jsem potom zkoušela, jsem dokonce byla jako krupíerka, jsem si dokonce přivydělávala takhle po nocích. Pak jsem pracovala i (jmenuje sázkovou kancelář), furt takový ty sázky právě. To vlastně potom mělo ten vliv, že já jsem potom se dala na tu makléřinu, jo. Takže vzhledem k tomu, že já jsem si to ještě na tý vejšce krásně zkusila. No prostě mě to přišlo na tý vejšce ztráta času, takže jakoby, když jsme uzavřeli teda doma tu dohodu, že já tu vejšku udělám, jo, ale mám tu možnost potom si jakoby dělat při tom, co chci, jo, tak já jsem teda říkám, zkusila leccos. Za to jsem taky strašně vděčná, že jako nedokážu si představit, že já bych měla jenom tu vysokou školu bez tady té znalosti a zkušenosti z toho života praktickýho, a pak vylezla a co jako, jo. Takže já jsem, říkám, se při tom nejenom teoreticky učila, ale i prakticky, a to byla paráda. Takže.

M: A výběr těch jednotlivých povolání byl nějak vědomý, účelový?

E: Ne, ne, ne. To bylo náhodou, náhodou, protože spíš jakoby, že tam se stalo totiž to, že když já jsem se teda dostala na tu vysokou školu, maminka měla děsnou radost, jo. Byla to ekonomka, vidina že jo, potom zaměstnání ve Spořce (smích). Tak ona potom nějak jakoby, já si myslím, že se snad musela na něco dívat, nebo já nevím, jak jí to napadlo, ale já jsem přišla s tím, že jo, že když už jsem na tý vejšce, tak jsou tam ty koleje, jo, no a ona přišla s tím, „no dobře, tak když už jsi tak velká holka a chceš být na těch kolejích, no tak se vo sebe budeš taky hezky starat“. Vlastně jako mi řekla: „Jestli tam chceš žít, tak si na to jakoby vydělej, já ti na to nedám ani korunu!“ Takže vlastně vod prvního dne tý vejšky, jo, mě teda trošku jako spadla čelist, protože, říkám, já jsem myslela, že jo, že tu kolej mi budou platit, že dostanu kapesný, jo. Protože vona mi vždycky, když jsem byla na gymplu, tak vona mi právě říkala, nebo vyprávěla vo tom studentském životě, kterej sama nezažila, jo, ale mělo to bejt něco nádhernýho, že jsem si měla užívat a tak. No a tak vlastně jsem to čekala a najednou teda, jak jsem přinesla ten index, že jsem zapsaná, že je to v pohodě, tak vona řekla, že když si teda takhle chci žít na tý koleji, tak si na to hezky jakoby sama taky vydělej. Takže mě zase postavila, rozumíš mi, do nějaký situace, kterou já jsem musela řešit, protože já jsem na tu kolej strašně chtěla, protože jsem chtěla odejít z domova, jo. Chtěla jsem už žít ten život jakoby. Tak si říkám, no tak jako jasně. No tak jsem teda sháněla nějakou tu brigádu, jo, a prostě šla jsem po ulici a najednou koukám, (jmenuje sázkovou kancelář) hledá někoho za přepážku, tak jsem se přihlásila no. A vono mě to bavilo. Protože tam ti chlapi přicházeli, jo, přičemž zase mě sport baví. Tam šlo o ty sázky na sport, takže jakoby já jsem tam s nima i komunikovala i za tou přepážkou, jak jde ten tenis a takhle, že jo. Samozřejmě to ne každá ženská umí, že jo, to je pravda, no ale zase takhle jo. Pak mě to zavedlo do toho kasina, jo, protože zase jo, tenkrát strašnej boom s těma kasínama, jo. A já si říkám „no to je bezvadný, já tam budu jako krupíérka jo a tam potečou ty prachy“. Ne moje, ale jakoby ten pocit zase jakoby hrát, to napětí, jo, ten, to vzrušení z toho, jestli ta sázka vyjde, nevyjde, jo. Ale říkám, ne že by mě to někdy lákalo samotnou sázet, nikdy. Prostě protože. Protože vím, že jednak se to dá ošvindlovat, jednak vím, jo, co se dá ztratit, jo, a to ne. Ale jako, no, tak jsem si takhle různě přivydělávala a vlastně že jo, ta zase, já to teďkom vím, že ta máma tenkrát říkala: „Já jsem jenom čekala, kdy se vrátíš domů s prosíkem.“ No, jenomže já jsem se nevrátila už. Já jsem se vlastně dokázala vo sebe tak postarat, že jsem jakoby, a to nebylo nic, že jsem jí já chtěla něco dokázat. Vůbec ne. Ne. Já jsem byla jenom postavená do situace, kdy mi řekla „musíš se sama vo sebe postarat“. No tak já jsem se starala. Jo, ale ve skutečnosti ta máma byla nešťastná a pořád čekala, že se domů vrátím, a když už se domů nevrátím, tak že se už teda vrátím s nějakým tím chlapem, a to se taky nestalo, jo. No a pak na tý vejšce, říkám, já

jsem úplně prostě měla jasno, co chci, ale to už jsem to zaměstnání našla na inzerátu, protože prostě já jsem si hledala zaměstnání, a tenkrát to šlo opravdu v novinách v inzerátu. Vůbec jsem tomu nerozuměla, přihlásila jsem se, voni mě vzali a šup už jsem tam seděla. A zase jsem byla v situaci, jo, zase, musela jsem, jo. Nikdo mě to neučil, jo, jak nakupovat a prodávat cenný papíry, ne. Mě postavili, řekli mi: „Hele, tady je tvoje portfolio, to si musíš prostě hlídat, musíš tohle a tohle, no a dělej, musíš vydělávat.“ No a já zase, říkám, že jo, teď jsem tam byla mezi chlapama, kteří zase čekali, že jo „hurá, už zase selže“, a tak. Jenomže já jsem neselhala. Já jsem byla jedna z nich a byla jsem dobrá, ale to nebylo, že jsem sama sobě dokazovala, ne. Já jsem byla v situaci, kdy jsem se musela uživit, jo. Ale uživit, mě to i bavilo, to přiznám. Bavilo mě to, jo. Ale pak mě to naplnilo, jo, a já neměla ten problém s touhle tou kariérou prostě seknout a druhý den být v úplně jiný mezinárodní společnosti, jo, ale byl to audit, jo. A já zase, bylo to pro mě úplně nové, ale já jsem dokázala jakoby se to naučit, přizpůsobit, s tím, že jsem strašně využívala ty znalosti a zkušenosti z předchozího zaměstnání, protože já jsem auditovala ty treasury, jo. Hodně jsem využívala ty mé znalosti, protože říkám, já jsem dost takovej pozorovací talent, a to jenom kvůli tomu, že se mi to několikrát osvědčilo, že jakmile pozoruju, tak se tím učím a pak dokážu přežít v situacích, který říkám, mě překvapí nebo nastanou. Takže no, a to pořád se bavíme o tom, že já neustále se spoléhám prostě jenom sama na sebe. Tak ten single život, o který, jak říkám, já moc nestála, no ale takhle to vyplynulo, takhle to je, tak se snažím.

M: Je v tvé minulosti nějaký vztah, ať už partnerský nebo milostný, který tě nějakým způsobem dále ovlivnil ve tvém životě, který byl něčím pro tebe výjimečným?

E: Určitě, určitě. Hele, já moc jakoby říkám, já jsem velmi ráda jakoby s chlapama, jo, jakože se s nima ráda bavím a pak si, když jsme byli mladší, tak jsou i nějaký jakoby sporty a cestování a tak. A jako více méně jsem spíše na dlouhodobější vztahy. Já nevyhledávám nějaký krátkodobý vztahy, já na to moc nejsem. Já spíš jakoby ehm, vždycky, říkám, hledám toho partnera stálějšího, jo. Tak jako ano, určitě v tu dobu, kdy já jsem byla makléř, tak jsem vlastně potkala někoho a já do dneška si myslím na základě té zkušenosti, že to pro mě byl usudovej člověk. To byl člověk, kterej prostě, ehm. Říkám, my jsme si velmi hodně rozuměli. Byli jsme podobného naturelu, jakože jsme byli voba dva hodně aktivní, rádi jsme spolu cestovali, jo. Měli jsme v tom jasno, ale nevyšlo to, protože po nějakým asi pětiletým vztahu, já jsem najednou trošku začala přemýšlet jako ženská a vlastně jsem se ptala, co dál, no a to bylo špatně, protože on se tak nějak jakoby lekl, že asi pravděpodobně chci už nějaký svazek, nebo prostě třeba, já nevím, abychom se vzali, něco už takovýho. Přičemž já to nechtěla a pořád jsem to říkala. Dodneška tomu moc nerozumím, ale najednou ten chlap prostě dostal

strach a utekl, jo. A já si myslím, že byl to pro mě osudový člověk, že to byl člověk, kterej mě prostě sednul. Já byla šťastná a až po těch pěti letech jsem se jenom zeptala, co dál. On to nekousnul, skončilo to a vlastně, mě to asi i trošku poznamenalo, jednak vůči těm chlapům, jo, a jednak i vůči tomu, že jsem ještě víc jakoby zdrženlivější nějakýho zase vztahu, jo. I toho myslím jako dlouhodobějšího, i toho manželství, že já si to už fakt nedokážu představit. A i to mělo negativní vliv na to vnímání té rodiny, kdy já po tomhle tom, po týhle zkušenosti mám menší chuť mít dítě, jo. Ale zase si myslím, že kdybych potkala někoho, nějakýho partnera, s kterým bysme si fakt sedli, tak je možný, že jsem, říkám, já se беру jako normální ženská, že se ve mně tyhle ty pudy nebo tohle to cítění někde třeba jako vtevěře, jo, a půjdu to. Ale teď ne. Teď to nejde, nebo respektive teď je ta situace, říkám, že to, a já, já jsem za to zase i ráda. Říkám, znám kolem sebe ženský, který jsou samy, a ty se trápí tím, že nemají to naplnění. No, já ne. Ale nehledám to naplnění rozhodně v kariéře, to taky ne. Jo, takže.

M: Tak, už si mi naznačila, co si myslíš o manželství. Takže manželství asi není pro tebe nezbytně nutným předpokladem k tomu, aby si popřípadě měla děti?

E: Určitě ne. Já si dokážu představit, říkám, vono to manželství pro mě je to, říkám, nemyslitelný, jako kdyby si mě někdo takhle papírem nějak jakoby přisvojil, nebo já nevím, jak to mám říct. Já si prostě, já pořád jakoby říkám partnerství, jo. Takže já nevím, jakože bysme byli na volný, jak se to říká?

M: Žili na hromádce?

E: Na hromádce, ale jakoby říkám, to by muselo vyjít z toho vztahu, že voboustranně. Ale stejně si to nemyslím. Jako fakt nedokážu prostě, jo. A prostě nevadilo by mě, kdyby to nebylo uzavřené manželství. Bylo by to partnerství, které by nepokračovalo tím svazkem oficiálním a třeba jsme se rozhodli, třeba mít to dítě, jo. Ale jako já jsem v tom tak strašně open, že já říkám, nemusí to bejt moje vlastní. Vždyť dětí je na světě tolik, který jsou samy! Nemyslím tím, že bych jela do Afriky a tam si koupila jakoby dítě, to ne. Ale pokud prostě tak jako, já bych, protože říkám, už je mi čtyřicet tři a беру to tak, aby zase to dítě bylo zdravý a беру to tak, jo, že až tomu dítěti bude dvacet, tak mě už zase bude, já nevím, šedesát, sedmdesát nebo co, tak jako abychom vlastně mohli taky spolu se nějak užít. A ono taky, že jo, s přibývajícím věkem jak je to teda záhul, jo, že v osmnácti vydržíš s tím dítětem vod rána do večera, teď už vlastně taky ne, protože jsem zvyklá, že jo, na nějaký svůj jakoby život, jo. Mě by bylo líto, kdybych měla přijít vo nějaký svý koníčky, kdybych měla přijít vo ten svůj squash támhle někde, jo. Ale kdyby to muselo bejt, tak by to bylo, ale takže jakoby mě, jakoby je možný, že potom bych to řešila i adopcí, je to klidně možný. Já se toho jakoby nějak nezříkám, protože je to varianta, s tím, že to dítě by bylo, mě jde hlavně o to, aby to dítě bylo

zase zdravý, jo. Prostě pokud bych já to zdraví mu nemohla zajistit, protože prostě říkám, už bych na to byla příliš stará, tak ano, já to беру, nedá se nic dělat, ale tak bych si prostě jako, ale říkám, zase by to muselo být s tím partnerem, že by to nějak, sama o sobě bych do toho nešla. Já bych se hrozně bála jenom jedny věci, že bych nedokázala tomu dítěti dát jakoby i to zázemí, a to nemyslím tím, že bych mu kupovala ty počítače a ty auťáky. Já tím myslím to zázemí jakoby, tu lásku a tu, to bezpečí toho domova jo a, asi to no. Takovou tu úplnou odevzdanost. To nevím, jestli já jsem schopna se pro někoho úplně obětovat, protože už jsem se tolikrát obětovala, a to bylo i v tom vztahu, jo, že jsem proto toho kluka, jo, říkám, už jenom taková blbost, co mě teď napadá, se omlouvám, kdy sem měla partnera, tomu se nelíbilo, že nosím krátký džínový sukně, tak se mu to nelíbilo, tak jsem je nenosila. Ale teď už takovýhle jakoby i takovýhle blbosti jako já nejsem schopna tolerovat a prostě si jedu po svém, jo? Takže vono je potom, i to má ten vliv jakoby na výběr toho partnera. Já už se jen tak nenechám jakoby. No říkám, u mě je hrozně důležitý nechat mě jakoby žít s tou svobodou, jakmile zjistím, že mi někdo seká ty křídla, tak to já, to já prchám, jo. A to manželství v tom to vidím právě.

M: Máš pocit, že je na tebe jako úspěšnou svobodnou ženu ze strany rodiny, přátel nebo společnosti obecně vyvíjen nějaký tlak ve smyslu, že už by si měla být vdaná, mít děti?

E: Jo. No to stoprocentně. Bylo to hodně. A teď prostě po tý čtyřicítce cítím jakoby takový uvolnění, že už spousta jakoby nejenom já, já už jsem se s tím smířila dávno, jinak bych nebyla schopna fungovat, ale i to okolí. I to okolí se s tím jakoby smířilo, začínám těma rodičema, který teda říkám, táta teďka je schopen mi říct: „Já jsem rád, že jsi zdravá, že jsi soběstačná, že s tebou nejsou problémy, že naopak ty můžeš pomoc nám.“ Takže vidím, už to tak neberou špatně, jo, že prostě jsem sama, jo, i s teda, říkám, s kamarádkama, který byly některý strašně aktivní v tom dohazování těch partnerů, jo. Když si nejsem schopná, že jo, pomoc jakoby jo, tak to taky polevilo, jo, s tím, že prostě pochopili, že ten jejich soukromej život v manželství taky není úplně růžovej, jo? Prostě je to těžký pro vobě. Vobě dvě varianty nejsou lehký jo. No nejsou lehký no, no, když si to uděláš těžký, že jo. Takže ne, určitě říkám, po tý čtyřicítce já cejtím strašně moc uvolnění určitě voproti těm předchozím létům, jo. Za to jsem strašně ráda. Protože už nemusím, takhle, jeden čas jsem se bránila, vysvětlovala, jo, pak jsem to nechala bejt, ať si říkají, co chtěj. Ale teď jako vidím, že je to taková ta vzájemná, jakoby už respekt, a já, a to už že to berou na vědomí, že prostě tak taková je, tak to je a prostě taková je.

M: A jak obecně si myslíš, že se ta společnost k tomu staví? Myslíš si, že už se společnost naučila respektovat, že existují úspěšné single ženy nad třicet?

E: No určitě, určitě jakoby v těch dekadách už jenom když vidím, když to vezmu v těch dekadách, v těch dvaceti to bylo nemyslitelný. V podstatě to bylo, jak kdybych měla lepru. Prostě to bylo špatně. Vod dvaceti do třiceti jakoby, tak jsou to jakoby, že existují výjimky, jo? Teď prostě jakoby že se ti snaží ti ostatní ukázat ten správný směr, jo. A vod těch třiceti, čtyřiceti. Teda takhle, no ten směr, a vod těch čtyřiceti, já teď vidím jakoby, že když se ty mladší ročníky rozhodnou být sami, nebo jakoby že to tak je, vo tom čtu nebo to slyším, že už to manželství pro tu mladší generaci není tak důležitý, jo, že důležitý pro ně je, já nevím, pro některý ta kariéra, pro některý prostě si užít jako jo. Že prostě zavazovat se je pro ně velmi těžký, protože právě, jo, potom vzniknou z toho ty závazky, ty hypotéky, jo, protože bydlení, že jo. Nebo je to to vzdělání, nebo nějaká půjčka na vzdělání, nebo prostě jakoby už teď kom ti lidi už se nehrnou tak, no, nehrnou se do toho manželství jakoby dřív. Takže teď už se to jakoby strašně změnilo po těch devadesátých letech, nebo i po tom roce 2000, tak to určitě. Už se to uvolnilo i tady. Pokud bych byla v zahraničí, tak to já vím, že tam se to tak neřeší jakoby. To vůbec ne. Protože tam ta společnost je úplně někde jinde a tam jsou na to zvyklí. Já mám třeba strašně ráda Rakousko, jo, který prostě říkám, nedělá vůbec nic z toho, že tam ženská přijede jakoby lyžovat sama, v hotelu se ke mně chovaj tak, jakože, jako bych tam byla ve dvou, nebo prostě vůbec jakoby dokážeme tam spolu normálně komunikovat. Voni tam mají na to jako i ty možnosti toho ubytování. Tady sehnat single nějaký room, je to unikum a tam je ta nabídka prostě v pohodě, no.

M: Jak vidíš svoji ideální budoucnost za dalších deset let?

E: Tak chtěla bych potkat nějakýho toho, říkám, nějakýho toho partnera. To bych si asi přála, určitě. Pak už bych si přála jenom takový ty, sice říká se banální věci, ale bejt zdravá furt, abych dokázala jakoby žít a to zdraví, ta spokojenost jakoby větší a chtěla bych pořád poznávat nové věci, to jako jo. No a co aby se nestalo, ehm, ehm, nevím. Občas teď kom, dřív mě to nikdy nenapadlo, neměla jsem dřív strach, i když jsem věděla, že dělám něco proti, dejme tomu, mamince. Jsem věděla, že ta má jiný názor nebo to, tak jsem neměla strach nebo to, si za tím jít. Takže se bojím jenom, abych nezačala mít strach, protože to by potom mělo vliv na mě, na ten single život jakoby. Kdybych měla strach, že jo, tak bych nedokázala tak nějak rozumně nějak uvažovat, nebo nevím. Ti ten strach trochu zatemní ten mozek, no. Spíš jakoby říkám, ehm, no přála bych si, abych byla v pohodě, abych byla v pořádku, a bojím se prostě, no abych neměla strach. Toho jedinýho se bojím. To pak dokáže člověka dost ovlivnit no. Tak strach z budoucnosti, nejenom to, že stárnu, no tak jako co. Já bych si přála prostě potkat někoho, kdyby se to stalo nebo ne, ale přála bych si to. Jinak já nevím, jinak bych to neměnila, no.

M: Chtěla by si ještě něco k tomuto tématu doplnit? Co jsme třeba neprobraly a ty si myslíš, že by to mělo zaznít?

E: No, tak trochu mě mrzí, jako když to tak pozoruju teď tu společnost, nebo ty ženský teďkom, tak čemu já nerozumím a co mě jakoby mrzí je, že jakoby ty ženský mají teďkom neskutečný možnosti a jenom jako některý z nich dokážou jakoby je využít. Že třeba jako konkrétně nechápu, že se teďkom ty ženský tak nějak trochu opičí, jo, po takovým tom americkým životu, jo, že vystuduje vysokou školu, proboha, školu, kterou si dejme tomu fakt přeje, jo, obor ji baví, a vona se potom uzavře to do toho satelitu, ehm. A tam jako potom stejně jí dojde, že tam stejně trpí, a nic s tím nedělá. Tak tomu já nerozumím a vidím, že se to tak nějak děje, jo. Že dřív, ještě teda za mě, když ty holky vystudovaly tu vysokou školu, tak potom v tom pracovaly, v tom oboru. Je klidně možný, že pak přišla rodina a zůstaly doma, jo. Ale já teď jakoby spíš vidím ten trend jo, „já půjdu na tu vysokou školu, buď tam někoho klofnu nebo ne“, ale spíš jakoby fakt říkám, že ten trend je, že nepracujou dál, nebo prostě jakoby, ehm. Se bojejí, nebo mají strach si jakoby jít za tím svým snem, za tím, co chtěly dělat, nebo prostě jakoby že zlenivějí a že se na někoho začínají vázat, aby jako je někdo zabezpečil, že se bojí práce nebo neúspěchu, nebo já tomu nerozumím. Fakt tomu nerozumím, ale všímám si toho, že ten trend tady v Čechách vidím. Co tenkrát, jako se mi stalo, že tenkrát, když jsem byla na výšce, tak k nám přijela taková delegace z Ameriky a já jsem se vo tu delegaci tady dva měsíce starala, což tenkrát taky, že jo, to tě taky ponaučí, jaký jsou možnosti venku. No a vlastně jsem tam slyšela tenkrát, že spousta těch holek tam, Američanek, tenkrát jakoby když jsem byla na výšce, tak voni jakoby říkali „rodiče si sice vzali půjčku, ale já se potom nebudu věnovat tomu voboru, já už mám partnera, se vdám a budu tam doma“. Jo? A teď to tady vidím. Dřív to nebylo. Dřív mi přišlo, že ty ženský se fakt snažily nebo pracovaly, jo. Nějak se prostě jakoby, i když byly vdané, tak pořád jakoby ta povinnost těch partnerů byla, jo. Já neříkám, že pracovat, jo, to mohlo bejt třeba jen plnit si nějaký svý sny, jo. Ale teď mi přijde, že ty ženský strašně zlenivěly. Tak to tak nějak, že to je ten americký způsob jakoby života, jo, bejt teda vzdělaná, ale ve skutečnosti hledat toho vhodnýho partnera, a šup někam do toho baráku a šup teda nakupovat a šup teda jakoby ty děti, vo který se mi stará stejně někdo jinej, protože mě to nebaví, jo, nebo teda dejme tomu nechci, protože si můžu dovolit, aby to hlídal někdo jinej. Jo, ale potom se nemůžeme divit, že ty děti nemají dneska vztah k ničemu. Nebo teda zase, omlouvám se, já nejsem specialistka na děti, ale tak trochu to vidím, jo. Takže potom, no, tak to mě, tomu nerozumím, to je pro mě zvláštní a je to divný. A mrzí mě to, protože jakoby říká se to, že ženská vydrží víc než chlap. Já si to myslím, jo, a tak prostě proč nevyužít ty možnosti, který teďkom jsou. Ale to je právě

možná tím, že já jsem zažila vobě dvě ty doby. Že už jenom tím, říkám, v poměru s mejma sestřenkama, mý sestřenky, který jsou starší, tak by nikdy nenašly tu odvahu jako já, už jenom někam vycestovat. Ony se bojí. Jo, protože tohle to neznají. Ale mě to mrzí, když to vidím, že v dnešní době ta ženská vopravdu má tu možnost jakoby mít tu kariéru, mít tu rodinu, jo. Plnit si ty sny, protože už jenom při tý starosti v tý domácnosti, jde tu domácnost tak zmechanizovat, že to prádlo vypere někdo jinej, teda ta pračka, i to nádobí, že si říkám, že proč toho ty ženský nevyužijou. Naopak třeba na západě, tam je teďkom populární to ženský hnutí, jo. Jak ženský teďkom jezdí na ty přednášky, gort ty manažerky jo, a přednášej, že jo, jak ty ženský jsou teď, já nevím, jako rok ženy. Prostě to ženský hnutí, říkám, já o tom hodně čtu na tom internetu, tak to mi přijde teda taky takový trošku přitažený jakoby za vlasy, i když jako říkám, já teda, když je ženská úspěšná, někam to dotáhne, tak já teda já ji respektuju nebo respektive si toho cením, že teda měla ty schpnosti se tam dostat jakoby jo? Takže asi to, tomu moc nerozumím. My si sice furt stěžujeme, že ten chlap za nás rozhoduje, ale já to tak nevidím, že by ty ženský potom nějak jakoby ten svůj život si taky nějak řídily. Nechci používat slovo řídily. No, že by nějak se neuvazovaly. Vono je to děsně pohodlný, jo. Když prostě já jsem taky měla partnera, kterej mi řekl jako „půjdeme támhle na večeři, kde budou moji známí, takže drž hubu a voblíkni si tohle a prostě bude to v cajku“, no tak to prostě, rozumíš mi. Vím o tom, že tady je spousta ženskejch, který tohle to rády udělaj, protože potom dejme tomu, ten partner jim za to něco dá a většinou jsou to takový ty materiální věci. Já na to třeba prostě moc nejsem, no. Takže rozumíš mi, takže mě když tohle to řekl, no tak to víš, že jsem tu hubu nedržela, ba naopak jsem se krásně bavila, což ho ještě k tomu strašně naštvalo, že já jsem se dokázala bavit s cizíma lidma. Večeře byla výborná, jo, a samozřejmě že jsem si na sebe vzala nějaký takový obleček, který bych jako ještě, já teda říkám, já se omlouvám, já nejsem nepřehlédnutelná, ale v tom oblečku jsem byla ještě víc nepřehlédnutelnější, takže, ale nebylo to jakoby nějak vulgární, to vůbec ne. Ale prostě jako co, tak jsem se pěkně voblíkla, no. Místo abych si vzala na sebe pytel. Takže jakože jo, a mě to právě mrzí na těch ženskej, že když právě teďkom maj ty možnosti, takhle jakoby jsou pohodlný, líný nebo že nechtěj se jakoby nějak prosadit, že se i bojí. Já na nich spíš vidím, že mají ten strach jakoby. Třeba mý vrstevnice, když byly, jakoby mám ty vrstevnice, který byly naprosto nešťastný v těch vztazích, jo, a já říkám: „Když už ty děti máte vodrostlý, tak prostě vodejdi, tak to řeš, řeš to s tím partnerem, a když to nejde řešit, tak prostě vodejdi a žij si.“ No tadle ta představa, vodejdi a žít si, jo, to je prostě pro ně nepředstavitelný. I když jsou to moje vstervnice, jo. Ale už se stalo to, že už prostě říkám, je to, no, je to tou rodinou. Já tomu

rozumím, že jako rozhodovat se takhle, že jsou to velké změny prostě, na který ne úplně každý má tu sílu, má tu energii, má tu vůli vlastně to změnit, no.

M: Moc ti děkuji za rozhovor.

Přepis rozhovoru: Valerie – 04/12/2014

V: respondentka

M: tazatelka

M: Valerie, řekneš mi něco o sobě?

V: No, (smích), tak jmenuju se Valerie, je mi 35 let, momentálně žiju v Praze. Jsem svobodná, takže se ten můj život netočí kolem manžela a dětí. Chodím do práce, kde trávím asi docela dost času. Pak nějaké ty koníčky a tak.

M: Jak by ses charakterizovala?

V: Tak, asi si myslím, že jsem cílevědomá, ale spíš taková ta tichá voda břehy mele (smích). Nejsem úplně takový ten extrovert, kterého by muselo být všude plno, který by se musel někde předvádět, ehm. Někdy se může zdát, že se spíš držím zpátky, ale to je takové to, že si nejradši nejdříve obhlídnu terén, vyzoruju co, kde, jak, proč a teprve pak jedním. Docela ráda pozoruju lidi. Mám to tak i s lidma, že se asi hned nekamarádím s každým hned. Potřebuju čas ty lidi poznat, ale pak, když už je poznám, tak o to víc je to jakoby stálé, ať už je to kamarádství nebo partnerství. Lidi si to pak taky někdy vykládají různě, že jsem rezervovaná, ale není to tak úplně pravda. Já prostě nejsem člověk, který by někam přišel mezi neznámé lidi a začal tam na ně sypat podrobnosti z mého osobního života. Taková rozhodně nejsem. O to víc má pro mě cenu opravdové přátelství s lidma, na které vím, že se můžu spolehnout, když je třeba. No a tak. Někdy jsem možná trochu tvrdohlavá, když si nasadím do hlavy, že něco udělám, dokážu, nebo že něco chci, tak si za tím jdu. Ale zase, potichu, pomalu na tom pracuju, žádné drama. Drama nesnáším ve všech ohledech. V tom jsem možná trochu jako chlap. Už několik lidí mi řeklo, že někdy uvažuju a jedním spíše jako chlap. Prostě přímo. Nemám třeba ráda, když někdo chce nebo musí něco udělat, dvě hodiny o tom mluví, pak mu to zabere půl hodiny to udělat. To nesnáším. Prostě jdu a udělám to a nebudu o tom kecat půl dne. Ztráta drahocenného času.

M: Jaký je podle tebe život úspěšné single ženy žijící v Praze?

V: No, ehm, není špatný (smích). Asi o mnoho jednodušší než život single ženy, teda v mém věku, která žije třeba tam, odkud já pocházím. Jsem z (jmenuje malé město s cca 6 tisíci obyvali, Zlínský kraj) a tam, tam to teda asi je úplně o něčem jiném být single v mém věku. Tam to asi bude o trochu těžší život v takové pozici. Ale tak být single má spoustu výhod i nevýhod samozřejmě. Tak třeba jste pánem svého života, svého času. Nemusíte se nikomu podřizovat, na nikoho brát ohled. Taky si se svými financema děláte, co chcete, žádné kompromisy, vysvětlování. Nejste za nikoho zodpovědná, no. Máte čas na sebe, na své

koníčky, na své přátele nebo rodinu, tak jak potřebujete. No, ale na druhou stranu jste na všechno sama. Musíte se spolehnout jenom sama na sebe. Není tu ten druhý, který vás jistí. Ale to přesně záleží na tom, jaký máte den. Když máte dobrý den v práci a v tom životě to tak nějak funguje, tak využíváte výhod, když máte blbý den a jste na to sama, nikdo vás neutěší, tak to taky může být pěkně těžké. Takže tak, ale všechno má svůj rub a líc a i v tom partnerství to funguje stejně. Jednou se z něj radujete, podruhé chcete toho chlapa třeba přizabít (smích), prostě chcete být sama. Hodně důležité asi je si uvědomit ty výhody a opravdu se jich držet a ne myslet na nevýhody. Vždycky když na mě přijde třeba nějaký splín, tak si říkám, „podívej se kolem sebe, na co ty si stěžuješ? Co tobě chybí? Ty vůbec nemáš důvod si na nic stěžovat! Máš krásný život, někteří nemají co jíst, kde bydlet, ty máš všechny věci, které potřebuješ, jezdíš si po světě, jsi v teple, v klidu, tak si sakra přestaň stěžovat!“ Nebo i když se podívám na některé své vdané kamarádky s dětmi, taky to nemají ideální. Nikdo nežije ideální život. Ty si zase stěžují na ty svoje manžely, daly by já nevím co za to, aby mohly strávit jeden klidný den bez těch svých urvaných dětí a manžela (smích). Teď to trochu přeháním, ale chci říct, že každý vždycky jednou za čas touží po tom, co nemá. Jde jenom o to, si to dobře nastavit ve své vlastní hlavě, opravdu se na to objektivně podívat a říct si, že ostatní v životě měli daleko méně štěstí. Takže všechno má svůj rub a líc, no. Asi tak, no. Samozřejmě je mi někdy i smutno, že jsem na to všechno sama, že se nemůžu dělit o to dobré i horší s někým, ale tak pořád mám svoji rodinu. Myslím rodinu jako rodiče a prostě tu rodinu na Moravě, ze které pocházím. Za ni jsem taky vděčná. Není to žádná ideální rodina, někdy takoví Homolkovi, ale funguje tam ta silná vazba. Ta rodina drží spolu a je to strašně fajn. Je to takové velké zázemí.

M: Jak vypadá tvůj běžný den?

V: Běžný den, no, tak nějak furt stejný kolotoč. Od pondělí do pátku, od rána do večera v práci. Někdy dodělávám práci doma o víkendu. Pracuju v jedné velké farmaceutické firmě, kde trávím spoustu času prací u compu. Starám se o marketing a komunikaci s velkými obchodními partnery. Spousta věcí se vyřeší přes emaily nebo telefon. Někdy se vyráží do terénu. Práce s těma obchodníma partnerama je sama o sobě pěkná, nicméně bohužel i tato práce, nebo i tuto práci zahltila byrokratická mašinerie a s tím já teď nějak bojuju. Místo bysnyu vyplňovat furt nějaké tabulky, které se pak pošlou na region, aby je stejně nikdo pořádně nečetl, no to mě zabíjí. Takže s tím tak teď trochu bojuju. Bere mi to chuť do práce. Taky energii. Takže se mi stává, že poslední dobou chodím domů z práce totálně bez energie. A není to o tom, jak moc pracujete, pokud ta práce dává smysl a vy to fakt milujete, tak klidně jedete třeba dvanáct hodin denně a je to v pohodě. Ovšem když vás nutí dělat věci, které vám

nedávají žádný smysl, jsou k ničemu, nemají žádnou přidanou hodnotu, no tak to se pak i po osmi hodinách cítíte jak spráskaný pes. Taky mě poslední dobou začíná vyčerpávat kontakt s některýma lidma. Jako moje práce je hodně o kontaktu s lidma, ať už klientama samotnýma, nebo interně je potřeba stále s někým na něčem spolupracovat, a to je ten kámen úrazu. Klienti jsou zlatíčka, s těma je to v pohodě. Ale když potřebujete pro ně něco zařídit a váš kolega není úplně na stejné vlně a odmítá spolupracovat, protože on s tím klientem nepříjde do styku a nemusí se pak případně za něco omlouvat, tak to, tak to je těžké. Takže to mě vyčerpává. Takže jak jsem furt v kontaktu s různýma lidma v práci, tak už poslední dobou moc ani nevyhledávám kontakt s lidma ve volném čase, tak jak třeba v minulosti. Mám ráda klid, protože s těma lidma jedním furt v práci. Takže přes týden si po práci tak dvakrát týdně jdu zacvičit, chodím i o víkendech. Chodím do jednoho fitness centra, kde si prostě buď hodinu zaběhám, abych ze sebe setřásla ten stres z práce, nebo chodím na různé taneční hodiny, nebo mám ráda jógu nebo pilates. Máme tam i saunu a vířivku, takže to je moje přes zimu. Někdy po práci zajdem s lidma na dobré jídlo a pití. No a co mě teď taky trochu trápí, je škola. To jsme si zase na sebe ušila bič. Měla jsem pocit, že toho businessu je už trochu moc a že chci trošku jiným směrem zaměřit svoji pozornost, tak jsem se dala zase na studia. Studuju teď na Karlově Univerzitě na sociálních vědách. Nevím, co mě to napadlo zase, asi jsem se dost nepoučila z první školy, tu jsem taky dělala při práci. Jak se říká, člověk rychle zapomíná tu bolest (smích). No, tak měla jsem strašnou chuť poznávat něco nového, tak tak jsem dopadla zase. Uvidíme. Říkám si, že to je můj koníček, ta škola, ne povinnost. To je asi pro mě taky charakteristické, furt si musím dávat nějaké úkoly, prostě nemůžu stát chvíli na jednom místě. Nevím proč, i když někdy bych to stání na místě chtěla poznat (smích). Takže škola mi teď ubírá taky velkou část z volného času. Hodně času.

M: Jak a s kým trávíš dovolenou a svátky jako jsou Vánoce?

V: Vánoce, no tak to je jasné, to se jede na Moravu k rodičům. To jinak si to představit neumím. Tam se sejde celá rodina a jsou to takové ty opravdu rodinné svátky. Pohoda, hodně jídla a pití, až moc jídla a pití, návštěvy celé rodiny, návštěvy přátel s dětma, setkání přátel, těch svobodných, bezdětných přátel u svařáku v baru. Pokec. No taková idylka musím říct. Miluju Vánoce doma. Jsme vlastně všichni dospělí, takže dárky jsme si řekli už dávno, že nebudeme řešit. Dáme si každý nějakou pozornost, nic velkého. Takže vlastně i odpadá takové to šílenství předvánočního nakupování. Nechápu, že si tím někteří kazí Vánoce. Chápu, že pro děti se něco koupit musí, ale tím, že my ty děti neřešíme, tak neřešíme ani nakupování. No a tak. Jo a ta dovolená. Miluju i dovolenou, tu si nenechám ujít. Miluju moře, takže tak dvakrát do roka jedu k moři. No tak když mám přítele, tak se jede aspoň jedna

dovolená ročně s přítelem, jedna dovolená vyhrazena pro kamarádky. Už se z toho stala tradice, že vyjíždíme s holkama. Někdy jedem dvě, někdy čtyři, prostě jak to zrovna které vyjde. No a jednou jsem byla i sama na dovolené, to jsem se rozešla s přítelem a potřebovala jsem nutně vypadnou pryč. Tak jsem jela do Turecka. Měla jsem tam kamarádku, která tam dělala delegátku. Měla jsem v plánu se válet na lehátku a přečíst celou knihovnu, ale to nevyšlo. Seznámila jsem se tam se super bandou lidí a byl to tam jeden velký mejdan, takže knížky jsem nestihla vybalit a kamarádku delegátku jsem skoro vůbec neviděla (smích).

Nejlepší dovolená. Mám ráda i prodloužené víkendy někde v Evropě, nebo wellness víkendy s holkama, s přítelem v minulosti, nebo několikrát jsem vzala i mamku. Miluju cestování ve všech variantách, ať je to petihvězdičkový luxusní hotel nebo poznávání nových měst nebo hory. Neříkám, že jsem horolezec, nic extrémního, ale myslím si, že leccos zvládnou. Nejsem líná, i když ráda si někdy zalenoším. To ale nevydržím dlouho, to je pravda. No, to je asi tak no. Jinak nevím. Prostě cestování, nebo takhle, vím, že některé moje single kamarádky, protože třeba zrovna nemají partnera, tak nikam nejedou. To se mi zdá uhozené, ale asi si říkám, že vlastně po tom cestování třeba tolik netouží jako já. Protože já, i kdybych měla jet sama, tak jedu. I když cestování v jednom je komplikovanější a většinou i dražší, co si budem povídat. Ale přeci člověk nemůže uvažovat tak, že bude něco dělat až, až budu mít přítele, až bude, já nevím co. Takhle ten život utíká a člověk může taky o dost přijít. Ale taky mám dost kamarádek, které jsou single a udělají z toho přednost, takže právě že cestují a využívají volného času k tomu, aby si mohly plnit jiné sny. Všechno je to asi zase jenom o tom nastavení ve své vlastní hlavě.

M: Když se řekne dětství, co se ti vybaví?

V: Krásné dětství. Krásné vzpomínky. Objektivně to asi nebylo tak růžové, ale ten můj svět prostě růžový byl. Jsem vděčná za to, jaké jsem měla dětství. A neměnila bych ho za nic. Vyrůstala jsem na malém městečku, trochu jako dříví v lese, ale ta svoboda, kterou jsme měli! To bylo báječné. No tak asi tak, takový standardní scénář. Já jsem se narodila rodičům, když jim bylo asi 21, prostě sami byli děti podle mě. Hlavně otec. Tak asi do deseti let mě vychovávala babička, se kterou jsme bydleli v jednom baráku. Mamka byla furt v práci nebo na stavbě, protože naši začali stavět barák, do kterého jsme se později nastěhovali. Otec byl taky buď v práci, na fotbale, protože hrával závodně fotbal a pak na stavbě. Ale mě nic nechybělo. Babička byla úžasná. Měla jsem krásné dětství, byla takový můj spojenec. Takový parták pro všechno. Moc jsem ji milovala a když umřela, dlouho jsem se s tím nemohla vyrovnat. Moc mi chybí i dnes, už je to deset let. No takže rodiče byli až na druhé koleji, měli svoje povinnosti. Já stejně nejraději trávila čas s babičkou. Když to srovnám s dnešními dětmi, tak

je to asi nesrovnatelné. Měli jsme strašnou svobodu. Přišli jsme ze školy, já si udělala zodpovědně úkoly, myslím, že jsem v sobě od malička měla pocit zodpovědnosti, no a šli jsme ven. Tam jsme hráli na ulici různé hry, lítali v lese a tak. Když se začalo stmívat, šli jsme domů. Byli jsme taková parta děcek z ulice. Nikdo nám nic neřídil, žádné plánované kroužky a plánovaná zábava, prostě se zabavte sami. Trošku jako dříví v lese, na druhou stranu si myslím, že to mělo i své pozitiva, asi nás to přirozeně učilo, jak se chovat v tom kolektivu, jak řešit různé situace. Hodně nás to naučilo, si myslím. Byli jsme takoví víc soběstační, samostatní. Nestál nám furt někdo za zadkem. Někdy se až divím, že jsme to ve zdraví přežili, co my jsme všechno vymýšleli za ptákoviny (smích). Fakt mě to až dneska udivuje. Ještě ke všemu v té naší partě z ulice byli skoro samí kluci, tak tam jsem asi získala ty mužské vlastnosti. (smích)

M: A byli na tebe rodiče přísní?

V: Přísní, přísní, to se tak asi nedá říct. Jak říkám, oni spíš asi měli sami dost práce sami se sebou a se stavbou toho baráku. Mám pocit, že ani tu moji výchovu moc nějak neřešili. Prostě spíše mě vychovávala ta babička, u které jsem měla to stoprocentní zázemí, svobodu. Ta mi vždycky dala všechno, na co jsem pomyslela, ale vůbec tím nemyslím materiálně, spíše v tom zázemí. Ano, babička pro mě asi udělala, co mi na očích viděla, ale zároveň si myslím, že mě naučila, že nic není zadarmo, že, dala mi dobrý základ, si myslím. Nebyla jsem v žádném případě rozmazlené dítě. Rodiče fakt tak nějak do těch deseti let, než jsme se přestěhovali do baráku, toho nového, tak nějak stáli na druhé koleji. Jenom vím, že mi hlavně mamka teda, že mi říkala, že se musím dobře učit, abych někde nemusela pracovat celý život rukama (smích). Ale s učením jsem neměla problém. Ani mě k tomu nemusel nikdo nutit. Já jsem tak nějak sama chtěla mít dobré známky. Vzpomínám si, že mě to až uráželo, když jsem dostala špatnou známku. Takže mi to nebylo jedno. A pak co jsem nenáviděla, mi pořád opakovali, že jsem starší. Já mám teda o tři roky mladší sestru, a že mi pořád opakovali, že já jsem ta starší, takže musím a nesmím dělat to a to, že ona je přece malá a tomu nerozumí. No to jsem úplně nesnášela. Protože jak šel čas, tak ona byla furt ta malá a já furt ta velká, a já jsem musela všemu rozumět a všechno pochopit a všeho ze vzdát v její prospěch. Já jsem ty domácí práce musela dělat, protože ona je mladší, ale na druhou stranu, když jsme přišli do puberty, to co já jsem si musela vybojovat, tak ona měla zadarmo. To si pamatuju, že mě strašně štvalo. A říkala jsem si jako dítě, že jestli budu mít já děti, tak budu nadržovat tomu staršímu, protože to je vždycky větší chudák a všechno odsere (smích). No tak tak, cítila jsem to jako velkou nespravedlnost. Jinak jsem měla o rok starší sestřenici, ta byla jedináček, a ta byla jako moje sestra. Tak asi tak, asi na mě přísní moc nebyli, když jsem třeba viděla, jak to měly ostatní

děti doma, tak bych řekla, že přísní nebyli. Jenom říkám, co mi vadilo, bylo, že mi pořád opakovali, že jsem ta starší a proto se musím chovat tak a tak. Ale jinak mi nic úplně nanařizovali, nějaké tresty to u nás nebylo. Vzpomínám si, jak některé jiné děti třeba nesměly jít ven, měly to domácí vězení, já jsem vůbec nechápala, o čem je řeč. To se u nás nikdy nepraktikovalo. A to je srandovní, nedávno jsme se tak nějak s mamkou bavily něco na téma, když jsem byla malá, a ona říkala, že jsem byla tvrdohlavá a ráda jsem si dělala věci po svém, dělala si je sama, chtěla jsem být pořád jako dospělá. Neměla jsem ráda, když se mnou někdo jednal jako s dítětem, a že tam byl v mém dětství nějaký okamžik, kdy si uvědomila, že mě formou příkazů a zákazů, že to se mnou stejně daleko nedotáhne, tak se mě spíš snažila usměrňovat radou než příkazem, že by to stejně na mě nefungovalo, a to má asi pravdu. To tak nastalo v pubertě s mým otcem, kdy on konečně asi taky dospěl do věku, kdy najednou se chtěl chovat jako rodič a strašně mi začal říkat, kdy mám být doma a kde nemám chodit. A tím, že tam nějak nebyl v tom dětství, že jsem k němu neměla vlastně takový vztah, jako přirozený respekt, tak to byly velké boje s mým otcem v pubertě. To bylo kdo z koho, mamka chudák stála mezi tím. A já jsem mu neustoupila, i kdyby mě měl zmlátit. To se nikdy nestalo, ale byly to boje. Dneska už spolu máme pěkný vztah, tak jako dospělí, a je to v pohodě. Tak tak. Nevím, co ještě?

M: Mohla by si říct, kdo byl u vás doma hlavou rodiny?

V: Hlavou rodiny? To je těžké. Tak když jsme bydleli v baráku s babičkou, tak mám pocit, že to vlastně byla babička, kdo to celé táhl, ale spíš tak skrytě. Babička rozhodně nebyla žádný generál nebo vedoucí toho všeho, spíš tou péčí o nás o všechny a tou prací, starostí, hodně pomáhala. Ale jinak tam nebyl nikdo, koho bych označila za hlavu rodiny. Každý dělal ten svůj díl. Všichni chodili do práce, starali se o nás, jako o děti. Práce v domácnosti i kolem baráku, každý tam měl svůj díl. I když, když vezmu rodiče, tak si myslím, že ten tahoun byla moje mamka. Můj otec byl pořád spíš takové dítě a spíš se vezl. Mamka chtěla stavět ten barák, hodně věcí zorganizovala ona, zařídila, postarala se. Ona je takový ten organizační typ, který zařídí cokoli. Otec spíš jenom provedl nějakou činnost, co se po něm chtěla, ale takovým tím tahounem byla vždycky mamka. Ale zase, nebyla žádný velitel, že by můj otec byl takový ten podpantoflák, to vůbec ne.

M: A měla jsi nějaký vzor v dětství, ať už v rodině nebo mimo ni? Někoho, ke komu jsi vzhlížela?

V: Ehm, to si vůbec nepamatuju, že bych měla nějaký vzor. Nic se mi nevybavuje. V rodině, že bych vyloženě chtěla být jako maminka nebo tatínek nebo nevím kdo, to jsem asi neměla. Já jsem spíš si vždycky říkala, že chci dělat něco důležitého, až budu velká, že chci být třeba

slavná herečka nebo doktorka a tak. To ale když jsem byla hodně malá. Na žádné konkrétní osoby jako moje vzory si nepamatuju.

M: A vzpomeneš si, jaké konkrétní hodnoty se ti rodiče snažili předat?

V: No, to asi, zase, spíš babička, když jsem byla malá, jakože se nekrade, že se mám chovat slušně k lidem, tak obecně, co je a není dobré, ohleduplnost. A ona mě asi naučila i toleranci. Jinak rodiče, teda hlavně mamka, že se musím dobře učit, abych jednou měla to teplé místo v kanceláři. A taky že rodina je důležitá, že musíme držet při sobě a pomáhat si. Jenom někdy přemýšlím, kde se ve mně bere taková ta tvrdohlavost a když si něco usmyslím, tak za tím prostě jdu, to úplně nevím, kde se to bere. Jednou se mamka zmínila, že to bude po dědovi, kterého jsem moc bohužel nepoznala. Taky mě učili, že bez práce nejsou koláče. Že nic není zadarmo. Že nikdo nic za tebe neudělá. Že když něco chceš, musíš na tom pracovat.

M: A co tvoje dospívání?

V: Tak nějak normálně si myslím. Žádné extrémní extempóre. Asi klasika, touha dělat věci jinak, hlavně po svém. Odpoutat se od vlivu rodičů a žít jinak. Vymanit se z toho jejich světa a postavit si svůj. Tak jsme hodně bojovali s tím otcem, jak už jsem řekla, s mamkou boje nebyly, ale spíš trochu takové to odcizení. Jinak střední škola a takové ty typické vylomeniny, které k tomu patří. Chodili jsme na diskotéky, experimentovali jsme s alkoholem, i když u mě to vlastně nebylo tak horké, protože u nás doma se z alkoholu nedělalo tabu a rodiče na mě spíš praktikovali tu metodu, že když byla nějaká oslava a mě bylo třeba šestnáct, tak mi povolili si dát deci vína. Prostě z toho nedělali žádné drama, a proto mě to vlastně ani nelákalo. A i když mi říkali dej si deci vína, tak jsem na to ani neměla chuť. Takže škola, kamarádi a tak. Nic mimořádného. Žádné průsery se u mě nekonaly. Myslím si, že jsem ani neměla nijak divokou pubertu, jenom zesílila ta touha dělat věci po svém, aby mě brali jako dospělou. To jsem asi měla vždycky. To si pamatuju, že jsem se přihlásila, i sestřenku jsem přihlásila asi v šesté třídě na základní škole do kurzu psaní na stroji. Vůbec nevím, co mě to napadlo. Tak jsme, nevím, kolik nám bylo v té šesté nebo sedmé třídě, chodili jsme na to psaní na stroji. To bylo jako pro dospělé. A to jsme museli jezdit do vedlejšího města, samy, ale dochodily jsme to, udělaly jsme tu závěrečnou zkoušku a dostaly certifikát (smích). A pořád jsem vymýšlela takové ptákoviny, abych jim jako dokázala, že nejsem žádné malé dítě, že dokážu všechno dělat sama. Nebo si pamatuju, že jsem s nima někdy na základce odmítala jet na dovolenou, protože jsem chtěla být sama doma, abych jako jim dokázala, že jsem už velká. Chtěla jsem se tam o to starat sama. No a samé takové historky (smích). Se divím, že mě nezabili. (smích)

M: Co rozhodovalo o výběru tvé střední školy?

V: No, to si pamatuju, to bylo tak, že člověk tak nějak těžko věděl, co chce v těch čtrnácti dělat a už trochu přemýšlel pragmaticky, jako že už pochopil, že astronautem nebo popelářem asi doopravdy být nechce. Já jsem si strašně přála být kadeřnicí zrovna v té době, ale taky jsem si uvědomovala, že bych jako mohla i dělat něco důležitějšího (smích). Doma mi to samozřejmě neschvalovali a ve škole taky ne, protože jsem měla dobré známky, myslím, že maximálně dvě dvojky. Chodila jsem do výběrové třídy, tak všichni čekali, že půjdu na střední školu. Maminka mě chtěla vidět na obchodní akademii, to byla u nás tehdy hodně prestižní střední škola, dokonce to bylo na pět let, v té době byla žádanější než gympl, takže to byl sen maminky. Na gympl se mi nechtělo, tak jsem si řekla, že ta obchodní akademie není špatný nápad, že mě to i bude bavit. Tak jsem tam šla, dostala se tam. To byli všichni doma moc šťastní a já taky, protože si pamatuju, že v té době tam brali každého desátého, takže jsem z toho měla jako fakt dobrý pocit. No škola mě bavila. Myslím si, že jsem se tam naučila opravdu hodně věcí, tím, že to bylo na těch pět let, tak jsme měli třeba ještě navíc právo a bankovníctví. Když jsem pak šla na výšku, ekonomickou, tak jsem se v určitých předmětech orientovala hodně dobře, a bylo to pro mě spíše opakování toho, co už jsem znala. Taky mi to dalo možnost si docela dobře přivydělat. Od čtvrtáku jsem začala dělat účetnictví známým, to bylo fajn. Jinak už jsem si samozřejmě přivydělávala od patnácti na různých brigádách, ale tohle už bylo něco jiného. Takže se mi to líbilo. Dokonce jsem už v pátáku dostala nabídku jít pracovat do jedné firmy na místo účetní po maturitě. Ta představa se mi samozřejmě moc líbila. A to si myslím, že byl ten moment, kdy bych byla radši, kdyby moji rodiče zasáhli a vysvětlili mi, že by bylo fajn, kdybych pokračovala dál ve studiu a šla na výšku, protože jsem měla dobré známky. Maturovala jsem s vyznamenáním a všichni učitelé mi říkali, ať na tu výšku jdu, ale já jsem prostě strašně moc už chtěla být úplně nezávislá a mít život po svém, takže jsem si vybrala tu práci. No, samozřejmě jsem to v práci vydržela rok a usoudila jsem, že tohle asi nebude úplně to, nebo spíš jsem si říkala, „no dobře, a to jako budu dělat do konce života?“ Jako ta práce mě zase bavila, paní vedoucí ze mě byla nadšená, že znám tolik věcí po střední škole, takže jsem to tam měla super. Byla jsem mladá, výkonná, nadšená, takže jsem svoji práci udělala za čtyři hodiny a mohla jsem jít domů. Ale nějak mě to nestačilo. Chyběla mi nějaká výzva. A hlavně, co byl největší kámen úrazu, bylo to u nás na Moravě, takže pracovní doba od šesti do dvou. No tak to byl konec. Tím, že jsem tu práci stíhala za poloviční dobu, jsem tam stejně do devíti pospávala za stolem, no to jsem si říkala, to ne teda. Takhle žít nebudu. Měla jsem vždycky touhu někam cestovat a poznávat. A tak asi po roce se mi naskytla příležitost jet za mojí kamarádkou do Států, do New Yorku. Bylo tam ještě víc věcí. V té době jsem taky bydlela s přítelem ve společné domácnosti a byly tam

nějaké problémy, které vycházely z mé strany, tak prostě jsem potřebovala trochu času si rozmyslet, co v životě dál. Dala jsem výpověď v práci a jela do New Yorku. Abych to zkrátila, v New Yorku jsem nakonec strávila čtyři roky. Byly to úžasné čtyři roky. Samozřejmě jsem několikrát jela se podívat domů. Postupně jsem si tam zažádala o studentské vízum, takže jsem tam později studovala a při tom pracovala. Byla to skvělá škola života. Dalo mi to úplně nejvíc. Když se na to dívám dneska, vůbec nevím, jestli bych měla odvahu to znova udělat. Ono opravdu, když je člověku dvacet, tak asi nepřemýšlí tolik nad věcmi, neuvědomuje si všechny důsledky, ale já jsem za to ráda, v mém případě všechno vyšlo skvěle a bylo to, byla to úžasná zkušenost. I když to nebylo lehké, jak říkám, pořádná škola k nezaplacení. Asi jsem měla i štěstí na lidi a všechno, ale hlavní asi byla ta odvaha a takové to nastavení hlavy, že nic není nemožné, když to přece chce (smích). No samozřejmě rodina z toho byla na vývrat, ani se jim dneska už nedivím. Ale já si tím splnila jeden velký sen a asi jsem tam opravdu dospěla a naučila se spoustu věcí, dalo mi to velký rozhled a vůbec představu, že svět může fungovat i jinak. No jinak. Ale původní otázka byla ta škola? Tak škola byla fajn. Jsem ráda, že jsem tam šla, hodně jsem se tam naučila. Jen mě trošku mrzí, že jsem nešla na tu výšku rovnou, ušetřila bych si to pozdější žonglování mezi prací a školou, ale zase bych asi přišla o tu Ameriku no. A stejně, vidíš, už jsem jednou studovala při škole, po skončení jsem chtěla pálit lejstra na oslavu, že už to mám jako za sebou, a co dělám dneska? Dělám druhou výšku při práci. Takže tak. Jsem nepoučitelná. (smích)

M: Vzpomeneš si, jaké si měla sny o svém budoucím životě v patnácti? Kde ses v patnácti viděla za dalších deset let?

V: Kde jsem se viděla? No, tak nějak že budu dělat nějakou zajímavou práci, že mě bude bavit, že budu vydělávat ty velké peníze, abych mohla cestovat a pořídit si vlastní byt, a budu mít ten bohatý společenský život a budu si užívat a tak.

M: Takže případný manžel nebo děti tam nebyly v těch snech?

V: Ne. To nebyly. Jako už v těch patnácti jsem věděla, že rozhodně se nechci brzo vdávat ani mít děti. Možná až později, ale to bylo nějak za horizontem mých tehdejších úvah. Ve dvaceti pěti jsem rozhodně nechtěla být vdaná ani mít děti. Chtěla jsem si žít ten svůj život, třeba s partnerem to jo, ale nebýt vdaná, a už vůbec ne děti. To jsem si neuměla představit, tak brzo. Dokonce si vybavuju, že jsem si třeba říkala, že ty děti třeba ani nechci, že budu mít jenom nějakého super manžela a s tím budeme si užívat a cestovat a tak. Já jsem i v té době, když mi bylo patnáct, měla dvě malé sestřenice, ještě ani nechodily do školy, a já si pamatuju, jak mi furt říkali, že si s nima mám jít hrát, nebo je hlídat, a mě to strašně nebavilo. To si pamatuju. Prostě mě ty děti vůbec nebraly. Já od toho spíš chtěla utéct. Chtěla jsem to mít jinak.

M: A byla bys schopna mi něco říct o své kariérní historii?

V: No, tak vlastně kariérní historie, když to vezmu od úplného začátku, tak první vydělané peníze byly na první brigádě asi někdy v patnácti. Měla jsem to štěstí, že nějaká naše vzdálená rodina měla v té době pronajatý takový velký dřevěný stánek, takový ten domeček s take-outem a s posezením v jednom přírodním muzeu, kde jsem jim chodila celé léto pomáhat prodávat. První léto jsem to tam všechno obcíhla a další asi dva nebo tři roky už jsem si to tam tak trochu vedla. Vzala jsem si tam další dva brigádníky, protože ti majitelé zase rozjížděli něco jiného. No tak tam jsem trávila léto v práci, ale byla to pěkná práce. Ty lidi se tam znali, nebyla jsem nikde u cizích a ještě jsem tam měla na starost ty brigádníky. Dobrá zkušenost. Pak jsem při té škole teda začala dělat to úcto pro malé podnikatele, vesměs známí, pomáhala jsem i s nějakou obchodní korespondencí v angličtině. No a pak to první zaměstnání jako účetní. Pak Státy. Tam to bylo zajímavé. Samozřejmě jsem nejdříve měla jen turistické vízum, tak jsem nic moc nemohla dělat. Ta známá bydlela ale v docela luxusní čtvrti, tak jsem měla možnost si docela dobře přivydělat i když na černo. V tom mrakodrapu, kde jsme bydleli my, bydleli dost zámožní lidé různých profesí, kteří neustále potřebovali s něčím pomoci. Tím, že mě kamarádka doporučila, jakože jsem z rodiny, na prázdninách, tak někteří třeba potřebovali pohlídat urgentně děti, když museli nečekaně na večeri a jejich chuva nemohla zůstat na večer. Tak to bylo fajn, protože děti už spaly, já se dívala na telku a ještě za to dostala dobře zaplaceno. Nebo tam byla jedna paní, která si zlomila nohu, měla pejska, tak jsem ji ho chodila venčit, taky dobře zaplaceno. A tím, že to byl mrakodrap a bydlelo tam spousta bohatých rodin, byli se mnou strašně spokojeni, a tak si mě začali doporučovat, a já jsem za chvíli byla na roztrhání (smích). Prostě jsem nevěděla, kam dřív skočit. Tak jsem to pojala jinak. Seznámila jsem se tam s jednou holkou z Česka a s jednou Polkou, tak jsem se s nima o tu práci rozdělila. Tak jsem měla vlastně takovou zprostředkovatelskou firmu na hlídání dětí, venčení psů, a pak ještě jednu holku, která chodila uklízet. Šlo hlavně o to, se mezi ty lidi dostat, protože mě museli vždycky doporučit. A tak nám to pěkně šlo. Vydělali jsme si docela dost peněz. Nicméně po půl roce jsem se už chtěla osamostatnit, taky jsem tam už měla přítele a chtěla jsem zase dělat trošku něco „na úrovni“. Zažádala jsem o to studentské vízum a když jsem ho dostala, tak jsem začala studovat. Naša jsem si práci v jedné lékárně. Byl to vlastně jeden známý lékárník, s kterým jsem se tam seznámila, jeho rodiče pocházeli z Evropy. Vydávala jsem léky a vedla jsem obchod s evropskou kosmetikou, který u toho byl. To byla taky pěkná práce. Tam jsem byla asi necelý rok, pak jsem zase chtěla trochu postoupit dál. Dostala jsem se na jednu soukromou kliniku, kde dělali korekci zraku laserem. Nejdříve jsem tam chodila pomáhat

s administrativou asi třikrát týdně. Pak mi nabídli full time, a to už jsem se stala koordinátorkou pacientů, což obnášelo vlastně to, že když přišel nějaký člověk na konzultaci za doktorem a rozhodl se, že podstoupí tu operaci, tak jste si ho vzala do péče a podrobně mu vysvětlila všechny detaily, naplánovala termíny všech vyšetření, operace, kontrol, informovala ho, co má, nemá dělat, vyřídila s ním financování, poradila mu s pojišťovnou a tak dále. Bylo toho hodně, tím nebudu zdržovat. Byla to moc zajímavá práce, která mě opravdu bavila. Office jsme měli přímo na Manhattanu, u Empire State Building, kde jsem měla i školu. Chodily k nám i známé osobnosti. Pacienti nám z té radosti, že zase vidí, nosili furt nějaké dárky a zástupci farmaceutických firem nás pořád někde zvali, abychom si vybrali právě jejich produkt. To byla opravdu taková zlatá éra (smích). Ne, vážně, i ti lidi, co tam pracovali, byli moc fajn. Byla to malá, soukromá klinika, žádná velká mašinerie. O to horší byl pak návrat domů, ten byl pro mě hodně těžký. Za prvé jsem opustila tu práci a lidi, které jsem měla ráda, ale také v té době přitele. Podvědomě jsem si myslela, že se vrátím. Dokážu rodičům, že tady žádnou pořádnou práci nenajdu, a vrátím se zpět. Ale co čert nechtěl, jela jsem do Prahy na tři pohovory a než jsem dojela zpět domů na Moravu, všechny tři firmy mi psaly, ať přijedu další den podepsat smlouvu. Tak jsem si říkala, že to zkusím. Chtěli, ať nastoupím co nejdřív. Já ani neměla bydlení v Praze. Tak jsem měla asi týden na to, si najít bydlení, vyřídít všechny věci a už jsem byla v pracovním procesu v Praze. Prahu jsem si vybrala automaticky proto, protože jsem zjistila, že tam u nás na Moravě v malém městě asi nevydržím. Ten přechod z New Yorku do malého moravského města byl teda dobrá pecka. Asi rok mi trvalo, než jsem se z toho vzpamatovala. V práci se mi docela líbilo, i když než jsem si na některé věci zvykla, to taky trochu trvalo. Byla jsem zvyklá pracovat v režimu „nic není nemožné“, prostě běž a udělej, a najednou jsem se ocitla ve velké korporaci, kde bylo na můj vkus moc byrokracie a pracovní tempo některých lidí mě dostávalo do kolen. Prostě najednou jsem si ve vlastní zemi připadala jako v zemi cizí. Prostě jsem se s některýma věcmi týkajícími se české mentality nedokázala dlouho vůbec zžít. Probírat proč to nejde a jak to očůrat, to jako, s tím jsem fakt nechtěla ztrácet čas. A takové to, že si lidi furt stěžují, ale jenom mezi sebou, pomlouvají všechno, ale když za nima přijde generální ředitel a nabídne jim, pojďte se mnou na kafe, jen pár lidí, a dejte mi feedback, tak to všichni mlčí a nikdo neřekne nic a myslí si svoje. To je asi následky toho komunismu pořád převládají. Lidi se bojí říct svůj názor, jsou jak ovce, ale pak to negativní v sobě blížou kolem sebe, nebo mezi sebou, a mám pocit, že si v tom snad někdy i libují, že je jako ta nenávisť proti tomu jejich nepříteli spojuje. No, to je ale jiná kapitola. No a po několika letech jsem dostala nabídku od jiné firmy, v tom samém odvětví na vyšší pozici, tak jsem změnila místo. Asi bych řekla, že je to

všude tak nějak stejné. Hlavně teď ta situace v ekonomice je pořád taková napnutá, je to docela konkureční boj a nemyslím jenom mezi firmama navzájem, ale i mezi těma lidma na vyšších pozicích. Každý se toho svého koryta drží zuby nehty a mám pocit, že někteří jsou schopni takovým způsobem lézt někomu do zadku, že je to do očí bijící. Chybí tady tak nějak to zdravé, opakuju zdravé sebevědomí. No takže jsem momentálně v této nadnárodní společnosti, pracuju s lidma, to se mi líbí, ale začíná mě štvát svázanost tou korporátní institucí a začínám mít trochu chuť vydat se jiným směrem. Chtěla bych být víc pánem svého času a neztrácet čas neproduktivní činností, která nemá přidanou hodnotu. Uvidíme. Jo teda ještě, právě když jsem byla v té první farmaceutické firmě, tak jsem nějak dospěla k tomu, že bude potřeba získat nějaký titul. A to z jednoho prostého důvodu, na ty tituly se tu v Česku stále hraje. Otevírá to dveře. Já neříkám, že v Americe to třeba není důležité, to nechci říct, ale já se vždycky musím smát, když někdo třeba přímo vyžaduje, aby ho lidi oslovovali pane inženýre, místo jeho vlastního jména. To by mě opravdu, teď mě ani nenapadá slušné slovo. Takže jsem trošku cítila, že to je takový pro mě handicap, ne ve znalosti nebo schopnostech, které by mi chyběly, ale že mi ten titul na tom CV chybí. A taky když člověk jedná s různýma lidma, s kterýma jsem přicházela do kontaktu při práci, a kteří se jenom všude představujou svým titulem, málem zapomněli, jak se vlastně jmenujou, protože jsou přece inženýři, a při jednání s nima zjistíte, že jsou tak trošku neschopní v tom reálném světě, tak to mě už tak naštválo, že jsem prostě šla na tu školu, získat ten titul. To teď studuju úplně z jiného důvodu. Teď je to opravdu o tom, že se chci dozvědět něco nového. Baví mě to, je to koníček.

M: Dalo by se říct, že výběr těch povolání byl spíš náhodný, nebo sis ty obory, ve kterých jsi pracovala, vybírala spíš cíleně?

V: No, tak náhodný. Náhodný se úplně nedá říct, i když to rozhodně nebylo tak, že bych tu dráhu měla od střední školy jasně nalinkovavou. Určitý podíl náhody tam hraje vždycky nějakou roli podle mě. Tím, že jsem dělala tu střední ekonomickou školu, tak všechny ty povolání, které jsem potom dělala, se s tím tak nějak slučovaly. Vždycky mě bavilo, když jsem byla nějak při té práci v kontaktu s lidma. Bavilo mě, že jsem třeba v té lékárně nebo v na té klinice měla volnější ruce a mohla jsem měnit věci opravdu docela flexibilně podle potřeby. Dělat si to tak nějak po svém. Teď v té instituci, jak je to ten korporátní kolos, tak je to hodně těžké, chybí mi ta svoboda, i když zase jsem na vyšší pozici, kde taky můžu nějaké věci i procesy do značné míry ovlivnit, ale začíná mi to být málo. Začíná mi chybět ta svoboda tam. Nic není úplně náhoda, štěstí přeje připraveným. Hlavní je nemít strach, zkusit něco nového, i když s přibývajícím věkem mám pocit, že je to pořád těžší.

M: A byla bys ochotna mi nějak popsat svou milostnou historii?

V: (smích) Doufám, že už se nebude jednat jenom o historii (smích). No, tak určitě. Nevím, jak podrobně to mám jako rozvádět. Historie si myslím, že je celkem pestrá, pěkná, dneska už se musím fakt něčemu hodně smát. Tak asi to vezmu od té první takové velké opravdové lásky. To předtím asi nemá cenu moc rozvádět, to byly takové ty dětské lásky. Tak takový ten první opravdový vztah, kdy jsme spolu později i bydleli, přišel v sedmnácti. Byli jsme spolu asi tři roky, tak rok jsme spolu i bydleli. Tak to byl asi chlap, který nastavil tu vysokou laťku u mě. Byl to moc pěkný vztah, moc pěkné vzpomínky. Prostě mám pocit, že byl až perfektní. Dodneška si říkám, že je škoda, že jsme se nepotkali později, protože to byl chlap, kterého bych si i vzala. Jenomže bohužel ve dvaceti člověk chce poznávat nové věci, nové lidi. Rozešli jsme se teda kvůli tomu, že já odjela do té Ameriky. Ještě tam vlastně byl další kluk, který se kolem mě začal motat, a byl z toho takový trochu, no tak bych to řekla, nepořádek. Ale hlavně to byla ta moje touha něco ještě zažít, dokázat sama za sebe, která nás potom rozdělila. On byl i připravený se ženit, a to byl asi o šest let starší. Měl všechny ty pozitiva, super práci, teda oni měli rodinnou firmu, vedli si moc dobře, prostě finančně to bylo fajn. Já jsem taky měla, co jsem chtěla, stačilo dát pokyn a měla bych postavený barák i s bazénem (smích). Ale hlavně to byl super člověk. No, ale já si opravdu neuměla představit v té době, že bych se vdala a vzdala se všech těch, prostě jsem nebyla hotová jako člověk. Já jsem potřebovala projít si tu fázi, kdy člověk experimentuje, zkouší své schopnosti, svoje meze, poznává nové lidi. Prostě špatný timing, škoda. On si mě chtěl vzít, já zpanikařila, fakt jsem si to nedokázala představit. Byl to prostě dokonalý chlap pro život. No, pak teda v těch Státech byl taky skoro tříletý vztah, pěkný, ale tak nějak já zase chtěla víc. Ten mě taky požádal o ruku, ale byly tam ještě jiné věci. Já si vlastně uvědomila, že si s ním nedokážu tu budoucnost představit. Taky by udělal, co mi na očích viděl, ale začínalo mi čím dál tím víc vadit, že se na některé věci díváme jinak, máme jiný názor. Když jsem odjížděla ze Států, tak jsem měla už jiného boyfrienda. Byli jsme spolu asi půl roku v době, kdy jsem jela domů. To bylo docela těžké. On dokonce za mnou po půl roce přijel do Prahy, myslím jako na stálo. On už v Praze před tím bydlel přes rok po výšce, takže věděl do čeho jde. Zařídil si práci tak, aby mohl fungovat nějaký čas z Prahy. No tak jsme si tu našli společný podnájem a byli spolu. Ten vztah trval asi tři roky, no a pak se to rozpadlo. Ono asi na tom mělo velký podíl to, že se on sám pořád hledal, co se týká kariérního života. Neměl špatnou práci, ale on pořád chtěl víc a hledal, co by měl dělat, prostě nebyl spokojený v tom profesním životě, to ho moc štválo. Ještě viděl, že mě se zase profesně daří, a i když to nepřiznal, myslím, že ho štválo, že všichni kolem něj, i ti kamarádi ze Států, se kterými jsme se tu stýkali, jsou nějak úspěšní, dělají nějaký ten svůj business a on nic. To asi hodně zasáhlo jeho sebevědomí. No tak to vlastně

skončilo tak, že si milý potřeboval zvednout to sebevědomí u kolegyně z práce. No tak to byl konec jedné lásky. Musím říct, že mě to moc ranilo. Prošli jsme spolu dost těžkých okamžiků, hodně toho spolu zkusili a mě strašně ranilo, že mě zradil, jako kamarádku asi hlavně. Že prostě jsem mu bezmezně věřila. Ale vím, že i jeho to dost zasáhlo. Oba jsme z toho byli dost špatní. On pak asi po půl roce odjel zpátky, jako po tom rozchodu. No a úplně upřímně, jak se mnou ten rozchod zamával, tak jsem tak nějak, teda myslím, že to i nějak ovlivnilo můj vztah k chlapům obecně na nějakou dobu. Nevím, jak bych to popsala konkrétně, ale něco se změnilo. No a poslední takový důležitý chlap přišel do mého života asi pár měsíců po ukončení tady toho vztahu. Byl to kolega z práce v té době, který ale pracoval v úplně jiném oddělení, já ani nevěděla, že existuje. To je taková srandovní historka. On mi poprvé psal už rok před tím, než jsme šli na první rande. Já ještě byla v tom předchozím vztahu a vůbec nevěděla, kdo mi to píše, tak jsem si řekla, že se asi spletl, tak jsem to prostě vymazala. No a rok se s rokem sešel, potkali jsme se v kuchyňce v práci a nějak jsme se dali do řeči. Víím, že jsem ho v té kuchyňce potkávala sem tam už před tím, ale že jsem si říkala, co to zase je za, no jako že se strašně předváděl a až pak mi říkal, že nevěděl, jak má zaujmou, že jsem ho furt ignorovala. No abych to zkrátila. Tak jsme teda po tom rozchodu se potkali náhodně v té kuchyňce, nějak jsme si pokecali a on mě pozval na drink. Tak jsme vyrazili jednou po práci na drink, no a dorazili jsme domů druhý den ráno (smích). Bylo to přes týden, takže jsme museli oba další den do práce. Nevím, jak se to stalo, prostě jsme si udělali takovou soukromou jízdu v centru. No a od té doby jsme se nějak začli stýkat, pro mě to ale bylo moc brzo po tom rozchodu a chtěla jsem být upřímná, tak jsem mu řekla, že nějaký vztah teď pro mě není ideální. No a pak bylo takové období, kdy jsme se stýkali, vždycky jeden chtěl něco víc, druhý nechtěl, pak se to otočilo. Pak jsem to rozsekla, že to prostě nemá cenu. Byli jsme od sebe asi tři měsíce. Pak zase spolu. Pak zase pauza. No a tak se to táhlo strašně dlouho. Já to vlastně vůbec nechápu, že jsme tak dlouho se vydrželi stýkat bez toho, abychom to někam posunuli dál. Prostě jsme měli i takové krásné tříleté období, kdy jsme spolu byli se vším všudy, jezdili spolu na dovolené, byli jsme buď u mě nebo u něj, ale nikdy jsme spolu oficiálně nebydleli. I v období, kdy jsme se jakože rozešli, tak jsem poznávala nové lidi, ale asi mi nikdo tak úplně, asi to nikdo nedokázal přebít. Tak abych to zkrátila, teď momentálně se snažím se mu vyhýbat, i když je to těžké. Pořád jsme rádi spolu, oba, a to je průser. Prostě je nám spolu fakt dobře. Ale já už jsem přestala respektovat tady ten setup. Už to prostě takhle pro mě nešlo dál. Buď se to musí někam posunout, nebo nic, musíme jít každý dál svojí vlastní cestou. Možná kdyby nám bylo dvacet, nebo jsme byli nějakí důchodci, tak je tahle forma ideální, ale v našem věku to je prostě divné. Takže se snažím ten kontakt omezit na

minimum, když se už vidíme, zajdem na večeři, ale vždycky je iniciátorem on. Já se snažím posunou se dál. Je to divné, nevím, co nás k sobě pořád tak přitahuje. No, je to divné, ale asi to musí skončit. Protože pro mě je to takové polovičaté a já nejsem ve věku, kdy bych chtěla takovou formu vztahu provozovat. Prostě mi to nestačí. To si můžeme nechat na důchod (smích). On je taky takový trochu workoholik, hodně žije prací a, no je to takový jeho život. Má milion jedna aktivit, má období, kdy je tím úplně posedlý. To já mám taky ráda práci, když to člověka baví, tak ho to naplňuje, ale není to jediné v životě. Já potřebuju vedle toho mít i ten soukromý život, já nedokážu žít jenom prací. To rozhodně ne. To mě neuspokojuje, ať už je člověk jak chce úspěšný. No a on to tak asi nemá. Takže tak. Teď momentálně jsem si dala za úkol se toho člověka zbavit (smích) a soustředit se na nové věci, teda vztahy, dát šanci. Ono je to totiž tak, že to není o tom, že by nebyli žádní jiní chlapi kolem, ale já vím, že jim prostě nedám ani pořádně šanci, protože jsem zacyklená někde tady v tom. Tak asi tak, to bude tak všechno.

M: A jak by měl podle tebe vypadat ideální muž?

V: No, tak už jsem asi dost stará na to, abych věděla, že na ideálního muže asi čekat nelze (smích). Teď jsem si vzpomněla na jeden vtíp. To bych se nedočkala, to je jasné, ale tak ten blízko do dokonalosti muž by měl asi hlavně v první řadě být vyzrálý muž (smích). To znamená jako hotový člověk. Jakože už ví, kdo je, co chce, má nějakou tu míru zodpovědnosti, aby se člověk na něj mohl spolehnout. Prostě aby to byl parták. Bylo by strašně fajn, kdyby byl gentleman, to oni ti čeští chlapi tak jako moc nejsou, spíš mi připadá, že jsou taková burani trošku. I když teď mluvíme o té naší generaci, nebo chlapi kolem 40. To je leckdy bída. Ale naopak jsem měla možnost vypořádat, že ti mladší, pod dvacet pět dejme tomu, jsou na tom kupodivu lépe. Kolikrát se umí daleko víc chovat jako gentlemani, než ti starší burizoni (smích). Ne, teď to trochu generalizuju, ale je to tak. Taky nemusí být nutně nějak bohatý, ale je pravda, že bych chtěla, aby byl už sám za sebe zabezpečený, to znamená, že, prostě že nabídne aspoň to, co já. Prostě jsem se už přesvědčila, že ti chlapi to nesnášejí dobře, když třeba ženská bere víc, není to pro ten vztah dobré. A já taky potřebuju chlapa, který bude pro mě inspirací, bude, budu ho respektovat, prostě bude úspěšný ve svojí práci. Ne, aby vydělával třicet měsíčně a ještě čekal, po vzoru svých rodičů, že kolem něj budu doma poletovat a v domácnosti dělat služku. To prostě ne. Musí to být partner se vším všudy. Já úplně nesnáším takové ty kecy těch nešťastně vdaných kamarádek, které mi budou říkat, že jsem náročná, protože prostě nechci chodit s každým tam nějakým Pepou, který zná tak akorát telku jako nejvyšší kulturní vyžití, čeká přesně tu služku v domácnosti, a ještě já budu nosit jakože ty prachy. Já bych tomu opravdu neříkala, že jsem náročná. Já nechci nic

víc, než to, co sama můžu nabídnout. Takže ono jako chlapi jsou, ale ta kvalita, to je leckdy bída (smích). A ti, co zase teda jsou úspěšní v té práci a, a teď mluvím o těch v tom businessu, tak těm to zase většinou vleze do hlavy, a to je taky těžké. Prostě je těžké najít normálního chlapa, který je srovnaný sám se sebou, je to pohodář a má ty hodnoty tak nějak srovnané. No a ještě v našem věku, že jo, co si budem povídat, je to těžké.

M: Jaký máš názor na manželství?

V: Jé to ne. To je pro mě hodně těžká otázka. Poslední dva roky se snažím na ni najít odpověď. Když jsem byla mladší, tak jsem to měla jasně dané. Když někdo řekl manželství, tak jsem málem dostala kopřivku. Prostě nevím, z čeho to pochází, možná ze zkušenosti s mýma rodičema, kdy jsem jim v pubertě musela dělat prostředníka při jejich manželské krizi. No to bylo strašné, chtít po pubertákově, aby řešil problémy svých rodičů. Ale celkově podle mě to jejich manželství nebylo dobré. Teď jsou furt spolu, všechno se nějak uklidnilo a je to tak nějak lepší, ale nevím. No tak prostě do třiceti jsem si vůbec nemohla představit, že bych se vdala. Nevím, nějak jsem si říkala, že tím končí život, že jako se nechci vzdát své svobody, že to je hrozné se k někomu takhle uvázat papírem jako na celý život. No a tak po té třicítce už se na to dívám jinak, jakože ne jinak, je to furt jenom papír, který nezaručí nikomu šťastný nebo dobrý vztah, ale spíš v tom vidím takový ten vstřícný krok jakože dokázat, že to jako člověk s tím druhým myslí vážně, že s ním do té budoucnosti počítá, takový spíš, no takový akt vůle zůstat spolu v budoucnu. Ale jinak jako lepší dobré partnerství než nešťastné manželství (smích). Takže spíš to mám tak, že ať si každý dělá, co chce. Někomu to vyhovuje tak, jinému jinak. Ale je pravda, že teď jsem si vzpomněla na něco, co je takové trošku paradoxní a mají to hlavně ti chlapi teda. Už několikrát jsem jako od těch chlapů slyšela, a to jako nebyli moji chlapi, jakože já s nima chodila, jakože už by jako chtěli to dítě, že už se na to cítí, ale že na to manželství se rozhodně necítí, že to jako je moc velký závazek. A já na to jako vždycky říkám, jako co je větší závazek než dítě? Vždyť přeci to je ten největší závazek ze všech a ne nějaké manželství. No, ale nevím, prostě mám pocit, že ti chlapi si vymýšlejí různé důvody a že dneska, jak ty lidi spolu žijou, mají děti spolu, ale nejsou manželé, že to není úplně proto, že by to vyhovovalo jak tomu chlapovi, tak té ženské stejně, že to prostě hlavně vyhovuje těm chlapům. No ale to bysme tady mohli rozebírat ještě dlouho. Takže manželství jako povýšit ten vztah na vyšší, nebo dát mu vyšší formu, to je fajn, ale ten obsah si každý musí stejně pěstovat sám tak, aby to stálo za to. Vždycky musíte na vztahu pracovat, ať na partnerském nebo manželském.

M: A bylo by manželství pro tebe podmínkou mít děti?

V: Ehm, Asi podmínkou úplně nezbytnou ne, ale bylo by to asi lepší. Taky bych se asi rozhodovala, jak pojmenovat ty děti. Já vůbec nechápu, proč ty ženské automaticky dávají příjmení svým dětem podle toho otce, který si je třeba nechce vzít, ne vždycky je to proto, že by s tím oba, nebo že by to bylo z vůle obou. Mám pocit, že ženské se spíš podřídí, tak to vidím kolem sebe já. Mě by teda asi vadilo, že chodím pro vlastní děti do školky a já jako jejich matka se představuju jinak. Vadilo by mi to. Nevím, proč se i v tomto ty ženské furt tak podřizují. Furt si říkáme, jaká jsme moderní liberální společnost, že manželství je přežitek, ale tak nějak se nemůžu zbavit pocitu, že si to zase vymysleli hlavně chlapi, kterým to náramně vyhovuje, a ty ženské dělají, že jsou s tím OK, že je to tak moderní, přitom je to podle mého názoru opět více poškozuj. Jakože ony z toho podle mého názoru určitě nebenefitují, spíš naopak. A vadí mi, že se nad tím nezamyslí a pořád se podřizují.

M: Jaký máš vztah k dětem?

V: No, normální. Nejsem úplně mateřský typ, že bych se rozplývala nad malýma dětma. Děti jsou budoucnost, jsou fajn, ale že bych bez nich nemohla být, se říct nedá. Nějak úplně že bych hledala příležitosti, jak s nima být, to ne. Jako je mi třicet pět a podle všech by mi měly už ty biologické hodiny odbíjet o sto šest a furt nějak u mě nic. Jako dospěla jsem do stádia, kdy si zcela pragmaticky říkám, tak je ti kolik ti je, je načase udělat rozhodnutí, jestli ty vlastní děti chceš nebo ne. Protože je prostě nejvyšší čas. Prostě je to u mě spíš takové rozumové rozhodnutí, které vím, že bych měla udělat. Takže nad tím dost přemýšlím poslední dobou. Víam, že bych neměla nad tím zavírat oči, protože by pak třeba mohlo být pozdě. A i kdyby nebylo, jako rodit první dítě ve čtyřiceti, to už si fakt myslím, že se mi ani nebude vůbec chtít, protože všechny ty zdravotní rizika, tím nechci procházet, jako myslím ani já ani to dítě. Asi tak.

M: Máš pocit, že na tebe jako na svobodnou bezdětnou ženu nad třicet vyvíjí rodina, známí nebo společnost obecně nějaký tlak ve smyslu, že už by si měla být vdaná, mít ty děti?

V: No, tak rodiče, že jo, tam to jako je. Začlo to asi v dvaceti osmi, no a řekla bych že to asi teď vrcholí. Mám pocit, že už to ale třeba za chvíli vzdají. Třeba otec, ten už to myslím vzdal, už stávkuje. Jinak jo, takové ty blbě kecy furt. No známí taky, teda ti, co už ty rodiny mají, tak někteří, ne všichni, ale mám některé kamarádky, hlavně ty na Moravě, které mají takové ty blbě poznámky. Myslím, že jim to ani nedochází. Jo, řekla bych, že i ta společnost, že to jde cítit, že jako jim to nepřipadá normální. Do těch třiceti to bylo v cajku, to bylo v pohodě, ale jako když po té třicítce ženská nemá ty děti a manžela, tak musí fakt čelit takovým zvláštním situacím. Jakože vždycky, když se dostane do hloučku nějakých ženských, jak začnou

rozebírat ty svoje děti a nadávat na ty manžely, tak je fakt, že si člověk tak nějak připadá jako outsider. No naštěstí teď bydlím v té Praze, tak tady je to asi o dost lepší, než kdybych bydlela tam u nás, to si neumím představit. To bych asi byla ztracený případ. A asi jo, myslím, že i mamce to vadí, když musí těm svým známým říkat, že já nejsem vdaná a ty děti nemám. A jednou jsem byla u toho, jak jsme potkali jednu rádobu kamarádku, a tu samozřejmě jako první zajímalo, i když mě vůbec nezná, „tak co? Už jsi vdaná?“ Vyloženě si v tom libovala, to bylo vidět, jak začala básnit o své, já nevím, Alence, jak má už ty dvě děti a ona je furt hlídá a další na cestě. No oni za to ale asi nemůžou. Oni žádnou jinou alternativu v životě nazažili. Mají ten svůj svět a vůbec jim nedochází, že by to jako mohlo být jinak. No, tak, takže jo, myslím, že s tím ta ženská musí s tím tlakem trochu zápasit, nebo jako mu čelit. A to mě třeba ty biologické hodiny nějak úplně neodbíjí. Neumím si představit, jak těžké to musí být pro ty ženské, které třeba moc chtějí a prostě nemají toho chlapa a, a tak. Jako mám takové kamarádky, některé to berou statečně, jiné to fakt těžko snázejí. Myslím, že to není jednoduché.

M: Jak by měla vypadat tvoje ideální budoucnost za dalších deset let? Jak by měl vypadat tvůj život?

V: No. Chtěla bych být šťastná, zdravá a chtěla bych, aby i moje rodina byla šťastná a zdravá. To je asi nejdůležitější. Od toho se odvíjí zbytek. Chtěla bych mít vedle sebe toho ideálního partnera (smích). Prostě chlapa, se kterým by ten život byl pěkný. Chtěla bych asi mít jedno dítě, myslím, že by to stačilo. I když mám kamarádky, které když měly jedno, tak pak najednou strašně toužily po dalších. A to původně žádné, žádné, jakože ty děti tak nějak měly, ale ne že by toužily. Tak asi jo. Teď mi ty děti úplně nechybí, ale zase úplně na tvrdo si představit je nemít, to je taky divné. Takže asi by tam jedno nebo dvě děti měly figurovat. No a když by tam teda byly ty děti, tak by asi bylo fajn, kdyby ten fajn chlap byl ne jenom partner na psí knížku, ale byl by manžel. Bylo by fajn mít nějaký domeček, no ale i velký byt v Praze by šel. Abychom měli takový pěkný život. Mohli dále cestovat a užívat si života.

M: A dokážeš si představit, že by si se kvůli těm dětem vzdala své kariéry?

V: Ale tak, kariéry, je to jenom práce. Teď momentálně sice zabírá většinu mého času, já se v ní nějak realizuju, ale je to jenom práce, která tu byla přede mnou, bude po mě. Nemyslím si, že by se to beze mě zhroutilo, ani si nemyslím, že já bych se bez té práce zhroutila. Naopak, kdyby ty děti byly, tak si neumím představit, že bych jela v takovém tempu v práci jako teď. Protože když už něco dělám, tak pořádně. A to, pořídit si děti a pak je někde odložit, to by mě teda fakt nebavilo, nechtěla bych to, k čemu? Když je budu mít, tak se jim chci věnovat a ne je odkládat. Jako ano, upřímně, asi si nedokážu představit, že jsem na mateřské a

jenom na mateřské několik let. To by mi asi hráblo, ale umím si představit, že něco dělám, něco, co bude ladit s tou mateřskou rolí. Něco s flexibilním časem. Jakože trávit čas v kanclu od osmi do osmi to fakt ne. Ale mě nevadí pracovat třeba i večer, prostě aby se to flexibilně časově doplňovalo, to by bylo ideální. To bych asi byla nešťastnější. Uvidí se. To by se asi řešilo, až by to přišlo, ale nevidím se, že bych někde odložila půl roční dítě a mazala do práce, do toho samého záprahu, který mám teď, i kdyby to dítě třeba bylo v dobrých rukou na hlídání. To fakt ne. To by asi jen musela být finanční nouze, abych k tomu byla fakt přinucena, ale dobrovolně ani náhodou. Já v podstatě můžu dělat cokoli, hlavní je, aby mě to bavilo, naplňovalo. To nemusí být zrovna nějaká top pozice ve velké firmě. Už jsem si to zkusila, takže jsem si tak nějak ukojila svoji potřebu něco dokázat, proto už bych to brala asi jinak, kdybych to měla opustit. Asi tak no. I když to říkám teď a realita pak může být jiná (smích). Člověk nikdy neví. Aby se neukázalo, že jsem na té práci závislá (smích).

M: Je něco, co by si chtěla k tomuto tématu ještě dodat? Co jsme neprobraly a máš pocit, že by tu mělo zaznít? Nebo něco doplnit?

V: Doplnit? To nevím, co bych jako, no že třeba si myslím, že třeba mi připadá k smíchu, jak se jako společnost dneska považujeme tady u nás za strašně tolerantní a že jsme jako strašně moderní a tak. Protože některé věci jsou v té společnosti zažitě tak, že jenom málo lidí dokáže být, nebo dokáže být opravdu tolerantní k druhým, k jejich třeba ne úplně stejnému způsobu života, jakým žije ta většina. Myslím si, že to, co my nazýváme jakože tolerance je spíše lhostejnost. Myslím si, že dnešní ženy, single ženy nad třicet, to nemají úplně jednoduché v té společnosti. Já vím, že i ty matky těch malých dětí to nemají jednoduché, a to ani nemluví o těch matkách samoživitelkách, to nechápu, těm fakt velká poklona. Ale tím, že ty matky jsou v té většině, tak nějak v tom mají výhodu, ony nejsou ti outsideři. Kolikrát takové ty stereotypy o tom, že když ta ženská je sama a ještě nedej bože úspěšná v té práci, nadřazená těm chlapům, tak je to nutně nějaká čarodějnice, která nemá žádný cit, že prostě není normální, je vadná, to se k ženské nehodí. Prostě podle mě je i hodně z nich v té situaci, protože prostě to tak je, ne že by si to vyloženě vybraly, ale zase ne za každou cenu toho chlapa chtějí, když pro ně nepředstavuje nic víc než kouli na noze. Vztah má být o partnerství, ne o tom, že se někdo poveze a druhý mu bude pomalu sloužit. Všechno má svůj rub a líc, tak se na to snažím dívat. Já bych toho partnera ráda měla, to určitě, ale než být nešťastná ve vztahu, to radši budu sama užívat si toho, co mi přináší ten single život za výhody. Ne brečet nad tím, co nemám. Život je moc krátký na to, se trápit nad tím, co nemám. Ale věřím, že to prostě zase jednou mít budu. No, jinak už nevím, co bych dál řekla.

M: Děkuji ti za rozhovor.

Prosím označte každou položku číslem 1-5 dle toho, jak jsou pro Vás důležité (1 nejméně – 5 nejvíce důležité)

-
- Zdraví
  - Úspěšná kariéra
  - Prestižní pracovní pozice
  - Rodina
  - Spokojené manželství
  - Spokojené partnerství
  - Vlastní byt
  - Vlastní dům
  - Tolerance
  - Bohatý společenský život
  - Přátelství
  - Volný čas pro své koníčky
  - Cestování
  - Vzdělání
  - finanční nezávislost
  - Vlastní děti
  - Reprezentativní vůz
  - Společenský status
  - Luxusní statky/služby
  - Pocit uznání